

**İkinci Dünya Savaşı Sonrası
Japonyasında Yeraltı Gitar
Müziği ve Altkültürleri**

Tolga Özbey

**İkinci Dünya Savaşı sonrası
Japonyasında yeraltı elektrik gitar
müziği ve altkültürleri**

Tolga Özbey

Kapak İllüstrasyon:

Akihiko Sugimoto

2018

Önsöz

Herhangi bir müzik grubunu ya da müzikal dönemi yazmak benim için her zaman zor olmuştur ama konu Japonya ile ilgili olunca kaynak bulması açısından yaşadığım çılgınca zorluk ve Japonca dilini zerre bilmemenden kaynaklı bir ekstra imkansızlık bunu yapmayı daha gizemli kılan bir arzuya dönüştürüyor. Neyse ki Japon kaynaklı punk garage tutkum çok eskilere gidiyor bu da çözmeye çalıştığım bu alt kültür bilmecesine zaman içinde hakim olmamı sağladı. Bu saplantının kökenine şöyle bir bakınca 80'lerde seyrettiğim postapocalyptic, cyberpunk filmlerden, Vapors'un "Turning Japanese" şarkısına hatta Generation X'in Japonya turnesi bootleg kasedine, Sigue Sigue Sputnik'in videolarındaki dönemin Tokyo göndermelerine, Public Image Ltd.'nin "Live in Tokyo" konser albümüne, çocukluğumda videocudan kiraladığım Tokyo Pop filmine... 90'larda punk gruplarında çaldığım dönemde, fanzin hazırlarken yazıştığım "Battle of Disarm" grubuna, yine uzun yıllar mektuplaştığım "Argue Damnation" grubuna ama sanırım bu takıntının başlangıç noktası olarak nitelendirebileceğim Tetsuo Ironman'in Vhs videosunu seyrettiğim ve elime ulaşan The Stalin grubunun inanılmaz "Stop Jap" kasetine... Yine yurtdışından bir arkadaşımın getirdiği T.H.U.R. grubunun "Get Out City" flexi 7" mini albümüne, 90'lar sonunda arkadaşlarımla İstanbul'da düzenledikleri Ruins grubunun inanılmaz iki konserine, New York'ta Melt Banana grubuna denk gelmeme, Plastics, P-Model, G-Schmitt, Automod gibi grupları ilk dinlediğim zamanlar yaşadığım egzotik ve uçucu zevklerin alıp başımı götürmesine ve neyse ki bu zevklerin zamanla bir takıntıya dönüşmesine... Burada bir zamanlar yayınladığım, yayınlamaya üşendiğim, başkalarının yayınladığı ya da yayınlamak isteyip yalan olan fanzinlerine hazırladığım yazılmış ve belki de yayınlanması hiç planlanmayan yazılarımdan kronolojik bir bağ gütmeksizin akışına denilebilecek bir derleme yapıyorum.

Yazılar birbirleriyle alakasız gibi görünseler de aslında birbirlerini birçok açıdan büyük bir puzzle'in kayıp parçaları gibi tamamlıyorlar. Bazı yapmış olduğum röportajlarla da konuları destekleyip; bahsedilen dönemi ya da bahsedilen altkültürleri, onu yaşayan mensuplarından dinlemeye de gayret ettim. Bu akademik olmayan ve duygusal tarafı daha ağır basan bir çalışma. Sanıyorum içten bir kitap olması için uğraştım ve asla bir görevi tamamlamış olmanın hissiyatını elde etmedim. Bir amacım varsa bile ki hiç olmadı sanırım müzikle iç içe egzotik bir yolculuğa çıkmaktan öte değildir. Japonya'da altkültürler asla ölmezler. Bu altkültürlerin varlıkları dünyanın geri kalanında yaşanan hızlı tüketimin tersine Japonya'da kısa sürede ortadan kalkmaz. Tam aksine uzun zamana yayılarak kalıcılaşırlar ve birçok Japon için tüm hayatı kapsayan bir sosyalleşme aracı olarak ömür boyu bir tutkuya dönüşürler. Konu Japonya ve gençlik altkültürleri olunca milyonlarca kitap yazılsa yine de az olur. Orada rocknroll altkültürleri 1950'lerden bu yana nerdeyse hala kesintisiz 7/24 yaşanmaktadır. William Gibson, Japonya'yı "küresel hayal gücünün geleceğe yönelik varsayılan ayarı" olarak nitelendirir. Gerçekte geleceğimiz nasıl olacaktır? Bunu anlamak için her zaman Japonya'ya bakmamız gerektiğine inanandanım.

Kitabı oluşturmamda bana cesaret veren sevgili eşim Aybike Çelik Özbey başta olmak üzere kapak illüstrasyonunu çizmesini rica ettiğim zaman hiç tereddüt etmeden teklifimi kabul eden sevgili dostum Akihiko Sugimoto ve elbette röportaj tekliflerimi kabul ederek kitabın eksik kalan parçalarını kendi hikayeleri ile tamamlayan herkese sonsuz teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu kitap tamamlanamazdı...

İÇİNDEKİLER

01. Eleki B um!
02. Japonya Rokabirrii, Kozu kültürü ve Pinku Violence sineması üzerine
03. STALIN: Japon punk'ında Kaos nefret ve şiir
04. Burst city: Tokyo Yanıyor!
05. Guitar Wolf: Jetto Rokku!!!!
06. Kılıçlar ve Gitarlar (Savaş sonrası dönemde Japonya'nın Rehabilitasyonu)
07. Young Parisian: Japonya'da bir Glam Rocker
08. Friction ve Japon No Wave sahnesi
09. Harajuku: Küllerinden yeniden doğan sokak kültürü
10. Japonya'nın 6ncı en iyi Surf grubu "The El Caminos"
11. Baitones: İlkel, vahşi ve Lo-Fi
12. TOKYO POP: Japonya'da gaijin olmak
13. Bu gece 3 grup bir arada; "Bigmama Shockin 3", "Dynamite Platoon" ve "Middle's"
14. G.I.S.M
15. Akihiko Sugimoto ve punk albüm kapakları
16. Tokyo Rockabilly
17. Shonen Knife: Uluslararası başarı ve Japon yemeği üzerine pop şarkıları
18. Boys Order: "Pop bizi korusun"
19. Stompin' Riffraffs: Tokyo semalarında Ufo sesleri
20. G-Schmitt: Katedral Junky'si
21. Argue Damnation: Fuck Society
22. Disclose ve Kawakami'nin ölümü
23. TsuShiMaMiRe: Yemek, seks ve ölüm
24. Akabane Sadaaki: Japonya'da bir Rock'rollzede!
25. El Zine: Japonya'da bir Punk Fanzini
26. VAMP!: Japonya'da feminizm!
27. Shodo ve punk: Akane Kanamori
28. P-Model
29. Teengenerate

01 Eleki 'Lock'n'lorr'!

“Japonların dış dünyadan keşfettikleri her şeyi kendi başlarına Japonya'ya uygun olarak filtrelemeleri esas olarak orijinalin tuhaf bir kopyasıyla sonuçlanır, ancak çoğunlukla ona ilham verenlerden daha muhteşem ve tamamen daha iyi birşey ortaya çıkar.” Julian Cope

Japon "Eleki" müziği:

Japonya'nın İkinci dünya savaşında maruz bırakıldığı kültürel değişimi ve batıya entegre oluşunu anlamak için Japon gençlerinin Amerikan ve İngiliz kaynaklı altkültürlerle bağlarını incelemek gereklidir. 1950'lerde kısa süren "Rokabiri" veya "Rockabilly" patlaması haricinde en kalıcı etki 1960'ların başında yaşanan Japon pschedelic Surf Rock ya da Japoncaya geçen adıyla "Eleki" akımıdır. Mayıs 1962 yılında Amerikan enstrümental Surf grubu "The Ventures" ilk Japonya turunu yaptığında, anlaşma sadece 5 şehir (Tokyo, Yokohama, Nagoya, Osaka ve Sapporo) ile sınırlıdır ama turne o kadar başarılı geçer ki hesapta olmayan bir şekilde toplam 55 konser verilir ve The Ventures "Live in Japan" albümünü böylece yayınlar.

Ventures 1962 Japonya turnesinden bir kare

Bu turne Japon gençler üzerinde öyle bir etki yaratır ki The Ventures 1965 yılında Japonya'ya tekrar geldiğinde hiç beklemediği bir ortamla karşılaşacaktır. Hayranları kendi gruplarını kurmuşlar ve Japonya'da surf müziği popülerleşmiştir. Japon gençler, kültürel olarak maruz bırakıldıkları İngilizce'ye dillerinin dönmemesinden ötürü Amerikan ve İngiliz vokal müziğinden enstrümental surf türünü tercih etmişlerdir. "Eleki" Japonca'da elektrik anlamına gelmektedir ve bir terime dönüşerek surf müziği ve elektrik gitar yerine kullanılmaya başlamıştır.

Japonlar için yabancı bir etki her ne kadar baskın olursa olsun, kendilerini bilinçli "nihonjiron" ("Japan-izing" Japonsulaştırma ya da nipponise) sürecine tabi tutarak ya da kendilerinden birşeyler katarak yaşantılarına uyarlarlar. Ventures'ın surf gitarının Japonya'da başına gelen de bu olmuştur, esinlenilmiş ve bambaşka bir şeye dönüşmüştür.

Yerel gitar üreticisi "Guya" (sonradan bilinen adıyla Guyatone) ihtiyacı karşılayamadığı için "Victor industry" (Japonya dışında JVC olarak bilinir) elektrik gitar üretimine başlar. 1965 yılında Japonya'da 760,000 gitar üretilmiştir ve bu bugüne kadar kırılmamış bir dünya rekorudur. 1960'ların meşhur Japon gitar firması "Teisco" Amerika'ya ihraç ettiği gitarlar çoğalınca, 1964 yılından itibaren marka adını "Teisco Del Rey" olarak değiştirir. Eleki patlaması Japonya'da 1962'de 6 olan gitar üretim markasının, 1965 yılında 40'a çıkmasına neden olur. Toplam satış 13 katına çıkar, alıcı kitle The Ventures konserlerinden etkilenen ortaokul ve lise öğrencileridir.

Yuzo Kayama Black Sand Beach 7" kapağı ve 1960'lardan bir Japon Tiesco Gitar Reklamı

"Eleki Tournament", "Exciting Show", "Eleki Tournament Show", ve "New Eleki Sounds Jumping into the World" adı altında televizyon ve radyo programları gitar firmalarının sponsorluğunda gençler arası Eleki yarışmaları düzenlemektedir. Bunlara karşı tutucu ya da geleneksel medya ise o dönemde "Ereki wa kiken" "elektrik gitar zararlıdır" ya da "Ereki tsuiho undo" "Elektrik gitarı yasaklama hareketi" gibi manşetlerle karşılık verirler.

Buna rağmen The Ventures Japonya'da öyle popüler olur ki grubunun üyeleri Nokie Edwards ve Don Wilson'a "Nokie Suzuki" ve "Don Tamaka" lakapları takılır. Ünlü Japon müzik eleştirmeni Kazuhiro Uda; "The Ventures'in müziği sayesinde elektrik gitardaki genlerin neredeyse ülkedeki bütün gençlere nakledildiğini. Japonya'da o dönemde Beatles veya Rolling Stones'u taklit edebilecekleri temel teknik bilginin eksik olduğunu fakat The Ventures'in tüm eksikliği giderdiğini" söylemektedir.

İşte bu sebeplerden ötürüdür ki 1966 yılında Beatles Budokan'da çalmak için Japonya'ya geldiğinde salon dolup taşsa da o beklediği büyük ilgiyi bulamaz ve Beatles çılgın "Eleki" kasırgasının dalgaları tarafından yutulur.

Beatles'ın Japonya'da popülerleşmesi ise asıl bu konser sonrası dönemde Japonya gençliğinin İngilizce vokalli şarkılarla barışması sayesinde olacaktır. O dönemde surf müziği o kadar popüler olmuştur ki birçok Japon müzik dinleyicisi yapılan röportajlarda Beatles'ı sevmemesinin sebebinin grubun enstrümanlarına yeterince hakim olmaması olduğunu söylemiştir.

Ventures'un Tokyo'daki Hokutopia konser salonunda 2 saatte çaldığı 33 enstrümental besteyi asla unutmayan Kazushi Kojima, 30 sene sonra o günleri şöyle aktarır: "Ebeveynlerim The Ventures dinlerlerdi. The Beatles her zaman Japonya'da sıradan sayıldı." O yıllarda Japonya'da Ventures'ın

Beatles'in iki katı plak satışı olmuştur. Ventures dünyada 100 milyon plak sattı ise bunun 40 milyonu Japonya'da satılmıştır. Ventures gitaristi Don Wilson "Shinjuku'daki "Koseinenkin" konser salonunda bir günde 3 kez çaldığımız oldu" diye aktarmıştır. Ventures bu arada sadece büyük şehirlerde değil Japon taşrasında da çok konser vermiştir. Günümüzde bile batılı grup ve sanatçıların dünya turnelerinde Japonya ayağının olmasını sağlayan kişi Ventures turnesini düzenleyen organizatör Tatsu Nagashima'dır. Elbette Ventures'ın Japonya'da en çok konser veren batılı grup olduğunu da belirtmek gerekir.

Yuzo Kayama ve Takeshi Terauchi:

Bu iki gitarist "Ereki B mu" (Eleki Boom) yani Elektrik patlamasının en büyük aktörleridir. Takeshi Terauchi'nin stili oldukça Ventures etkisindedir, daha hızlı ve daha vahşi. Amerikan yapımı Mosrite marka gitarını hızlı pena darbeleriyle çalarak Japonya'nın ilk gitar kahramanı olmayı da başarmıştır.

Yuzo Kayama meşhur Mosrite gitarı ile

1937 Tokyo doğumlu Yuzo Kayama, 1961 yılında "Wakadaisho" ("Young Leader/General") gençlik sinema serisinin yakışıklı "asi çocuğu", 1960'ların en önemli Japon jönlerinden biridir. Anne ve babası 1930'ların ünlü film yıldızlarıdır ve dolayısıyla Yuzo Kayama show dünyasının içinde büyümüştür. Akira Kurosawa'nın 1965 filmi "Red Beard"de oynadığı "Dr.Noboru Yasumoto" karakteri ile oyunculuğunun da gitarı kadar iyi olduğunu görürüz. Yuzo Kamaya bu film için hayatının en zorlu tecrübesi olduğunu çekimlerin tam iki sene sürdüğünü ve onunla gurur duyduğunu söyler. Daha sonra Kichachi Okamoto'nun 1966 filmi "Sword of Doom"da oynadığı genç bir samuray olan "Hyoma" karakteri ile akıllara kazınır.

The Ventures etkisiyle, "The Wild Ones" grubu üyeleri "Eiji Shima" ve "Yoshiaki Ueda" ile birlikte "Yuzo Kayama and The Launchers" adındaki ilk grubuyla Toshiba Records'dan albümler yayınlamıştır. Enstrumental bestelerinin yanında bir tür 1950'ler Japon pop soundu olan "Kayokyoku" stili balladları da çok beğenilmiştir.

1965'te vizyona giren ikinci "Wakadaisho" filmi "Eleki No Wakadaisho" ("Young the Leader of the Electricity.") ya da Amerika'da bilinen adıyla "Campus A-Go-Go" Kayama ve Takeshi Terauchi'nin The Launchers grubuyla beraber çaldıkları sahne ile ölümsüzleşirler. İki müzisyen artık Japon "Eleki b um" Japon Eleki patlamasının en tepesindedir.

Yuzo Kayama'nın iki milyondan fazla satan, en meşhur iki enstrümental bestesi "Black Sand Beach" ve "Yozora No Hoshi," Ventures tarafından bile yorumlanmıştır. "Violet Sky" bestesinde Davie Allen ve Johnny Kidd and the Pirates etkisini görmemek imkansızdır. Mosrite gitar firması iki usta gitariste de birer signature model yapmıştır. Bu arada Mosrite markasının Ramones'un gitaristi Jhonny Ramone'un bütün kariyeri boyunca kullandığı tek gitar markası olduğunu ve Nirvana'dan Kurt Cobain'in de harika bir tasarıma sahip Mosrite elektrik gitarlarına tutkun olduğunu hatırlatmak gerekir. İlerleyen zamanlarda ustayı, Ventures'ın bazı Japonya televizyon performanslarında gruba gitarıyla eşlik ederken görürüz. Japon hükümeti tarafından "Order of the Rising Sun" madalyonu verilir.

New
Burns
エレキ・ギター
ベース

カマヤツさんも加藤さんも御愛用しています

ニュー
バーンズ
新製品

現代は
音を表す時代!

AG-6H

高音低音のバランスの良さ、パンチのきいた強力音!!

SG8-6T

高音のスパラシイ伸びは、バーンズの強い魅力です!!

SG8-4B

低音のスパラシイ伸びは、バーンズの強い魅力です!!

スタンダード ¥25,000 (白、マホ、ブ라운)
D X ¥29,500 (黒、デークグリーン)

¥25,000 (白、フロ、マホ)

¥26,500 (白、フロ、マホ)

超高性能マイクが組込まれているニューバーンズギターは、若い人のために製作され、
国産では最高級品としてプロの方からも絶賛されております。
〈他に今最高の売れ行きを示しているAG-4Hセミ・アコ・ベース——— ¥30,000〉
(※日々にカラーのカタログ出版です)

全国有名楽器店・百貨店にてお求め下さい。

株式会社 原 楽 器 店

東京都豊島区池袋8-2394 TEL (984) 5711(代)

カタログと楽器の方はDEまで

- 大阪営業所 大阪市西区北堀江通3丁目50 (358)3571-2
- 札幌営業所 札幌市北1条東4丁目 (24)5611(代)

Japanese Song Hits America

First the British . . . now the Japanese.

Maybe not with the same re-sounding impact that the British artists have made, but Japanese artists are about to make what is expected to be a big entrance into American music.

Capitol Records has announced that "Kimi-To-Itsumadero," the largest selling record in the history of the Japanese record industry, will be released here soon. The single, which has topped the three million sales mark in Japan alone, was written and recorded by Japanese motion picture and singing star, Yuzo Kayama.

The last artist to record a song for Capitol in Japanese was Kyu Sakamoto. His single, "Sukiyaki," became a million-seller in 1963, expected to draw the same kind of reaction. The song will be sung entirely in Japanese on the American version.

"Kimi-To-Itsumadero," which means "Love Forever," is expected to draw the same kind of reaction. The song will be sung entirely in Japanese on the American version.

Released in December, 1965, it has stayed atop the Japanese charts for more than five months. Since the debut of the single, Kayama and his group, The Launchers, have been deluged with personal appearance offers and are now considered the most successful pop group Japan has ever had.

1960'lardan Japon elektrik gitar reklamı ve Amerika'da bir gazetede yayınlanan Yuzo Kayama haberi

Yuzo Kayama, zamanla sahne performansları ve albüm kayıtlarını azaltarak resim sanatına yönelir. Terra Battle mobil oyununda background görseli olarak yaptığı yağlı boya tablolardan biri kullanılır ve bir hafta içinde tablo 2,5 milyon download alır. Zamanla Japon televizyonlarının en çok yer verdiği ses sanatçılarından biri olarak karşımıza çıkar. 1950'lerin hüznü Japon balladlarından seslendirdiği "Enka" albümleri yayınlamaktadır. Yuzo Kayama'nın bazı Enka albümlerinde barlarda içen insanların ses kayıtlarını kullanır. Çoğunlukla da parçalarda gitarları hala kendi çalarak kaydetmektedir. Günümüzde hala gitarıyla dönem dönem Japonya'yı turlamaktadır.

1939 Tokyo doğumlu Takeshi Terauchi, aslında telli çalgıları ilgisi, çocukluğuna dayanır. Annesi "Shamisen" ve "Kouta" telli çalgılarında ihtisaslaşmış bir müzik öğretmenidir. Takeshi Terauchi bu yüzden 4 yaşından beri 3 telli geleneksel bir Japon enstrmanı olan "Shamisen" çalmaktadır. Kendi deneyimiyle "parmakları kanayınca kadar çalmıştır" tekniğini geliştirmek için. 10 yaşından önce klasik gitar almış ve "Minyo" müziği olarak bilinen geleneksel bir Japon Folk türünü icra etmiştir. Babasının elektronik dükkanından çaldığı bir telefon alıcısından yaptığı manyetik ile aslında Amerika'lı Les Paul ile ilkel de olsa bir elektrik gitarı eş zamanlı kullanmış olur.

Annesinin telli çalgı ustası ve babasının elektronikçi olması onun kaderini belirleyecektir. Babası asilikle eş değerde gördüğü elektrik gitardan uzak durmasını ve klasik gitar çalmaya devam etmesini istese de, kariyerine ritim gitarist olarak, bass gitarist "Chosuke Ikariya" ile kurdukları Country/Western grubu Jimmy Tokita & The Mountain Playboys ile başlamış olur. Amerikan üstlerine yakın yerlerdeki kulüplerde çalmaya başlarlar. Amerikan üssüne yakın olmak o dönem belki de Japonya'daki tek Fender Telecaster gitarı satın almasını da sağlar.

Eleki akımının sırasıyla kurduğu "Takeshi Terauchi & Bluejeans" ve "Takeshi Terauchi & The Bunnys" gruplarıyla en uzun zaman süren temsilcisi olmuştur. Bu arada Beatles'ın Budokan konserinin ön gruplarından biri o dönem Takeshi Terauchi'nin ayrıldığı "Bluejeans" grubu olcaktır.

Takeshi Terauchi & Bluejeans 1960'larda Tokyo'da

1964 yılında yayınlanan "Korezo Surfing" (Let's Go Surfing) ilk Japon surf albümüdür. Albüm Takeshi Terauchi'nin gitar dehasını tescil etmekle kalmaz, davul kaydında iç mikrofonda kullanımı ve Yamaha'nın ilk elektrik pianolarının kayıta kullanılmasıyla da bilinir. 1965 yılında hayallerini süsleyen Mosrite Mark 1 gitarı satın almıştır. Elbette "Guyanotone" ve "Teisco" markaları Mosrite'in Japonya emisyonlarını yapmaktadır ama Ventures'in gitar tonu konusunu takıntı yapmıştır.

Ventures'in 1965 turnesinde onların bindiği tüm trenlere bilet satın alarak, grup üyelerini yıldırıp, onlarla tanışır ve grup üyelerine varlığını kabul ettirip, gitar tekniklerini tüm turne boyunca onlardan öğrenir. İlerleyen zamanlarda The Ventures ve The Astronauts gruplarının Japonya turnelerinde destek grubu olarak çalacaktır.

Geleneksel Japon müziği parçalarının Eleki versiyonlarından oluşan "Seicho Tera Uchi Bushi" albümü 100.000 satmıştır. Amerikan "Music Breaker" dergisi kendisini Les Paul ve Chet Atkins'la birlikte dünyanın en iyi 3 gitar ustası ilan etmiştir. Jello Biafra, Takeshi Terauchi'nin "The Blue Jeans Golden Album" (1966) albümünü dünyanın en iyi enstrümetal albümü olduğunu söyler. Zamanla Japonya'da "Eleki Kamisama" Elektrik tanrısı" lakabını alır.

Takeshi Terauchi & The Bunnys geleneksel kıyafetler içinde

Takeshi Terauchi'nin gitar soundu "sık pena taramalı ve yoğun tremolu kolu kullanımlı" olarak karakterize olmuştur. 1981 yılında Birleşmiş Devletler Barış Madalyonu kazanır. Günümüzde albüm yayınlamaya ve Japonya turneleri yapmaya devam etmektedir.

Eleki müziği kendinden sonra gelecek Japonya'da bilinen adıyla "Gurupu Sounzu" "Group Sounds" (GS) ya da basitçe vokalli garage punk müziğinin yolunu açmıştır. 60'ların sonları Japonya'da binlerce Garage grubu kurulmuştur ve dünya çapında tarzın önemli sayılan bazı albümleri yayınlamıştır. "Rock'nroll" kelimesi Japon'ların İngilizce telafuzunda zorlanmalarına neden olmuş ve genelde " 'lock'n'lorr'!" olarak telafuz edilmektedir. Türün adını 60'lar sonunda bir televizyon programında Yuzo Kamaya koyar "Neden Group Sound demiyoruz?" 1970'lerde İngiltere ve Amerika'da yaşanacak Punk patlamasına, Japonya bu altkültürel altyapısıyla girdiği için anında reaksiyon vermiştir ve eş zamanlı

olarak gerçekten çok başarılı gruplar kurulmuş ve inanılmaz albümler yayınlamışlardır. Elbette "Group Sounds" ve 1970'ler Japon Punk/New Wave'i başka bir yazının konusu ve kısaca değinilemeyecek kadar geniş birer müzik janrıdır.

Takeshi Terauchi ve Yuzo Kayama'nın müziği, İkinci Dünya Savaşı sonrası Japon toplumunda yeni kuşağın batıya entegre olması konusunda çok büyük bir paya sahiptir. 1947 ve 1949 yılları arasında Japonya'da 8 milyon bebek dünyaya gelmiştir. İşte bu jenerasyon "Dankai Generation" ya da bebek patlaması jenerasyonu olarak adlandırılır. Doğum oranındaki bu artış, İkinci Dünya Savaşındaki nüfustaki azalışını dengelemek içindir. Bu kuşak, savaş korkusu, piyasa şartlarından oluşan rekabetçi ortamın getirdiği stres ve "talimat bekleme sendromu" altında ezilirken, kendiyi özdeşlik kurabileceği bir isteklendirme aracı olarak Eleki müziğini bulmuştur. Dankai Jenerasyonun arzu ettiği yeni dünyanın yolu yepyeni kültürel bir dışa vurumdan geçiyordu. Geleneksel kılıçların yerini gitarlar almıştır. Batılı anlamda müziğin temelleri çoğunlukla bu dönemde atılmıştır. Bu konu aslında İkinci dünya savaşı sonrası Japonya'sında sinemadan, sosyal hayata kadar her alanda yaşanan ve geleneksel Japon doğasını büyük oranda yıkan, Amerikan yaptırımları ve kültür emperyalizmi olarak da ele alınabilen bir alan oluşturmaktadır.

Kaynaklar:

- * Del Halterman, "Walk-Don't Run - The Story of the Ventures"
- * Christine Kriha Kastner, "Looking for the Maneki-Neko Love Hotel"
- * Julian Cope, "Japrocksampler"
- * Philip Brasor, "Mad about deke-deke-deke"
- * Philip Brasor, "The Ventures: still rocking after 50 years"
- * Rhonda Dass, "Over the Edge: Pushing the Boundaries of Folklore and Ethnomusicology"
- * Keiji Maruyama, "Eleki eno Dôkei (Yearning for eleki)"
- * Shane Homan, "Access All Eras: Tribute Bands and Global Pop Culture"
- * Hal Leonard Corporation, "Unknown Legends of Rock 'n' Roll"
- * Michael Bourdaghs, "Sayonara Amerika, Sayonara Nippon: A Geopolitical Prehistory of J-Pop"
- * Alisa Freedman ve Toby Slade, "Introducing Japanese Popular Culture"
- * Carolyn S. Stevens "The Beatles in Japan"

02 Japonya "ROKABIRII", "KOZU" kültürü ve "PINKU VIOLENCE" sineması üzerine

Konu gençlik altkültürleri olunca Japonya bünyesinde tüm ilginçlikleri bir arada barındırmayı çok uzun yıllardır başaran yegane ülkedir. Modern Japonya'nın kabullenilmesi gereken gerçeklerinden biri olan "İdol" kültürü almış başını giderken, geçmişte var olmuş tüm gençlik alt kültürlerinin hala yok olmadan bir arada varlıklarını sürdürebilmesi gerçekten çok enteresandır. Çünkü batı dünyasında gençlik altkültürlerinin genel karakteri bir sonra gelen altkültürün genelde bir öncekini yutarak ortadan kaldırmasıdır.

Bu yüzden "ROKABIRII" ya da Japon Rockabilly kültürünün 60 yılı aşkın bir süredir Japon Genç İsyanı'nın sesi olmaya devam etmesi, onun üzerinde durulmaya değer bir başka yanındır. Amerika'da ortaya çıkan Rockabilly'den kısaca bahsetmemiz gerekirse; kaba tanımla Rocknroll ile Country'nin içiçe girdiği bir türdür. 1950'lerin başında Rockn'roll müziği henüz emeklerken bile kendi içinde bazı alt türler ve altkültürler üretmeyi başarmıştır. Rockabilly'de bu türlerin en başında yer almaktadır.

Elbette Japon plak şirketlerinin o dönemde Rock'n'roll ve Rockabilly arasında bir ayırım yapacak altyapısı yoktu zaten dinleyicinin de böyle özel bir isteği olmamıştır. Tamamen İngilizce telaffuz zorluğundan "ROKABIRII" adını alan bu tarz tüm kültürün de hala kullanılmakta olan adı olmuştur.

Bir şarkıcı ve aynı zamanda da bir yetenek avcısının kızı olan Misa Watanabe, bu yeni müzikte pazarlanabilir potansiyeli görmüş ve Tokyo'da (2000+ kapasiteli) Nihon Gekijyo tiyatrosunu kiralarak bir hafta sürecek "Nichigeki Western Carnival"i düzenlemiş böylece ROKABIRII akımına öncülük yapmış oldu. Western karnavalı öyle tutacaktır ki Elvis Prestley'in öldüğü 1977 yılına kadar sürecektir.

Nichigeki Western Karnavalı, Japonya'nın isyankar gençleri için bir vahiydi. Bir konserde, heyecanlı bir kız hayran, gitarist Masaaki Hirao'ya iç çamaşırını fırtınca "pantie flyings" terimi de Japon müzik severlerin dünyasına girmiş oldu. Japon gazeteleri, Rockabilly müziğinin yasaklanması için çağrıda bulunuyorlardı. Bunun nedeni İşgal güçlerinin Japonya'ya getirdiği bir müzik türü olması Japonya'nın işgalindeki Amerikan ordusunun kabullenilemez davranışlarından (tecavüz ve şiddet gibi) dolayı toplumda savaşı ve özellikle savaşın sonunu görmüş yaşlı kesimde Amerikan ordusu ve kültürüne karşı ciddi bir antipati vardı.

Rocknroll aslında Japon geleneksel yaşantısına bir hakaret olarak görülüyordu. Rokabirii müziğinin gençleri kışkırtıcı olmaya, asiliğe teşvik ettiğini söylüyorlar ve kurulmakta olan Rokabiri-zoku'ya (rockabilly çetelerine) işaret ediyorlardı.

Şimdi hepimiz biliyoruz ki, bir gencin bir şeyi sevmesinde en hızlı yolun 'havalı' olması ve ebeveynlerinin nefret etmesini sağlamasıdır. Bu yüzden, bu olumsuz medya ilgisine rağmen Japon gençleri, ABD İşgalinin mahrumiyetleri ve sıkıntıları ve genel olarak kendi hükümet ve toplumları tarafından terkedilmiş hissetme duygusuyla, "Rokabirii" kendi başlarına sahip olabilecekleri bir şey olarak sıkı sarıldılar. Ebeveynlerinin bundan nefret etmesi Japonya'da Rocknroll temelli müzikler için bir avantaj olmuştur. Rokabirii müziği ve modası Japonya genelinde kelimenin tam anlamıyla bu şekilde patlamıştır.

Nichigeiki Western Karnavalının vahşi konserlerinden birinden bir kare

Erkeler Rokabilii sahnesine egemen olmuş gibi gözükse de, kadınlar için hala net bir yer vardı. Bir modele dönüşmüş şarkıcı olan Michiko Hamamura, "Jailhouse Rock" adlı sallanan, boğazlı ve cesur bir yorumu ortaya koydu. Japonya'nın genç kraliçesi ünvanını almıştır.

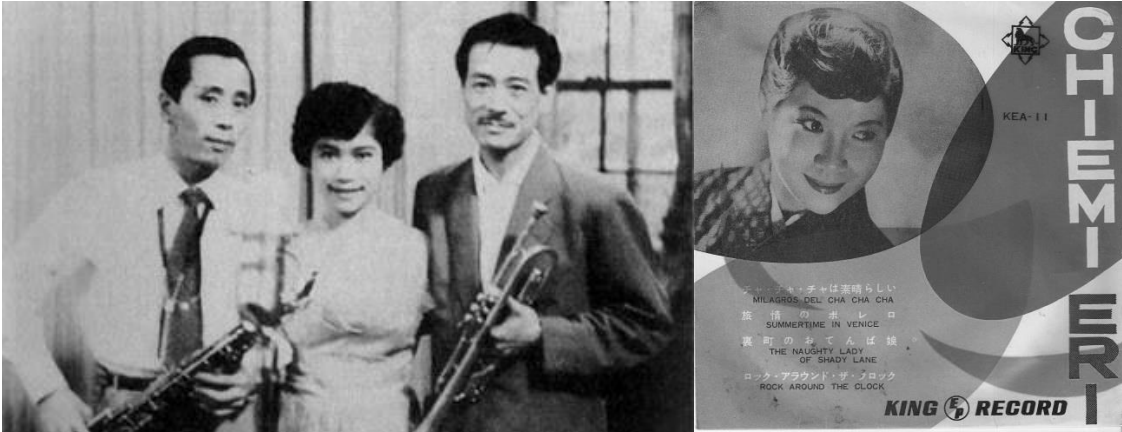

Michiko Hamamura, Japonya'nın genç Rockabilly kraliçesi

O dönemdeki önemli Rockabilly figürleri "Kosaka Kazuya", "Hirao Masaaki", "Micky Curtis", "Yamashita Keijirou", "Moriya Horishi" ve "Sakamoto Kyu" özellikle 1960'larda yaşanacak "Group Sounds" akımının da yerel ilham kaynakları olmuşlardır. Dönem müzisyenlerinin çoğu Amerikan işgalinin sonlarında kurdukları gruplar ile özellikle Amerikan Ordu karagahlarına yakın yerlerdeki cluplerde çalışıyorlardı. Bu müzisyenler çoğunlukla 1952-54 yılları arasında Amerika'da popüler olan Western "cowboy" ve "hillbilly" müziklerinden etkilenmişlerdi. Ya da bir kısmı Jazz temelli salon dans müzisyenleriydiler. Hafif pop yorumlarıyla mambo ve waltz şarkılarını seslendiren sanatçılardan Chiemi Eri'nin "Come on My House," "Jambalaya" ve Izumi Yukimura'nın "Mambo Italiano", "Indian

Love Call" plakları dönem Japonya'sında çok büyük satış rakamlarına ulaşmıştır. Nippon Columbia, Japan Victor Company (JVC), Toshiba Records gibi plak şirketleri Amerikan işgal güçlerinin arzulanı başariya ulaşmışlardır. Hatta Kyu Sakamoto'nun "Sukiyaki" kırkbeşliğı japonya haricinde İgilizce konuşulan market de dahil toplam 130.000 satmıştır. Kenny Ball And His Jazzmen grubu tarafından İngiltere'de "I look up when i walk" adıyla uyarlanmıştır.

Kuşkusuz, 1955'te, "Rock Around the Clock", Japonya'da çok "Chiemi Eri"nin kendine has versiyonu ile çıktığında zaten savaş sonrası travmasını atlatmakta zorlanan Japon metropol yaşantısında çoğunlukla Amerikan Ordu Radyosundan müzik dinleyen ve Amerikan askeri karargahları yakınlarındaki cluplerde takılan gençler için bir tür motivasyon aracı olmuştur. Japonya'da savaş sonrası tüketici kültürünün dinamiğini oluşturmuştur. Batılı anlamda Japonya'daki ilk popüler kültürdür. Bu çok da beklenmeyen "Rokabiri bumu" yani Rockabilly patlaması "Rokubirizoku" Rocknroll çetelerinin kurulmasına neden olarak da savaş sonrası Japon sosyal hayatını etkilemiştir. "Zoku" ya da kabile terimi Japonya gençlik altkültürlerini inceleyen herkesin aşına olduğu bir tabirdir. Sözcük, ana akım ve diğer gençlik gruplarından belirli bir altkültürün işaretlenmesi ya da sınıflandırması için kullanılmıştır. 1970'lerde Kamizaki jumper montları ile işçi sınıfı motosiklet çeteleri "Boso-zoku" yani "The Reckless Tribe." tam türkçe karşılığı "Pervasız Kabile" olan adı almıştır. Yine 1970'lerde Kungfu dansçılarının mesken tuttuğu Yoyogi Park, "Takenoko-zoku" yani "The Bamboo Shoot Kabilesinin" merkezi olmuş. Adını dansçıların favori kıyafet dükkanı Boutique Bamboo Shoot'tan almıştır. Özellikle 1950'lerde yaygınlaşan "Taiyo-zoku" ("The Sun Tribe") zamanla anti-sosyal geçlik için ortak kullanılan bir terim halini almıştır. "Fuuzoku" terimi ise kamu ahlakıyla ilgili yürütülen iş kelimesinden türese de zamanla hayat kadınları için kullanılan ortak bir terime dönüşmüştür.

Chiemi Eri'nin Rock Around the Clock 7"i ve beraber kaydettikleri müzisyenlerden bazıları ile çekilen bir fotoğrafı

Rokabirii'nin yükselişini yaklaşık 20 yıl sürdü. Nichigeki Batı Karnavalı, 1958'deki ilk gösterisinden ve 1977'deki son ve 56. gösterisine kadar akımın merkezi olmuştur.

Hiçbir şey, yeni bir gelecek nesile, birkaç yıl öncesinin müziğı kadar eski bir şey değildir ve bu yüzden Rokabirii, bir süreliğine, Japonya sahnesinden çekilir. Fakat Japonya "Revival" yani akımların geri dönüşler yaptığı bir ülkedir. Rokabirii bu yeniden canlanmayı 1970'lerde, 80'lerde ve 90'ların ve 21. yüzyılın başlarında tekrar tekrar yaşamıştır. Sadece müzikte değil, Rokabirii modasının aşırı yeniden hayallerinde de!

1972'de, müzisyen "Eikichi Yazawa", Beatles'ın ilk günlerinden esinlenerek Rocknroll grubu "Carol"u kurmuştur. İleride grup bir japon efsanesine dönüşecektir. Grup, 1950'lerin Japon gruplarının "Grease" tarzı kıyafetleri yerine siyah deri ceketler ve deri pantolonların giyinerek Rockabilly'nin sadece müzik olarak değil modasının da geri dönüşünü sağlamıştır.

Japon Rockabilly kültürünün en önemli ikonlarından Carol grubu.

"Carol" grubu konserlerinde güvenlik olarak "Cools" adındaki meşhur "Bosozoku" sokak motosiklet çetesini kullandı. "Bosozoku" (kontrol dışına çıkan motorbisikletçiler) 1950'lerde ortaya çıkan illegal motorsiklet altkültürünün de devamıdır. Mitsuo Yanagimachi'nin 1976 yılında çektiği Japon motorsikletçi sokak çetelerini anlatan "GOD SPEED YOU! BLACK EMPEROR" "Goddo supiiido yuu! Burakku emparaa" belgeselinde fonda "Carol" şarkılarını duyarsınız. "Rampaging conflict 10 years history" belgeseli ise konuyla ilgili en kapsamlı bakış açısını getiren yapımdır. Belgeselde "Black emperor", "minagorosi", "villainy", "specter" vb birçok motor çetesine yer verilmektedir. Bu çetelerin bazılarının zaman zaman Yakuza'ya bağlı çalıştığı da o dönemde hakkında söz edilen gerçeklerdendir.

Cools çetesi Tokyo'daki havalı günlerinden bir karede

Shinjuku'nun gece geç saatlerinde sokakları motorlarıyla dolduran bu çeteler AKİRA manga karakterinin de referans kaynaklarıdır.

Carol grubu vokalisti Johnny Okura grup 1975 yılında dağıldıktan sonra solo olarak rockabilly kariyerine devam etmiştir.

"Sukeban" (Özellikle Japonya'da 1960'larda türeyen lise kız çeteleri) ve "Bosozoku" çetelerini içeren, basitçe düşük bütçeli, soft ponografik, sömürü sineması kapsamında değerlendirilen "Pinky Violence" filmlerinde çoğunlukla "Carol" grubu soundtrack olarak kullanılmıştır. Carol grubu 1975 yılında dağılmıştır. Ayrıca Stray Cats'in etkisini gördüğümüz "Black Cats" grubu da Roller-zoku için önemli gruplardandır. Özellikle 80'lerin sonlarına kadar rock'n'roll'un bayrağını taşımışlardır.

Sukeban yani lise kız çeteleri Pinku Violence sinemasının önemli öğelerinden olmuştur.

Günümüzde Harajuku yakınlarındaki Tokyo Yoyogi Park'da her pazar "Tokyo Rockabilly Zoku" çetesini dans ederken görmemiz hala mümkündür.

Daha önce de bahsettiğimiz "Sukeban" ve "Bosozoku" çetlerine sıkça yer veren Pink filmleri içinde sex ve çıplaklık olan genel olarak Japon sinemasının düşük bütçe ve sömürü sinemasının alt branşlarındandır. Kökeni 1940'lara kadar uzansa da bizim bugün "Pinky Violence" olarak kabul ettiğimiz sinemanın ilk örnekleri 60'larda çevrilmeye başlanmıştır. 1960'lar Japonya'da düşük bütçeli film şirketlerinin hükmünde geçmiştir. Bunun başlıca nedeni konu zenginliği, kural tanımazlık ve vahşet gibi cüretkar öğeleri biraya getirerek Japon gençliğinin ilgisini toplamış olmalarıdır. Hızlı tüketilen ve üzerinde pek de düşünmeye gerek olmayan düşük bütçeli motivasyon araçlarıdır. Fakat 1960'larda 1,2 milyar olan Japon sinema izleyicisi televizyonun yükselişiyle

1980'lerde 0.2'lere düşmüştür. Bu düşüşü 80'ler, 90'larda video ev pornografisinin yükselişi de etkilemiştir. Toei, Shochiku and Toho gibi Pinku Violence'ın hatırı sayılır şirketleri düşük bütçeli filmler yerine softcore porn sayılabilecek "Roman" filmlerine yönelmişlerdir. Pembe film, Japonya'nın

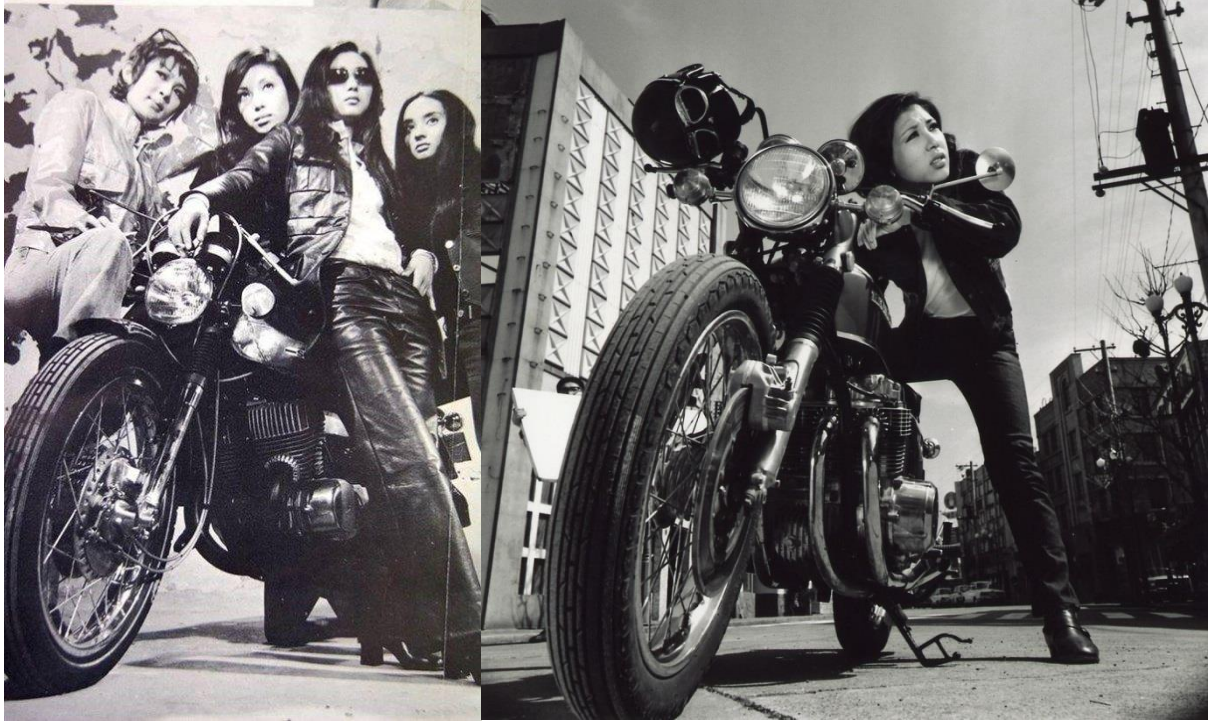
dünya sinemasına verdiği en önemli türlerden biridir. Bununla birlikte, diğer ülkelerden gelen B sınıfı filmlerle karşılaştırılmazlar ve onları diğer ülkelerden gelen bu sexplotation ve erotik ana akım filmlerden uzmanlaşmış ve ayırt eden unsurlar vardır. Onlar sadece erotik değil, aynı zamanda son derece sanatsal ve estetikler.

Pinku Violence sinemasının iki önemli aktristi Miki Sugimoto motoruyla giderken Reiko Ike onu izliyor.

Toei firmasının "Pinky Violence" ve özellikle de Nikkatsu firmasının da "Roman Porno" filmleri gibi iki kategoriye ayrılırlar. "Roman" kelimesi direkt olarak Latin ya da Fransız cinsel içerikli roman kitaplarına verilen Japonca takma isimden türemiş bir terimdir.

Ayrıca Japon New Wave sinemasının ünlü yönetmenlerinden Nagisa Oshima'nın filmleri de erotic ve pinky öğeler içerir ama yine de tam olarak türün içerisinde yer almaz. Akio Jissoji'nin iki başyapıtı "Mujo" ve "Mandala" ayrıca Yoshishige Yoshida'nın "Eros Plus Massacre" filmi pinky violence'e yakınmış gibi dursa da oldukça felsefi ve estetik yapıtlardır, aranan düşük bütçe, acele çekilmişlik ve B-movie tarzlarını içermezler. Aslında Pinky sineması parasal kaygı ve sömürünün içiçe olduğu ama yine de erotik estetik filmlerdir. Porno filminden farklı olarak Pinku filmlerinde genital bölge gösterilmez bunun altında yatan en büyük neden sansüre takılmayacak kadar yasalar dahilinde hareket etme isteğidir. Pinku sinema erotiktir yani "cinsel isteği uyandırmayı" hedefler. Kobayashi Satoru'nun yönettiği 1962 tarihli filmi Flesh Market (Nikutai ichiba) pinku sinemanın başlangıcı kabul edilir. Döneminde sansür kurulundan geçmek de zorlansa ve kamuoyunda tepki de çekse Flesh Market gişede 100 milyon Yen hasılat yapmıştır. Filmin Tokyo'da Ueno Okura salonunda ilk gösteriminden iki gün sonra Tokyo polisdepartmanı sinemaya gelip filmin orjinallereine el koyar. Film şirketinin önerisiyle yönetmen Kobayshi Satura filmin yeni bir montajını yapar, tepki çeken birkaç sahne filminden çıkartılır ve sansür böylece aşılmış olur. Ueno Okura salonu sonradan erotic filmlerin Tokyo'daki mekkesi olacaktır. Japon film eleştirmeni Chika Minagawa "Pink eiga tarzının, yönetmenin bireysel olarak kendi zanaatını geliştirme özgürlüğüne izin veren birkaç gerekliliği var, diğer porno filmlerden farklı kılan da bu" diyerek Pinku Sinemasının sanatsal tarafına vurgu yapar.

Şarkıcı Akiko Wada 'Alleycat Rock: Female Boss' filmindeki cürretkar motor sahnelerinde.

Pinku sinemasının dört şartı olarak ortaya çıkan kanunları 1) en az dört seks sahnesi olmalıdır, 2) süre 60 dakikadır, 3) film 16 mm veya 35 mm film üzerine profesyonel olarak çekilmelidir, 4) film sinemalarda sergilenmeye elverişli olmalıdır. Bütçe oldukça küçüktür, ancak dört ölçütü takip ettiği sürece film yapımcısı için önemli bir özgürlük vardır. Batı dünyasında pinku eiga'nın bir karşılığı yoktur. Tecavüz ve cinsel istismar sahneleri çok ve detaylıdır. Yine de Japon sansürünün özel niteliğine uygun çekilmişlerdir.. Cinsel organlarının ve kasık kıllarının gösterilmesi yasaktır. Genital bölgeler Pinku filmlerinde lambalar, mumlar ve şişelerle saklanabilir. Bu sansürün hayal gücünü kullanarak aşılmasını sağlamıştır. Japon sineması tarihinde "kabuk"i ve "noh" gelenekleri başlangıçta takip edildi. 1921 yılına kadar ekranda hiç kadın yoktu ve erkekler kadın rolleri oynamışlardı. Japon sinemasında ilk ekran öpüşmesi 1946'da ve bir şemsiyenin ardında gerçekleşti. Sağlık ve hijyen filmleri dışında çıplaklık ve cinsiyet ekrana girmemiştir. 1947'de Tokyo'da ilk striptiz filmleri yapıldı. Shintoho film şirketi (dönemin en büyük 6 film firmasının en küçüğü olarak nitelendirilir) Toshio Shimura'nın "Legendary Revenge of the Pearl Queen" filmini 1956'da piyasaya sürer. Film inci avcısı kadın dalgıçlarla ilgilidir ve Japon sinemasındaki ilk erotik görsellerden sayılır.

"Pinku eiga"nın ilk dönemi sayılan 1964-1972 yılları arasında özellikle Tetsuji Takechi'nin "Hakujitsumu" (1964) ya da İngilizce adıyla "Daydream" gündüz düşleridir. Filmin konusu bir dişçi ofisinde geçer, sakinleştirici etkisindeki hasta Kurahashi, tedavisi sırasında gördüğü hayallerde dişçi ve hemşirenin vampir olduğunu bir kadın hastaya saldırıp onu ısırıklarını görmesidir. Film sonrasında Kurahashi'nin S&M fantazilerine yoğunlaşır. Pinku film gösteren sinemalar çok da olmadığı için günde 3 Pinku film birden oynamaktadır. 1965 tarihli Tetsuji Takechi'nin "Kuroi yuki" "Black Snow" filminde annesi Yokota Amerikan Hava Üssünde hayat kadını olarak çalışan bir gencinbir tabanca ile sevişirken Amerikan askerini vurması konu edilir. Pinku sinemasındaki erotizmi kullanarak politik anlatımlara ulaşmanın en ilginç örneklerinden kabul edilen film aslında Amerikan işgali sırasında yaşanan tecavüz olaylarına da bir tepkidir. Ünlü yönetmen Kobayashi Satoru kariyeri boyunca 400 civarında Pinku film çekmiştir. ikinci dalga 1971-1982 yılları arasında görülen "Roman Porno" dönemidir. Özellikle "Adult

Video" yetişkin ev videosu döneminde Pinku filmlerin gişe hasılatları oldukça düşmüştür. Nikkatsu film şirketi bu dönemde vahşet ve macera filmlerinden vazgeçerek daha az politik ama çok sex sahnesi içeren ve romantic porn olarak da bilinen dramının da hakim olduğu "Roman Porno" türünü yaratmıştır.

Pinku filmlerin soundtrackleri de incelendiğinde, düşük bütçenin ve hızlı üretimin sadece film çekiminde değil aynı zamanda soundtrack yapımında da etkili olduğu görülür. Bestecilerin ya da sanatçıların çoğunlukla yılda birkaç filme soundtrack ürettikleri görülmektedir. Ama bu düşük bütçeli olma durumu kalitenin düşük olduğu anlamına gelmez aksine hızlıca ya da seri şekilde üretilmiş bu film müzikleri gerçekten keşfedilmesi gereken ve zor bulunur kategorisinde kayıtlardır. Birçoğunun ne yazık ki film seslendirmesinden ayırdınmek mümkün değildir. Günümüzde birçok roman ve pinku sinema soundtrack toplama albümleri yayınlanmıştır. Soundtracklere hakim olan türlerfunk, rock, pop, blues/enka ağırlıklıdır. Çoğunlukla orkestral besteler olan bu soundtracklerde en iyi örneklerden başlıcaları Toshiaki Tsushima'nınorkestral bestelerini yaptığı ve aktrist Miki Sugimoto ve Reiko Ike'nin seslendirdiği groovy, psyche, funk, salon tema, serin gece kulübü pop bestlerinden oluşan soundtracklerdir. Toshiaki Tsushima'nın kesinlikle dinlenmesi gereken film müzik albümlerinden başlıcaları; Delinquent Girl Boss: Tokyo Drifters (1970), Wandering Ginza Butterfly (1971), Girl Boss Guerilla (1972), Wandering Ginza Butterfly 2: She-Cat Gambler (1972). Ayrıca ünlü besteci Yuukadan'ın Akai kami no onna (1979) pinku sinema soundtrack olarak bestecinin tek üretimi olsa datürünün en iyilerindedir. Meikyū Sekai'nin soundtrack'ini yaptığı Go, Go, Second Time Virgin (1969) ve Season of Terror (1969) filmleri. Minoru Miki'nin müziklerini yaptığı Fransız Japon ortak yapımı In the Realm of the Senses (1976), Koji Takamura'nın soundtrackini hazırladığı Violated Angels (1967) filmleri sayılabilir.

Bosozoku belgeseli God Speed You Black Emperor afişi ve açılış jeneriği

En iyi Motorize Rockabiri Filmleri

1. Stray Cat Rock 1: Female Boss (1970)
2. God Speed You! Black Emperor (1976)
3. Detonation: Violent Riders (Bakuhatsu! Bosozoku) (1975)
4. Detonation: Violent Games (Bakuhatsu! Boso yugi) (1976)
5. Season of Violence (Boso no kisetsu) (1976)
6. Detonation: 750cc zoku (1976)
7. Hell's Angels: Crimson Roar (1977)
8. Stray Cat Rock 2: Wild Jumbo (1970)
9. Girl Boss Guerilla (1972)
10. Delinquent Girl: Alley Cat In Heat (1973)

Kaynaklar

- * Julian Cope, "Japrocksampler"
- * Michael Furmanovsky ""Rokabiri," Student Radicalism and the Japanization of American Pop Culture, 1955-60"
- * E. Taylor Atkins, "Blue Nippon: Authenticating Jazz in Japan"
- * Mark Schilling, "The Encyclopedia of Japanese Pop Culture"
- * Anastasiya Savina, "Demystifying Japanese Uniqueness. Representations of Life and Death in Contemporary Japanese Fiction Cinema"
- * Brian Boone "I Love Rock 'n' Roll (Except When I Hate It): Extremely Important Stuff"
- * Frédéric St-Hilaire, "Pink Bodies: On the Aesthetic and Ideological Dimensions of the Female "Body in Japanese Pink Cinema"
- * Jasper Sharp, "Behind the pink curtain: the complete history of Japanese sex cinema"
- * Jack Hunter, "Eros in Hell: Sex, Blood and Madness in Japanese Cinema"
- * Yuko Mihara Weisser, "Japanese Cinema Encyclopedia: The Sex Films. Miami: Vital Books : Asian Cult Cinema Publications"
- * Jasper Sharp, "Historical Dictionary of Japanese Cinema"
- * John Berra, "Japan"

03 STALIN: Japon punk'ında Kaos, nefret ve şiir

Japon punk müziğinin vahşi ve sınır tanımaz dünyasında her zaman en ilham verici ve kendine özgü grup sanırım The Stalin'dir. Grup her ne kadar bir punk rock grubu olsa da, ileriki dönemlerde Japon Hardcore müziğinin de en geçerli ilham kaynaklarından biri olacaktır. Grup 1950 Fukushima doğumlu sosyalist aktivist Michiro Endo'nun liderliğinde 1980 yılında kuruldu. The Stalin gelişmiş üsluplarıyla Japon punk rock'ında yer alan daha önceki tüm girişimlerden daha radikaldir.

Japonya'nın en radikal gruplarından Stalin Tokyo sokaklarında 80'ler

Michiro Endo, Vietnam savaşı gazisiydi ve Batı dünyasında bulunmuştu. Punk patlamasından önce protest sokak şarkıcılığı yapıyordu. "INGO" fanzine'i çıkartıyor olması onun Punk sahnesinde çok tanınan biri olmasını zaten sağlamıştır. Michiro her zaman durulmaz bir deli gibi davranmış, gittiği her yere yanında bir yıkım arzusunu götürmüştür. Onun için sahneden tükürmek, kusmak ve dönemin Maximum Rocknroll magazininin aktardığı üzere seyirciye bok ve sakatat, balık fırlatmak sahne şovunun olağan birer parçasıydı. Bu yüzden döneminde The Stalin'in birçok mekanda çalması yasaklanırken Japon gençliğinin gözünde en hızlı popülerleşen grup da yine The Stalin olmuştur. Çok kısa sürede en büyük konser salonlarını dolduran bir grup halini almıştır. Michiro daha sonradan yapılan bir röportajda dönem için "her zaman grubun ana akımın içine girmesini ve daha da fazla hasara yol açabilmesini ummuştum." der.

Ne olacağının belirsizliğinin hüküm sürdüğü Stalin konserlerinden biri

O, "tanku" olarak adlandırdığı şiirsel bir lirik stili benimsemişti; bu terim onun için bir şiir yazım tarzı olan "haiku" ve tank kelimesinin bir kombinasyonudur. Japon toplumunda romantik iletişimin çöküşüne ve "faşist" sevginin ideale takıntılıydı. Seyircisine her zaman beklenmeyi ve arzu edilmeyi vermiştir. Self destructive ruh halleri ve ağır kimyasal uyuşturucu kullanımı grup içi ikili ilişkileri mahvetmiştir. Grup sürekli eleman değiştirmiş, çıkan elemanlar bir süre sonra bazen gruba geri dönmüş ve müziklerindeki kaosu, kendi kişisel yaşamlarında da köküne kadar yaşamışlardır. Birçok üye değişikliğinden sonra "The Stalin" 1985 Şubat ayında dağılmıştır. Mayıs 1987'de Michiro, oğüne kadar görülmeyen bir hareket olarak sadece VHS video albüm yayınlayan "Video Stalin" adında bir grup kurar; (Sanfrancisco'lu The Screammers gubundan esinlenmiş olması muhtemel) 1988 yılına kadar bu şekilde devam edecektir, 1989'da Michiro, "Stalin" adını kullanmaya başlar ve 1993'e kadar bu şekilde müzik yapmaya devam etti. The Stalin, dönemin Japon punk fanzine ve magazinlerinde "dağınık", "saldırgan", "provakatif" ve "müzik terorizmi" olarak nitelendirilir.

80'lerden İki Stalin konser afişi ve dönemin önemli fanzinlerinden Ingo'nun kapağında Michiro Endo bir fok balığı ile

1979: Jieitai

1979 dolaylarında, 29 yaşındaki bir sosyalist aktivist olan Michiro Endo, Japonya'nın Kendini Savunma Kuvvetleri'nin adını taşıyan "Jieitai" adlı bir punk grubu kurdu. Şarkılarının bir kısmı daha sonra kullanacağı "Ideolog", "Niku" ve "No Fun" ve "Light My Fire" gibi "The Stalin" şarkıları olacaktı.

1980–1981:

Haziran 1980'de Endo, Stalin'i kurdu. Grup adıyla ilgili olarak bir fanzin röportajında "Joseph Stalin, Japonya'daki çoğu insan tarafından çok nefret ediliyor, bu yüzden bizim imajımız için bu isim çok iyi." diyecek ve ekleyecektir "her iyi fikrin bir dezavantajı vardır. "Başlangıçta Endo'da (vokal ve bas), Atsushi (gitar) ve davulda Jun (davul) Shintaro bir ay sonra basçı olarak gruba katılır, ancak ilk single'ları "Dendou Kokeshi", onsuz kaydedilmiştir. 5 Eylül 1980'de yayınlanmıştır. Ep'nin kapağındaki illüstrasyon "Bir Penise enjektörle yapılan bir zerk'i resmediyordu. Grubun soundu hep çok çığ ve çoğu zaman da atonel olmuştur. Soundlarında saldırgan bir enerjiyi ihtiva ediyorlardı.

Dendou Kokeshi 7" Ep'lerinin kapağı ve Trash albüm kapağı

7 Nisan 1981'de "Stalinism" EP'yi serbest yayınladılar. Temmuz'da Tam, Atsushi'nin yerine gitarda yerini alır. 4 Kasım'da, Kanto Gakuin Lisesi'nde canlı bir performansla Endo, kamuya açık alanda soyunmaktan tutuklandı. 24 Aralık 1981'de ilk uzunçalar albümlerini, yarı stüdyo / yarı canlı çöpleri "Trash" albümünü yayınladılar. Döneminde 1000 adet basılan bu albüm, arasıra bootleg'leri yayınlanırsa bile günümüzde en çok aranan kayıtlarındandır. Albümün en çarpıcı şarkıları arasında: Tenjo Penisu (Heaven's Penis), Dendo Kokeshi (Electric Dildo), ve Kaiboshitsu (utopsy Room) yer alır.

1982–1985: Son

Stalin, 13 Mart 1982'de yayınlanan Sogo Ishii'nin yönettiği "Burst City"de filmde yer alan gruplardan biriydi. Postapocalyptic bir film olan "Burst City" fütürist bir Japonya'da genç bisikletçinin çetelerinin inanılmaz güzel bir soundtrack eşliğinde faşist bir devlet yönetimine anarşi ile karşılık vermelerini konu alan bir distopyadır. 24 Haziran'daki konser, davulcu Jun'un son konseri olur ancak yine de Jun grubun büyük ses getiren ilk albümü "Stop Jap" çalacaktır. Albüm en iyi Stalin albümü olarak kabul görecektir, kayıt ve prodüksiyon açısından yüksek maliyetli bir albüm olmasının da etkisiyle. Albüm ve albümün büyük hit'i "Romantist" ilk single olarak 1 Temmuz'da yayınlanır. "Romantist" Trash albümündeki "İdeolog" şarkısının yeniden işlenmiş halidir ve grubun dünya çapında en tanınmış şarkısı haline gelecektir. Michiro Endo, o dönemdeki bir röportajda albümün çok sert sözlerle sahip olduğunun hatırlatılması üzerine "Sözler olmadan hiç birşey gerçekleştiremezsin" der. "Samimi bir sound'a inanmam, hiçbir sound inanabileceğim bir ortama dönüştürülemez. Sözler ise zamana yayılır. Sound hayata eriyerek karışır ama ben sözler ile topluma yabancılaşarak kendimi bulmaya çalışıyorum." Hitoshi, Temmuz 1982'de davulcu olarak katılır. Burst City filminin yönetmeni Sogo Ishii "Romantist" ve "Stop Jap" ve 25 Ağustos'ta yayınlanacak bir sonraki "Alerji" adlı tanıtım videosunu da yönetmiştir. 27 Eylül 1982'de yaptıkları konser, Hitoshi ile son onser olur. Kasım ayında Keigo davulcu olarak gruba katılır, ancak Aralık ayında yerini gruba geri gönene Tam'a bırakacaktır. Ocak 1983'te Makoto gitarda ve Tatsuya'da davulcu olarak gruba alınır. 10 Şubat'ta dördüncü single'larını "Go Go Stalin"i yayınladılar.

Stalin'in dev konser salonlarını doldurduğu 1980'lerden bir kare

Bir sonraki albümü "Mushi" ve single "Nothing" 25 Nisan'da yayınlandı. Albümün prodüksiyonu oldukça yüksek kalite rock albümleriyle yarışır bir haldeydi. Michiro Endo, 2015 yılında yayınlanan kendi yönettiği belgeseli "Mother, I've Pretty Much Forgotten Your Face"de o dönemle ilgili olarak şunları söyler: "sanırım annemin onaylamadığı birşey yapmakla alıp veremediğim duyguları punk ile örseliyordum. Bir gün kız kardeşim ve annemle evde otururken kız kardeşim anneme kapağında benim resmim olan bir magazine getirdi. O gün garip bir şekilde müzik yapmak ve yapmamak durumunu sorguluyordum.

Sonunda sıradan insanların yaşamak için çalışmak ve para kazanmasına benzer bir şekilde benim de hayatta kalabilmek adına müzik yapmak ve konsere çıkmak zorunda kalmam işte beni bu zayıf hissettiren şeydi..." Belgeselli "Mother, I've Pretty Much Forgotten Your Face" ile ilgili olarak "Aslında başlık Stalin zamanında kullanmadığımız bir şarkınınadıydı, ilk başta Bob Dylan's It's Alright Ma (I'm Only Bleeding) çok sert bir versiyonunu yapmak istemiştım ama orijinaliyle hiç alakası olmayan bir şarkı ortaya çıktı."

11 Haziran'dan sonra Makoto ve Tatsuya gruptan ayrılır. Ayrıca Haziran 1983'de Shintaro da gruptan ayrılacaktır. 17 Eylül'de bir konserde, Teruya ve eski üye Jun, sırasıyla gitar ve davulda konuk desteği olarak yer alır. 1984 başlarında, June-Bleed gruba gitarist olarak katılır. Ama 17 Mart 1984'te o da gruptan ayrılır. Yine Mart ayında davulda Jun ve Teruya'nın başçı olarak gruba katılır. Mayıs ayında, "Chicken farm" Maximum Rocknroll Magazine'in yayınladığı uluslararası toplama albüm "Welcome to 1984"de yayınlanır. Böylece uluslararası arenada yer alan ilk Japon grubu olacaklardır. 3 Haziran'daki konser, Masahiro ve Teruya ile son konser olur. Ayrıca haziran ayında Hiroshi, asla resmen katılmayan destek başçısı olacaktı. Masayuki, Ağustos 1984'te gitara katıldı. Son albümleri "Fish Inn" Kasım 1984'te yayınlanır. Albüm punk'tan uzaklaşmış daha jazz bir sound'dadır. Çalan Amerikalı müzisyenlerinin de etkisiyle. Punk dinleyicisin gruptan uzaklaşmasına neden olacaktır. 29 Aralık'taki konserlerinden sonra Endo, "Stalin'in sonu geldi" açıklanmasını yapar, ama son konser "I was The Stalin" başlığını taşıyan Chofu Daiei Studio'daki 21 Şubat 1985 konseri olur. Bu konser VHS olarak "Last Live - Zessan Kaisan Naka!!" adıyla ve double LP olarak, "For Never - Last Live" adıyla 25 Mayıs 1985 tarihinde yayınlanır. Stalin'in tarihi, Stalin'in kariyeri boyunca neredeyse tamamen canlı görüntü ve tanıtım kliplerinden oluşan bir Stalin videosu olarak görülebilir. 1988'de dağıldılar

1987–1988: Video Stalin

Mayıs 1987'de Endo, gruptan daha çok video prodüksiyon grubu olan bir grup müzisyen olan Video Stalin'i yarattı. Üç video ve bir de albüm yayınladılar. Videolardan biri, "Your Order! The History of The Stalin" Stalin'in tarihinin, Stalin'in kariyeri boyunca verdiği canlı konser görüntüleri ve video kliplerinden oluşan bir Stalin video derlemesidir. Video Stalin grubu 1988'de dağılmıştır. Bu dönemde "Sakhalin Smile" adı altında The Stalin'in ik dönem Ep'lerinin bir toplaması Lp formatında bootleg (izinsiz) olarak basılmıştır.

Bu tarihten sonra vokalist Michiro Endo Sovyetler birliğinin dağılması ile etkilemiş ve 90'larda "Stalin" ve 2000'lerde "The Stalin" adıyla iki dönüş yapacak ve konserlere ve yeni albümlere devam edecektir. Ayrıca aradaki zamanlarda da solo olarak konser ve albümler yayınlayacaktır.

Hakındaki belgeselde doğduğu yer olan Fukushima'ya döndüğünde Stalin ile ilgili geçmişe bakıp söylediği şu sözleri söyler: "Japonya 1980'lere girdiğinde ekonomik büyüme dalgasında yüksek bir hızla ilerlemiştir. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden "The Stalin" yüze vurulmuş bir tokattı, bir uyanın çağrısıydı. Şu an geldiğimiz duruma bir bakın, Fukushima radyasyona bulanmış, kim geçmişe bakıp günümüzle yüzleşebilir ki?"

Stalin'i efsaneleştiren Stalin veda konserinden iki kare

Kaynaklar:

* James Greene Jr, "Brave Punk World: The International Rock Underground from Alerta Roja to Z-Off"

* David Novak, "Japanoise: Music at the Edge of Circulation"

* Maximum Rock 'n' Roll, 1993 sayı 120

04 Burst City: TOKYO YANIYOR!

Burst City ya da orjinal adıyla "Bakuretsu Toshi", kendisi de bir punk olan yönetmen Sogo Ishii, 1982 yılında 8mm çekip yayınladığı Japon distopik punk rock müzikal filmi. Dönemin The Roosters, The Rockers, Inu ve The Stalin gibi gruplarının yer aldığı filmde 1970'lerin sonu 1980'lerin başı Japon Punk rock sahnesini, kültürünü ve duruşunu sergilemektedir. Film her ne kadar bilimkurgu bir evrende geçse de o dönem Tokyo'sunun atmosferi dahilinde çekilmiş olmasından fantastik yanına rağmen günün yaşantısından izler taşımaktadır. Filmde distopik bir gelecekte motorsikletçeteleri Tokyo'da inşaa edilecek olan Nükleer santrale ve fashist bir sisteme karşı isyanları konu edilir. Hiperkinetik, amansız yüksek enerji tarzı, dönemin diğer filmlerinden çılgınca farklıydı ve son derece yenilikçidir. Dönemin eleştirilenlerince çok iyi kritikler alması da bu yüzdendir. Aynı zamanda filmdeki her unsur, sahne ve karakterin tamamıyla punk müziğinden ilham alması ve dönemi punk estetik, kültür ve müziğini fantastik bir şekilde geleceğe taşımasıyla ünlüdür. Çağdaş Japon sinemasının başlangıçlarından biri olarak kabul edilir. Batılı birçok yorumcu filmin Mad Max and Rock n Roll High School'un muhteşem bileşimi olduğunu düşünmektedirler. Her sahnesinin erken dönem Japon punk hareketinin felsefesi, ruhu ve görünümü ile dolu olduğu

Filmin çarpıcı karakterleri ucube punk çeteleri

Burst city, sınırsız enerji, anarşizm ve saygısızlık ile kurulu normlara saldırır. Aslında uzun metrajlı bir punk rock video klibinden söz ediyoruzbu noktada herkesin bir serseri, bir ucube ya da acımasız bir polis olduğu kıyamet sonrası bir tür Japonya'da geçiyor. Sokaklarda durmak bilmeyen isyanlar, durmaksız punk konserleri, durmaksızın çete savaşı, durmaksızın polis vahşeti ve durmaksızın araba kovalaması olan vahşi bir cehennem yolculuğuna çıkartır yönetmen bizi. Burst City, dönemi toplumsal yaşamına çılgınca ve hiper kamera çekimleriyle, gürültülü atmosferi ve soundtrack'i ile bir bakış sağlıyor. Belki de Burst City filminin çekildiği Tokyo atmosferini daha iyi anlayabilmek için 16 mm

siyah beyaz 1976 tarihli God Speed You! Black Emperor belgeselini seyretmek yerinde olacaktır. Gerçek karayolları ve endüstriyel alanlarda, polisin ulaşamadığı gece saatlerinde "bosozoku" motosiklet çetlerini yönetmen Mitsuo Yanagimachi tüm yalınlığıyla resmetmektedir. Burst City ünlü yönetmen Derek Jarman'ın 1978 tarihli "Jubilee" filmiyle benzerlikler göstermektedir.

Burst City gördüğüm en iyi açılış sahnelerinden birine sahiptir. Hiperkinetik bir kamera çekimiyle Tokyo'da karayolunda yüksek bir hızda sizi atmosferine davet eder.

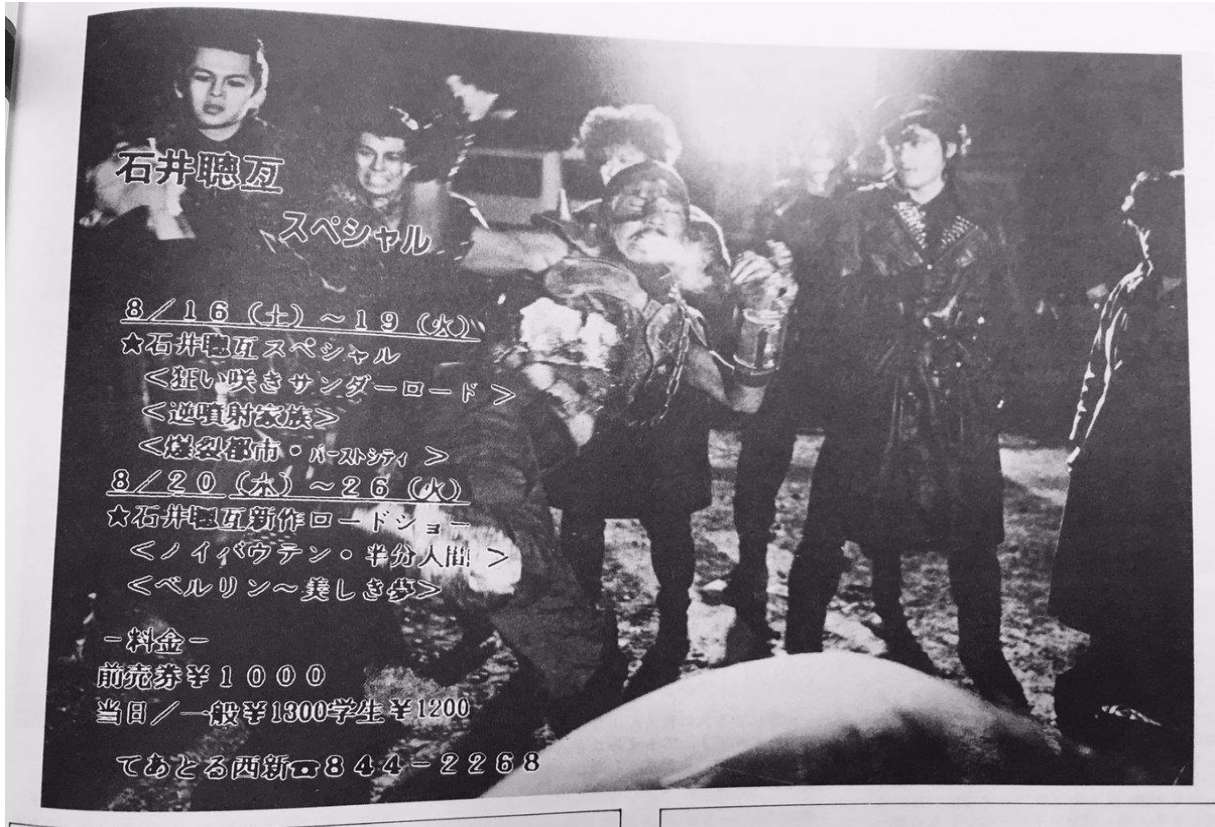

İnanılmaz güçlü bir soundtrack ile dönemin punk sahnesinin bir tür özeti

Film düşük bütçe, hızlı kamera hareketleri ve çok tekrar edilen motor kovalamaca sahneleri, karakterlerin yüzüne yapılan zoom'lar ile çöp bir filmde beklenen herşeyin çok fazlasını veriyor. Punk fetişizmi, S&M, yakuza ve yoğun vahşet sahneleri ile bazen ürkütücü olmayı başarırken, uzun süren dialogsuz sahneleri punk rock müziği ile bombardımana tutuyor. Bazen Liquid Sky estetiği filme hakim olurken işin içinde "No future" sloganı varken The Decline of Western Civilization etkisi de gözardı edilemiyor. Yönetmenin Crazy Thunder Road (1980) aslında Japon sokak yeraltı kültürü ve dönemi gençlik altkültürlerine referans kaynak oluşturan kült birer film olmalarını sağlıyor. Burst City dönemin "Sukeban" ve "Bosozoku" kültürlerinin içine gömüyor bizi. Belgesel ve bilimkurgu arasında bir tad veriyor ve Tokyo'nun gelecekte yaşayan bir şimdisini sunuyor. Yenilikçi sinematografi ve Japonya'nın Siberpunk'ın Mekke'si Tokyo'nun endüstriyel alanlarında, anlamsız, zamana meydan okuyan punk sinemasının en güçlü örneklerinden biri olarak görsel bir şölene dönüşüyor.

Monotonluk, uzunluk, manasızlık o kadar artistik olarak kullanılmış kısılmak bile eğlenceli o dönemde. Film birçoklarına göre bir hikâye anlatmaktan çok bir enerjiyi aktarmakla uğraşmaktadır. Sanki nükleer savaş sonrası Tokyo'dan yayın yapan MTV'yi izliyor gibisinizdir. Fikir basit ama çarpıcıdır; yenilikçi bir duyguyla, modern standartlara karşı çıkarak bir devrim yaratmaya çalışmak. Punk hakkındaki bazı kavramları sembolize ederken aslında isyanın nasıl bir evrensel kavram olduğunu da anlatıyor.

Yönetmen Sogo Ishii, alaylıdır asistan olarak başladığı sinema kariyerine düşükbütçeli sıradışı yapımlarla devam etmiştir. Kendi deyimiyle mesleği hakkında çok tutkulu, beklemek için de çok sabırsızdı ve hala bir öğrenciyken eline geçen 8mm kamerayla zaten içinde olduğu punk sahnesini kendi hayal gücü ve perspektifi ile kaydetmeyi en içten bir şekilde başarmıştır. Kendisini hem bir müzisyen (şarkıcı ve gitarist) olması arkadaşlarının gruplarına promo ve konser videoları çekmesini sağlamıştır. "MTV Look" tabir edilen erken dönem neonlu metropol yaşantısını, gökdelenler ve sınıf çatışmasını Japonya'da erken dönem filmleriyle kayıt altına almıştır. Onun sloganı şudur: "Videoyu sadece göz ve kulağınızla değil, tüm vücudunuzla hissetmek için."

Dönemin sinema dergilerinde çıkan bir sekans

Bundan dolayı, Burst City bir film değildir: bir çağın ham, canlı, soluyan ve kanayan belgesidir. Aynı zamanda, modern Japon sinemasının köküdür. Film yapımcılığına genç punk bir bakış açısı getiren film 80'ler newwave sinemasına öncülük etmiştir.

"Burst City", yönetmen Shinya Tsukamoto'nun 1989 tarihli cyberpunk filmi "Tetsuo: The Iron Man" başta olmak üzere hem cyberpunk sinemasını hem de MTV anlamında video klip yönetmenliğini içerik ve teknik olarak etkilemiştir. Neo-noir, sci-fi ve cyberpunk'ın bileşkesidir.

Videodrome ve Bladerunner filmleriyle aynı yıl yapılmış olmasından ötürü de o dönemde batı dünyasında pek duyulmasa da sonradan bakınca cyberpunk sinemasının öncülerindedir. Film, hız ve gürültü dünyasını, asfalt ve metal dünyasını, soğuk gri karayolları boyunca kükreyen motorları, deri ve paçavralar içinde MAD MAX tarzında renklendirilmiş renkli çeteleri sunar seyirciye. Japon metropol yaşantısındaki yabancılaşmayı ve hoşnutsuzluğuen sert ve uçta bir örneği olarak gözler önüne serer.

Oyuncuların gerçek yaşamda oldukları kişilere uzak bir yaşantı sürmemeleri filmin ileri derece de realistik bilimkurgu bakış açısına önem katmaktadır. Yönetmen Sogo Ishii 2005 yılında yapılan bir röportajında "Burst City"deki belki de en önemli grup sayılabilecek "The Stalin"ile çalışmak nasıl bir duyguydu sorusuna: "Stalin bass gitaristi de benim gibi Fukuoka'dandı ve oradan tanışıyorduk. Harika bir müzisyendi ne yazık ki 10 seneönce öldü. Aslında bakılacak olursa Burst City'deki ana karakterlerin çoğunluğu öldüler, gerçek birer punk müzisyenindiler (gülüyor)" der. Aynı röportajda ayrıca "Crazy Thunder Road filmi başarılı olmuştu ve biraz param vardı. Yapım firması benzer bir konuda başka bir film yapmamı teşvik ediyordu, ben kendimi yinelemek istemiyordum, punk rock ve isyana odaklanan bir film yapmaya karar verdim. Film ve müzik farklı şeylerdir ama işimizde aynı ruhu paylaştığımız doğrudur. Clash, The Sex Pistols, Birthday Party veya Einstürzende Neubauten gibi yabancı gruplara baktığımda, farklı ülkelerdeki insanlara ulaşma yollarından etkilendim. Burst City'de film ve müziği içiçe sokmak istedim." Sogho Ishii ve William Gibson birlikte çalışmak üzere görüşürler ama bu hiçbir zaman gerçekleşmez.

Burst City silahların sözler, gitarlar ve konser salonları olduğu bir savaş filmidir. Anti kahramanların ikiyüzlü toplumdaki yaşantısına açtığı bir savaş filmi. Başka hiçbir film, Japonya'nın punk hareketinin yoğunluğunu, karamsarlığını, kaotik masumluğunu ve do it yourself cesaretini yakalamamıştır. En önemlisi film punk'ı işlerken punk olmayı da bilmiştir ve ortaya bir manifesto koymuştur. Punk'ın kendi gibi isyankar ama muğlak bir manifestosu.

"Don't know what I want but I know how to get it..." Sex Pistols - Anarchy In The U.K

Kaynaklar

- * James Greene Jr, "Brave Punk World: The International Rock Underground from Alerta Roja to Z-Off"
- * Matthew Edwards, "Film Out of Bounds: Essays and Interviews on Non-Mainstream Cinema Worldwide"
- * Décio Torres Cruz, "Postmodern Metanarratives: Blade Runner and Literature in the Age of Image"
- * Tom Vick "Asian cinema: a field guide"
- * Steven T. Brown, Tokyo Cyberpunk: Posthumanism in Japanese Visual Culture
- * Takayuki Tatsumi, "Transpacific Cyberpunk: Transgeneric Interactions between Prose, Cinema, and Manga"

05 JETTO ROKKU!!!!: Guitar Wolf

1987 yılında kurulan Japon Garage üçlüsü Guitar Wolf, kulak delici vokalleri ve inanılmaz yüksekdistortion ve feedback'li noise punk gitarlarıyla "jet rock 'n' roll" tarzını kendilerine uygun bir sound olarak gördüler. Grup uzun yıllar boyunca yayınladıkları stüdyo albümleri ve çaldıkları uluslararası turneleri haricinde oynadıkları "Wild Zero" ve "Sore Losers" B-movie korku filmleriyle de ünlendiler. Ramones'in kozmik ışınlara maruz kalmış ve süper güçlere sahip olmuş bir versiyonu gibiydiler.

Enerji Guitar Wolf konserlerinde müziğin insafsız gürültüsüyle yüzünüze çarpar

Gitarist Seiji, 1980'lerin ortalarında Nagasaki'den Tokyo'ya taşınır ve "Far East Punch" grubunda vokalistlik yapmaya başlar. İlk söylediği şarkı The Rolling Stones'un "Jumping Jack Flash"idir. Seiji müziğe başlayışını şöyle anlatır: "Beni rock'n'roll'da ilk vuran neydi hatırlamıyorum ama çocukluğumda ilk olarak televizyonda seyrettiğim Ultraman ve Kamen Rider'ın tema müziklerini sevmiştim. O heyecanın aynısını sanırım sonradan rock'n'roll'da buldum" Link Wray'in "Rumble" plağını dinledikten sonra gitar çalmak onun için bir takıntıya dönüşmüştür. Seiji, röportajlarında "Link Wray'in hayatını kurtardığını" söylemiştir, "Link Wray plağını kapağındaki deri montu sevdiğim için almıştı. Sonra ilk dinlediğimde bam! işte Rumble şarkısına bayılmışım." Bass gitarist Billy ile Harajuku'da arkadaş olurlar.

Seiji bir antika dükkanında çalışıyor, Billy ise bu dükkana yakın bir başka punk rock dükkanında tezgahçılık yapıyor. Birbirine yakın müzikal tadlardan hoşlandıklarını farkederler. Seiji'nin iş arkadaşı Narita ise onlara davulda eşlik edecektir ve böylece Guitar Wolf 1987 yılında Harajuku'da

kurulur. 1960'ların Japon "Group Sound" akımından etkilendikleri gruplar "The Spiders!", "Mela Mela Mela", "Bang Bang Bang" ve "Go Go Go"dur... Kendilerine Ramones vari isimler düşünmüşlerdir. Herkesin soyadı Wolf olarak görünecek ve herkesin adı çaldıkları enstrüman olacaktır. Seiji Guitar Wolf, Billy Bass Wolf ve Narita Drum Wolf lakaplarını alsalar da zamanla bunlar gerçek isimlerine dönüşecektir. Narita ilerleyen zamanda falcı-medyum olmak için grubu terk edecek önce Toru ve sonra da "Jackie & The Cedrics" grubundan Enocky davulcu olarak kadroya dahil olacaklardır. Grup Garage, punk, Rock'n'roll gibibirçok sound'u en çığ ve gürültülü şekilde birleştirmeyi başararak dinleyicilerine gerçekten de "jet rock 'n' roll" yaptıklarını zamanla hissettireceklerdir. Guitar Wolf, müzikal ve stilistik açıdan Joan Jett'i önemli esin kaynaklarından biri olarak göstermesine rağmen Jet Rock teriminin Joan Jett'in isminden kaynaklanmadığını da belirtmiştir. Terimin kökeni, bir jet uçağının sesine atfedilir. 5 Nisan 2012 tarihinde St. Louis'de yapılan bir röportajda, ön plandaki Seiji, "Ben jet uçağı seviyorum, gürültülü müziğı çok seviyorum. Yani ... plaklar vardı ... birçok plak... her çok iyidiler ama yeterince gürültülü değildiler. Öyleyse ... dinlemek çok kolay. Bundan nefret ediyorum! Ben de jet sesleri ekliyorum. Bwaaaahng! Patlama! gürültülü patlayıcı, yıldırım sesleri müzik aynı— bir jet motoru gibi" der ve "Jet Rock" terimini böylece yaratmış olur ve sonradan her sorulduğunda Seiji, "evet biz 1 numaralı Japon Jet Rock grubuyuz" der.

Guitar Wolf asla değişmeyen sapasağlam Rock'n'roll duruşuyla Japonya'dan çıkıp dünyayı sarmaladı

Guitar wolf "Çok fazla jet rock grubu yok aklıma gelenler King Brothers ve Gasoline"

İlk albümleri "The Guitar Wolf " kendileri tarafından 1991 yılında yayınlanır. Tokyo'da düzenlenen

"Back From The Grave" festivalinde çalarlar ve böylece "Machingun Guitar" Tokuma Japan Records'tanyayınlanan "Journey To The Mad Brain " toplama albümünde yer alır. Seiji'ye göre soundlarını oluştururken ilham aldıkları şeyler "Punk, blues, surf, Link Wray, Davie Allan, Elvis, Rolling

Stones, rockabilly, heavy metal vs."dir. Konserlerine gelen seyirciye kuduz olabilecekleri uyarısını yapar. Epiphone gitarlarını "ucuz olduğu için sevdiğini" defalarca röportajlarında söylemiştir.

Uluslararası olarak ilk defa Memphis, Tennessee'de düzenlenen 2'nci Garageshock festival'de sahne alırlar. Gitar Wolf'un "eğer onunla tanışmasaydık şimdi burada olamazdık" dediği "Oblivians" grubunun elemanı Eric Friedl, onları dinler dinlemez çok beğenir ve büyük ilgi çeken albümleri "Wolf Rock!" kendi plak şirketi Goner Records'tan 1993 yılında yayınlar ve Gitar Wolf'un Amerika'da ünlenmesi de bu sayede olur.

Albüm Seiji'nin bodrum katında 1 haftada kaydedilmiştir. Kayıt o yüzden oldukça kirli ve gürültülüdür. Bu da grubun daha da çok sevilmesine neden olmuştur. Eric Friedl olayların gelişimini şöyle aktarır: "Festivalde çalacakları gün bizi davet etmişlerdi, 5,6,7,8,'s' grubundan Yoshiko Fujiyama bizi tanıştırdı. Memphis'te Antenna Club'da çalacaklardı. Hırsızlar Seiji'yi uyuşturuculayıp soymuşlar ve bir miktar dövmüşlerdi. İlk konserde 30 kişiye çaldılar. Bir hafta sonraki konserde 150 kişi vardı. Japonya'ya geri dönerlerken bana bir kaset bıraktılar. Çok gürültülü kötü kaydedilmiş bir demoydu. İşe yaracağını hissetmiştim. O yüzden plak olarak basmaya karar verdim. Böylece Goner records'ta başlamış oldu". Seiji şarkı sözlerini yazarken önce çarpıcı bir şarkı adı bulup sonra şarkıyı yazmasıyla ünlüdür. Teengenerate grubunun gitaristi Fink şöyle anlatmaktadır: " Onun için çok cool sözlrdi ama hiçbir anlamı da yoktu. Bir sabah beni saat 4'de aradı ve yeni bir şarkı ismi bulduğunu "Reizoko Zero" ("Refrigerator Zero") , fikri nasıl bulduğunu sordu. Hiçbir şey anlamamışım ama iyi bir fikir dedim. Mutlu oldu ve uyumaya gideceğini söyleyerek telefonu kapattı."

Gitar Wolf seyircisini acımadan ses silahıyla vururken

San Francisco'lu trash punk grubu Rip Offs!'un gitaristi Shane White grup hakkındaki düşüncelerini şöyle anlatır: "Tamamen bir çılgınlıktı, Gitar Wolf gerçek bir asit bağımlısıydı, Bass wolf ise speed ve davulcu ise sürekli sigara içiyordu. Seiji sahneye çıkmadan önce Deri mont içindeki adama dönüşebilmek için meditasyon yapıyordu. Camdan yapılmış bir gitar kutusu vardı, içinde gitarı, deri

montu ve birkaç Jhonny Thunders, Joan Jett ve link Wray plağı dururdu. O kutuya dokunamazdınız. Cam kutu gitar ve deri monta enerji getiriyordu. Tamamen kafaları uçmuştu."

1994 tarihli "Run Wolf Run" ve 1996 tarihli "Missile Me" albümleri Japonya'da Less Than TV plak şirketinden yayınlanır. New York'ta bir plak mağazasında canlı performans yaparken aynı yıl Matador Records ile anlaşılır. 1997 yılında 34 konserlik Amerika turnesini gerçekleştirirler. 1998 yılında önce Oblivionsgrubuyla bir Japonya turnesi ardından da "Kaminari Tour"adıyla ilk dünya turnelerini gerçekleştirirler.

1998 tarihli "Six-String Samurai" filminin Guitar Wolf'tan esinlendiğı ortadadır.

1999 yılında "Jet Generation" albümünü de bu şirketten yayınlayacaklardır. Entertainment Weekly "albümü dinledikten sonra duş almanız gerekecek" diyerek yorumlar. Grup üyelerinin üçü de John Michael McCarthy'nin yönettiğı 1997 tarihli "The Sore Losers" filminde oynayacaklardır. Yönetmenayrıca "All Night De Buttobase!! (Roaring All Night!!)" şarkılarına da video klip çekecektir.2000 yılında yönetmen Tetsuro Takeuchi'nin "Wild Zero" filminde, kendileri olarak oynarlar çevrelerini delirmiş fanları, zombiler ve bir uzaylı istilası sarmıştır. Filminde Guitar Wolf "Aşkın sınırları yoktur ya da milliyeti ve cinsiyeti Rockn'roll" diye bağırılmaktadır.

Grubun başrolünde oynadığı Zombie B-Movie'si Wild Zero'nun afişi ve afişe konu olan sahnenin aslı.

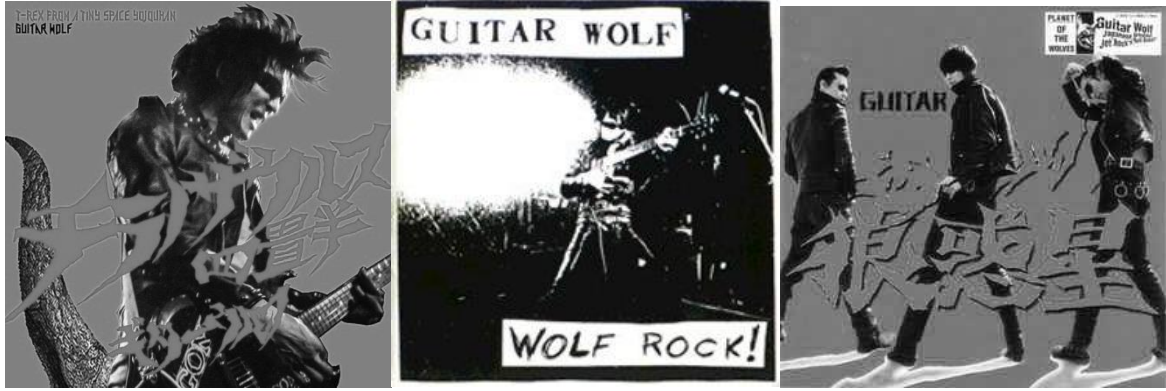
31 Mayıs 2005 tarihinde Bass Wolf kalp krizi geçirerek hayatını kaybeder. Grup 20 senelik kariyerlerinde 10 stüdyoalbumü yayınlamışlardır. Billy'nin ölümünün onu hayatını tekrar gözden geçirmesine neden olup olmayacağını soran muhabire Seiji " Dalga mı geçiyorsun? onun ölüsünü görünce daha da hızlı müzikler yapmaya karar verdim" der. Mezar taşında ne yazmansını istedik "Ben öldükten sonra bu dünyada ne olur benim ilgimi çekmiyor, diğer hayatı düşünüyorum belki bir hayalet olur ve insanları korkuturum.

Seiji için Rockn'roll'un olmazsa olmazı, seyircinin kendini bakmaktan uzak tutamayacağı bir tavır ve duruştur. "Önce duruş, hız ve dövüşmek, teknik sonra gelir". "Kendine özgü bir tarza sahip olmak en önemlisi, tarzınız sahip olduğunuz zehiriniz gibidir. İçinizdeki zehiri bulmak için, aşık olur ve terkedilirsin. Kavga edin, motorbisiklete binin ve kendi hayatınızı yaşayın. Kendi tarzınız varsa, diğer

insanlarla aynı şeyi yapsanız bile, işler farklı olacaktır. Elbette bu hiç de kolay değil. Ama mücadele etmeye ve denemeye devam etmelisin. Ben her gün mücadelemeye devam ediyorum."

Yeni bir kadro ile müziğe geri dönüşü ve yeni albümü "Space Battleship Love" hakkında Seiiji 2009 yılında Japan Times ile yaptığı röportajda "Geri döndüm ve insanlık dışı bir sevgiyle gezegeninize saldıracağım. "Bunları söylerken bira değil sebze çorbası içmektedir." Hippie değilim, Bu tatlı aşk değil; Bu saldırgan aşk. Bu muazzam savaş gemisinde uzaydan geliyorum ve gezegeni istila edeceğim. Bir kurt bir koyunu yerken onu severek yer..."

"JetLag RocknRoll: Tokyo Travel Guide" belgelinde Guitar Wolf: "Kasaba'da büyüdüm, lisedeyeken Tokyo hayranlığım ve takıntım beni buralara getirdi. Tokyo'ya ilk geldiğim zamanı hiç unutamamam. Birçok yer gördüm ama sadece Tokyo'da böyle hissettim. Rocknroll yapıyorsam, gitar çalıyorsam Tokyo sayesinde. 30 yıl sonra bile hala kasabalıyım ve Tokyo beni büyülemeye devam ediyor." diyordu.

Guitar Wolf grubunun inanılmaz güzel punk estetiği ile yapılmış albüm kapaklarından üçü.

Kaynaklar:

- * David Kerekes, "Creeping Flesh: The Horror Fantasy Film Book, Volume 2"
- * Eric Davidson "We Never Learn: The Gunk Punk Undergut, 1988-2001"
- * Nobuhide Hamada, Patrick Macia, Yuki Oniji "Fresh Pulp: Dispatches From the Japanese Pop Culture"
- * Jamie Russell, "Book of the Dead: The Complete History of Zombie Cinema"
- * Maximum Rocknroll, sayı 237, 2003

06 Kılıçlar ve Gitarlar: Savaş sonrası dönemde Japonya'nın "Rehabilitasyonu"

Hiroshima ve Nagasakiye atılan iki atom bombası ile 15 Ağustos 1945 tarihinde Japon imparatorluğu 2nci Dünya Savaşından çekilir ve teslimiyeti kabul eder. Bu tarihten 1951 yılında imzalanan San Francisco anlaşmasına kadar geçen sürede aslında; General Douglas A. MacArthur komutanlığındaki Birleşik Devletler işgal güçleri çeşitli askeri, politik, ekonomik ve sosyal reformları yürürlüğe sokarak Japon devletinin "işgal ve rehabilitasyon" sürecine başlarlar. İşgal güçlerinin bu rehabilitasyondaki ana amacı Japon ekonomisini istikrara kavuşturmak ve gelecekte Japon devletinin yeniden askeri olarak örgütlenmesini önlemektir. İlk birkaç ay cadı avı yapan işgal güçleri, savaş suçlusu ilan ettikleri politikacı, asker, bürokrat ve endüstricileri tutuklarlar ve elbette işgal güçlerini eleştiren gazeteciler ve medya mensupları (genellikle radyocular) bu süreçte içeri alınır. William Coughlin'in 1952 yılında yayınlanan kitabı "Conquered Press: The MacArthur Era in Japanese Journalism"de işgal güçlerinin Japon medyasını nasıl yeniden yapılandırdıkları detaylıca anlatılmıştır. Sansür masaları kurulmuş ve bu sayede de her haber içeriği elden geçer ve yeniden düzenlenir olmuştur. Yine bu dönemde eğitim sisteminde de köklü değişiklikler yapılır ve özellikle tarih kitapları yeniden düzenlenir. Böylece "demokratikleşme" ve "batıya adaptasyon" sağlanmış "komünist" yaklaşımlar ortadan kaldırılmış olacaktır.

Amerikan işgal güçlerinin Japonya'da oluşu Rock'n'roll müziğinin hızla yaygınlaşmasına sebep olurken, Japon Geisha'ları Amerikan askerlerini bekliyor ve işgal güçlerinin propaganda filmlerinden "Our Job in Japan"ın jenerik yazısı.

1946 yılında Japon sinema ve tiyatrosunun yeniden düzenlenmesi üzerine radikal fikirlere sahip olan David W. Conde "Motion Picture Code of Ethics Committee "Eiga Rinri Kitei Kanri linkai"ın başına getirilir. Mevcut Japon film endüstrisi, Amerikan cinsiyet ideallerine göre Japon kadın ve erkeğinin yeniden inşası göz önünde bulundurularak yeniden yapılandırılacak ve sinema bu yeniden yapılandırmanın bir eğitim aracı olacaktır. Bu amaç dahilinde 'Japon kadınına yeni Japon toplumundaki yeri öğretilir' 'Sinema ve radyo gençlerin yaşam dünyasında sosyal şartlandırıcı' olarak kullanılır. Komite uygun görmediği filmleri yasaklamaya ve sakıncalı bulunduğu bazı sahneleri silmeye başlar.

Savaş sonrası toplumlarda görülen doğum oranlarındaki artış, ikinci dünya savaşında önemli kayıplar vermiş olan Japonya'da da yaşanır.1947 ve 1949 yılları arasında Japonya'da 8 milyon bebek dünyaya

gelmiştir. Bu jenerasyona "Babyboomers" adı verilir. Savaş sonrası travması ile büyütülen bu neslin en büyük motivasyon kaynağı sinema ve müzik olmuştur. Özellikle Japonya'da 50'ler baskın bir "Rockabilly patlaması" (sinema ve müzik'te) ve onu takip eden "Country western" müzik çılgınlığı ile geçer. 1955 yılında yayınlanan "Chiemi Eri"nin seslendirdiği "Bill Halley" yorumu "Rock Around the Clock" bunun en iyi örneklerindedir. Japonya'da savaş sonrası bir gencin en büyük eğlencesi radyo ve televizyonda müzik dinlemek, konserlere gitmek ve plak satın almaktır. Bunlar Japonya için çok da yeni sosyal aktivitelerdir o dönem için. Japonya'da bu dönemde rocknroll ve rockabilly içiçe girmiş şekilde yaşanır, plak şirketleri ikisinin hakkında bir ayrıma fırsat tanımadan Amerikan kültürünü taklit ederek peşi sıra uyarlama albümler basmaktadırlar.

İkinci Dünya Savaşı yıllarında fabrikalarda mermi dolduran Japon kadınları ve işgal günlerinde Amerikan ordusu mensupları ile sosyalleşen Japon kadınları

Savaş sonrası Japonya'sında ordu mensupları ile evlenen Japon Kadınları ve Amerikan ordu mensuplarınınin motivasyonu göz önünde bulundurularak yayınlanan çizimleri Bill Hume'ye ait Babysan çizgi serisi. Çizer Bill Hume Babysan hakkında "Babysan karakterini yaratmadım ben olan biteni aktardım." der.

O dönemde "Üç Rockabilly Adam" olarak nitelendirilen ve "Nichigeki" tiyatro salonunda sık düzenlenen "Western Carnival"larının en popüler isimleri "Keijiro Yamashita", "Masaki Hiraou", ve "Mickey Curtis", televizyon performansları ile de en öne çıkmış isimlerdir. Yine o dönem en popüler olan plaklar "Keijiro Yamashita" "Diana" şarkısına yaptığı yorum ile "Michiko Hamamura"nın "Jailhouse Rock" yorumu ki bu yorumların yarı İngilizce yarı Japonca versiyonlar olduğunu belirtmek gerekir. Taşrada değilse de şehir merkezlerinde özellikle Amerikan askeri üsleri yakınlarında bu kültürel değişimin başarısı daha da yüksektir. "Chiemi Eri"nin seslendirdiği "Rock Around the Clock" plağı 1955 yılında yayınlandığı dönemde Japonya'da 150.000 Amerikan askeri bulunurken, 50'lerin

sonuna doğru bu rakam 46.000'e düşmüştür. Sinema ve müzik endüstrisinde Japonya'ya empoze edilen "asi çocuk" imajı belli ölçülerde başarılı olmuştur.

İşgal sonrası Japonya'sının üç büyük rockabilly efsanesi Keijiro Yamashita, Masaaki Hirao ve Western Carnival konserlerinde seyirciyi coşturan Mickey Curtis

1964 yılında Life Magazine'de yayınlanan Japan "Youth in Revolt." makalesinde Robert Morse o dönemki Japon gençliğini şu şekilde aktarır: "Her ne kadar, Japon gençleri eski gelenekler ve otorite ile kontrol altında tutulmak istense ve ailelerine itaatkâr ve bağlı yetiştirilmek istense de; üniversiteler, ofisler ve fabrikalara dağılmış bu gençler arasında asilik her geçen gün yükseliyor. Dünyada hiçbir yerde gençlik Japonya'da olduğu gibi bir ulusa hükmetmiyordu. Onlar ezici bir çoğunlukta ve her yerdeler. Bazı zamanlarda, çaresiz ve umutsuzca, arama, deneme, tecrübe etme içindeler. Dar bir küçük adada izole edilmiş, belki yüzeysel bir şekilde ama asla, Avrupa'daki akranları gibi uluslararası olmadılar. Buradaki gündelik gözlemci bu siyah üniformalı erkek öğrencilerin ve Tokyo ile kaynaşmış orta boy kızların tertemiz yüzlerini gördüğünde, Ginza'dan dörtnala koşan genç erkekleri ve genç yaştaki bir idolün takipçilerini gözlemlediğinde Japonya'yı sıcak bir şekerleme gibi sağlıklı ve mutlu bir ülke zannedebilir. Ama bu hiç de doğru değil. Japon gençlerin büyük bir kısmı, derinden, umutsuzca mutsuz ve kayıp ve hayal kırıklıkları hakkında özgürce konuşurlar. Birçoğu, yaşlılarına ve Japon hayatının temel taşlarına olan saygısını yitirdi ve bazı durumlarda yaşlı insanları "kendilerini anlamsız bir savaşa soktukları için" suçluyor. Onları evine bağlayan bağları keserek, çaresizlik içinde kendi minyatür toplumlarını kendi kurallarıyla oluşturuyorlar. Bu gruplarda yer alan gençler, birbirlerini karşılıklı sevecen değil, birbirlerine bağlanmışlardır - çoğu durumda "kayıp olanlar", şefkatsizdir - ama bir şeylerin parçası olmak, ait olma ihtiyacından dolayı bir aradalar." Bu noktada 1967, 1968 ve 1969 yıllarında tüm dünyada olduğu gibi Japonya'da öğrenci hareketlerinin çok şiddetli geçtiğini de hatırlatmakta yarar var.

Eleki b um:

Japonlar 1950'lerden beri batı dünyasını müzikal olarak kendilerine adapte etme işini çok iyi çözmüşlerdi. Bunda Amerikan ordu radyosu "Far East Network"un payı çok büyüktür. Erken dönem 1960'larda gitarist Takeshi Terauchi, Tokyo'lu Country Western şarkıcısı Jimmie Tokita'nın grubu "Jimmie Tokita & His Mountain Playboys" grubunda ritim gitar çalmaktadır. Grubun 1962 yılında, İngiliz surf grubu The Shadows'un "Apache" şarkısını yorumlayıp yayınlaması ve bu şarkının Japonya'da listeleri altüst etmesi, Japonların müzikal takıntısını tetikler "Eleki Buumu" yani Japon "elektrik gitar patlaması"nın ilk tohumu böylece atılmış olur.

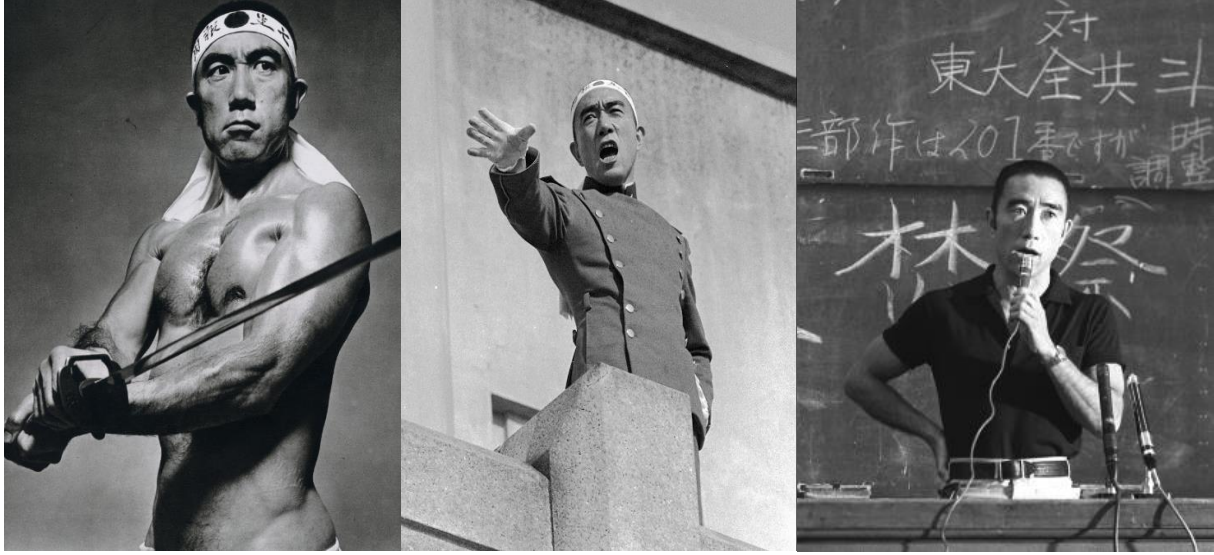
Robert Morse'un bahsettiği 1960'ların Tokyo'sundan Rocknroll manzaraları

O dönem yaşanan bir diğer önemli gelişme ise 1962 yılında Amerikan surf grubu "The Ventures" Japonya'ya konser vermeye gelmesidir ve böylece Japonların hiç bitmeyecek "The Ventures" aşkı başlamış olur. Japonlar enstrümantal surf müziği ve onun kendilerine daha yakın buldukları gitar nameleriyle büyülenirler. The Ventures, Japonya'yı tek kelimeyle fetheder. Ventures konserinin etkisiyle gitar satışlarında çok büyük bir artış yaşanır, 1965 yılında Japonya'da 760,000 gitar üretilmiştir ve bu bugüne kadar kırılmamış bir dünya rekorudur. Ventures konseri sonrası dönemde Japonya'da yaşanan surf müzik patlamasının en büyük nedeni; "Baby boomers" jenerasyonunun İngilizce'lerinin yetersiz olmaları ve enstrümantal bir müzik ile bütünleşmelerinin daha kolay olmasıdır. Elektrik anlamına gelen "Eleki" tarzın adına dönüşür. Elektrik gitar patlaması "Eleki b um " olarak adlandırılan bu dönemin en iyi örneklerini veren kişi Takeshi Terauchi, The Ventures konserinden sonra "Jimmie Tokita & His Mountain Playboys" grubundan ayrılmış ve kendi surf grubu olan "Takeshi Terauchi & Blue Jeans"i kurmuştur. Grubun 1963 yılında yayınlanan "Korezo Surfing" albümü (Let's Go Surfing) ilk Japon surf albümüdür. The Ventures 1965 yılında Japonya'ya turneye geldiğinde, inanılmaz bir atmosfer ile karşılaşır. Günde 3 konser verdikleri olur. Çok sayıda Eleki grubu kurulmuştur. Radyo ve televizyon kanalları yerel gitar markaları "Guya", "Teisco"nun sponsorluğunda gençler arası Eleki yarışmaları düzenlemektedir. Takeshi Terauchi, The Ventures turnesinde grup ile tanışmayı başarmış ve onlardan bazı merak ettiği gitar çalım tekniklerini öğrenmiştir. Takeshi Terauchi ileride Japonya'nın en ünlü iki Eleki gitar virtüözünden biri olacak ve The Ventures ile defalarca sahneye de çıkacaktır. The Ventures grubunun üyelerinin Japonya ile ilgili aktardıklarından konseleri sırasında backstage'de o dönem Japon Sinemasını gençlik idolü "Yuzo Kayama" ile tanıştıklarını da öğreniyoruz. Ebeveynleri ünlü bir aktör ve aktris olan Yuzo Kayama'nın babası "Ken Uehara" ayrıca "Toho company" film firmasının da sahibidir ve Yuzo Kayama "Young leader" olarak bilinen gençlik rocknroll film serisinin de yıldızıdır. İleride Akira Kurosawa'nın Red Beard filmindeki rolü gibi birçok başarılı rolde oynayacak olan Yuzo Kayama, aynı zamanda The Ventures'i şaşırtan bir diğer gitar virtüözüdür. "Yuzo Kayama And the Launchers"ın Toshiba Records'tanyayınladıkları 1966 abümleri o kadar başarılıdır ki " Black Sand Beach" bestesini The Ventures bile yorumlamıştır. Yuzo Kayama 60'ların sonuna kadar grubuyla çalmaya devam edecektir. İlerleyen dönemlerde film kariyerine odaklanacak ve ses sanatçısı olarak yayınladığı albümlerle tüm Japonya'nın en büyük yıldızlarından biri olacaktır. Takeshi Terauchi ile birlikte oynadıkları ve "Young Leader"serisinin ikinci olan 1965 tarihli "Eleki No Wakadaisho" filminde karşılıklı gitar çaldıkları sahneler inanılmazdır. 1960'ların sonlarına doğru the Beatles grubunun başlattığı İngiliz istilasını zar zor da olsa Japonya'da da kendini hissettirmeye başlar. Vokal müziği ön plana çıkmıştır o zaman kadar Beatles için "yeterince iyi çalamıyorlar" diyen birçok Japon müzisyen beat, garage diye adlandırabileceğimiz soundlarda yarı İngilizce yarı Japonca müzik üretmeye başlamıştır.

Takeshi Terauchi yeni grubu "Bunnys" ile bu tarza dahil olur. Yeni soundun adını söylemekte zorlanan çok Japon vardır "rokenror!" Yuzo Kayama "bir televizyonunda tarzın adını koyar ve "Neden group sound" demiyoruz?" 60'lar Japonya'sının müziğine kısaca GS olarak adlandırılan bu soundhakim olacaktır. Aslında "Eleki" ve "Group Sounds" 70'lerde Japonya'da yaşanacak "punk/new wave" hareketinin de temelini oluşturacaktır.

Clif Ganyard, "Japonya'nın hala nükleer bir saldırı yaşayan tek ülke olduğunu ve bu yüzden gerçekten de ilk ve tek post-nükleer, post-apocalyptic toplum" olduğunu altını çiziyor. Aslında Ishirô Honda'nın yönettiği "Gojira" (1954) filminde, Pasifik'teki nükleer bir patlamadan doğan canavarın (Godzilla)

Tokyo şehrini yerlebir edişinin hikayesi anlatılırken, İkinci Dünya savaşında yenilen Japonya'nın uğradığı asimilasyon ve bundan ötürü kendine duyduğu öfkesini kendine yöneltişi sembolize edilir. 1925 doğumlu ünlü Japon yazar, şair, oyun yazarı, aktör ve film yönetmeni Yukio Mishima'nın Kasım 1970'de, 2nci dünya savaşı sonrası ordusu dağıtılan ve Japonya'nın sadece kendini savunması amaçlı bulundurduğu "Japan Self-Defense Forces" birliklerinin Tokyo kumandanını ziyarete edişi ve komutanı rehin alıp karargahtaki askerlere bir darbe yapmaları konusunda cesaretlendirici bir konuşma yapması, başarısız bir darbe girişimi olarak Japon savaş sonrası tarihine geçmiştir. Yukio Mishima, İşgal güçlerine ölümüne saldırmaları konusunda askerleri cesaretlendirmede başarısız olduğunu anlayınca kendi kurmuş olduğu "Tatenokai" milislerinden dört kişinin yardımıyla komutanın ofisinde geleneksel intihar şiirlerinden birini okuyarak "seppuku" yapmıştır. Ünlü şair Mutsuo Takahashi, Yukio Mishima'nın intiharı hakkında: "Japon gençliğinin ortak bir durumunu örneklediğine inanıyor: çaresizlik içinde bir kimlik duygusu arayışı ve fantaziye yönelim. Bugünün gençliğindeki zayıf kimlik duygusunu öngörmüştü, Onun için hayatını sonlandırdığını söyleyebilirdiniz "der.

Üç farklı Yukio Mishima, geleneksel samuray, orduya son konuşmasını yapan ve Tokyo Üniversitesinde öğrencilerle edebiyat üzerine konuşan.

Küçük bir gece fırtınası fısıldıyor,

'Düşmenin bir çiçeğin özü olduğunu' söyleyerek

Bundan önceki tereddüt edenlere

—Yukio Mishima'nın Ölüm şiiri

Başlıca Eleki ve Group Sounds kayıtları:

1. Takeshi Terauchi & Blue Jeans - Let's go Surfin (Toshiba Records) 1963
2. Yuzo Kayama And The Launchers (Toshiba Records) 1966
3. Munetaka Inoue & His Sharp Five - Sharp Five Screen Go Go (Columbia) 1968
4. Beavers – Viva! Beavers (King Records) 1968
5. The Dynamites – Young Sound R&B (Victor) 1968
6. Jackey Yoshikawa And His Blue Comets ?– Blue Comets '66 (CBS) 1966
7. The Spiders – Album No.1 (Philips) 1966
8. The Sharp Five – The Sidewinder (King Records) 1966
9. The Tigers – On Stage (Polydor) 1967
10. The White Kicks – Alligator Boogaloo (Express) 1968

Kaynaklar:

- * Masahiro Tanaka, "The Cross-cultural Transfer of Educational Concepts and Practices"
- * Mark E. Caprio, Yoneyuki Sugita "Democracy in Occupied Japan: The U.S. Occupation and Japanese Politics and society"
- * Eiji Takemae, "Allied Occupation of Japan"
- * Jennifer Coates, "Socializing the audience: Going to the cinema in post-war Japan"
- * Toru Mitsui, "Made in Japan: Studies in Popular Music"
- * Carolyn S. Stevens "Japanese Popular Music: Culture, Authenticity and Power"
- * Life magazine 11 Eylül 1964 "Japonya" özel sayısı
- * Sean Rhoads, Brooke McCorkle "Japan's Green Monsters: Environmental Commentary in Kaiju Cinema"

07 Young Parisian: Japonya'da bir Glam rocker

Glam Hard Rock ya da "Hair band" akımı daha çok 1970'lerdeki David Bowie, Trex , New York Dolls gibi sanatçı ve gruplara öykünen ama bunu hard rock ile birleştiren bir yeraltı hareketiydi. Hanoi Rocks, Mötley Crüe, Guns and Roses gibi gruplar sayesinde dünya çapında popülerleşti. 1980'lerde Japonya da bu dünyayı kasıp kavuran akımın etkisinde kaldı ve 1990'larda da bu yükseliş devam etti. New York Dolls gitaristi Johnny Thunders'ın Japonya turnesi de bu durumu perçinlemişti. Dönemim japonya dışında az bilinen ama özgün gruplarının başında "Albatross", "Beni Bara", "Antique Doll", "Astlla", "X Japan", "ACTION!", "Dead End", "Earthshaker", "AION" "Saver Tiger" sayılabilir.

1980'lerde Japon Hard Rock grupları özellikle LA Hard'n Heavy Hair Metal gruplarından etkilenmişlerdi, Resimde o dönemim en popülerlerinden Dead End grubu.

Aslında bu akıma Japonya'da o dönemde "Visual kei" adı yakıştırılmıştır. Viuaru Kei akımının içinde yer alan sanatçılar, Japon geleneksel makyajlarını ve Hair band'lere öykünen ama Japonya'ya özgü kabarık saç modellerini giyim kodu olarak yerleştirdiler. Akımın isim babası Shoxx magazin editörü Seiichi Hoshiko'dur. X Japan grubu hakkında yazdığı bir makalede bu tarzın adını "Okeshou kei" makyaj akımından türetmiştir. Ona göre Visual key görsel yönleriyle diğer müzik türlerinden ayırt edilebilmektedir. X Japan, Dead End, Buck-Tick, D'erlanger ve Color gibi gruplar dönemi Japonya'sında akımın gençler arasında bir kasırgaya dönüşmesine neden oldular. 2000'li yıllara gelindiğinde "Hair Metal" tarzı moda olarak geri adım atsa da Glam Rock'n'roll ya da Glam/punk olarak bilinen sound hala Japonya'da yoğun bir şekilde varlığını sürdürüyor.

X Japan grubu özellikle 1980'lerde Visual key görüntüsü ile Japonya'nın en popüler Pop Glam gruplarından

Sam Tsuneglam, yeni dönem Japon Glam Rock'n'roll grubu "Young Parisian"ın vokalisti. İnanılmaz enerjileri, hızlı soundları ve kötü çocuk rock'n'roll imajları ile günümüz Japonya'sındaki yeraltı Glam'inin en önemli temsilcilerinden. Tüm bu Glam tarihini ve fazlasını onların müziğinde bir arada görmek mümkün sanırım onları da bu müzikal bilgi birikimi ve kendilerince işleyiş şekilleri özel kılıyor. Sam ile kısa bir röportaj yaparak Japon Glam'inin şu anki durumuna bir göz atmak istedim.

- Selam Sam, röportajı kabul ettiğin için çok teşekkürler. Öncelikle nasıl bir çocukluk geçirdin? Japonya'da o dönemde yetişmek nasıl bir duyuydu? Neler dinlemeyi severdin ve ilk aldığın albüm ilk gittiği konserler nelerdir?

ilk aldığım albüm 80 başlarında Japon komedyenlerin doldurdukları albümlerdi. O dönemde "Manzai Boom" dene bu trend dahilinde birçok komedyen plak yayınladı. Rock kategorisinde ilk satın aldığım plak "Jacksons" albümüydü ama dikkat edin "Jacksons5" demiyorum! 10 yaşında Bowie dinlemeye başladım ve Uk/US albüm listelerini takip etmeye başladım. Yabancı müzik listelerine takıntı yapmam ve Japonya popüler müziğinden nefret etmem de bu dönemde başladı.

- Glam ortamına nasıl girdin? Ne senin Glam rock'ı seçmene neden oldu?

Gruptaki arkadaşarımla aslında eski Garage punk sahnesindeniz. Fakat Guitar Wolf ya da 5.6.7.8's gibi gruplara hayrandık, saçlarımız briyantınli, deri ceket ve botlar giyiyorduk ama onlar gibi müzik yapmak istemedik, onların klonları olmak istemiyorduk. T-Rex, Bowie ve New York Dolls seviyorduk ve tercihimiz sanırım bu yönde oldu.

- Gençliğinde Japonyadaki Glam sahnesi nasıldı? Hangi Japon grupları favorilerindir. Japonya'dan çıkan en iyi Glam albümü nedir?

Bence Japonya'da Glam Rock scene yoktu, John Lennon "Glam rock,rocknroll'un ruj sürmüş halidir." der. Ama 80'lerde ve 90'larda Japonya'daki gruplar sadece "J-Pop" ile hardrock'ı birleştirdiler. Elbette Vodka Collins ve Sadistic Mika Band gibi harika gruplar var. Gerçekten çok iyi şarkıları var bu iki grubun. Onlar benim Japon Glam'indeki en iyilerim sanıyorum.

- Ama 1980'lerde Japonya'da Glam rock'n'roll çok popülerdi ve 1990'larda da tepe noktasını yaşadı bunun etkisini neye bağlıyorsun?

Evet 80'lerde Dogs D'Amour, Hanoi Rocks ve LA "Hair Metal" etkisinde bir glam yaşandı. "Bad boys rock" adını vermişlerdi bu akıma Guns'n Roses ve Zodiac Mind Warp'ı da bu kategoride görüyorum. Fakat 1970'lerin İngiliz sanatçı ve grupları Bowie, Roxy Music, Mud, Slade ve Gary Glitter ile aynı etkiyi yaratmadılar bence. Ben o dönemde Glam hair band'lerindense Punk ve Rockabilly ile ilgiliydim.

- Young Parisian'tan önce başka gruplarda çaldın mı? Müzikal geçmişin nedir?

Önce birçok Punk grubunda yer aldım. Sonra bir Rockabilly grubum oldu. bir Pschobilly ve birçok Garage rock grubunda vokal yaptım ve en son da bir Psydelic grubunda da vokal yapıyordum.

- Young Parisian grubunu ne zaman ve nasıl kurdunuz?

Young Parisian'ı 2002'de kurduk ve bunun başlıca nedeni birlikte çalmaktan zevk almamızdı. Kısa zamanda çok konser teklifi alan bir grup olduk. Aslında işler kendiliğinden gelişti pek de üzerinde durmadık ne yaptığımızın.

- Sound'unuzu nasıl tanımlıyorsunuz glam, glam punk, glam rocknroll?

Glam Rock, geçmişi ve geleceği birbirine bağlayan bir müzik türü. Onun kesin bir özü ya da tanımı yok. Sadece 50'ler değil, 30'lar ve 40'lar da Punk & New Wave ve Rockn 'Roll'ın kökü bence o. Hepsini geleceğe bağlıyor. Gary Glitter ve Roxy Music sound olarak hepsi birbirinden çok farklıdır. GLAM ROCK'nin birçok stili var ama Ben hepsini bir arada yapmak istiyorum.

- Peki Japonya'da hala Glam dinleyicisi geniş bir kitle var mı yoksa konserlerinize Punk rock'çılar ve Rocknroll'cular da geliyorlar mı?

Yellow Monkey adında mainstream bir Glam Rock grubu var onlar hala stadyum konserleri veriyorlar. Yine de bana göre gerçek bir Glam Rock grubu değiller. Bizim konserlerimize yeraltı müzik dinleyicisi Punk'lar, Powerpop'çular, Mod'lar ve az sayıda Glam Rock sever geliyor.

- Japonya dışındaki ülkelerde çalmak gibi bir planınız var mı?

Ne yazık ki şimdilik böyle bir şey yok ama Kuzey Kore'den Amerika'ya kadar her yerde çalmak isterdik.

- Yakın zaman önce 7" plağınız "Glam Rock Apocalypse"i dinlemiştim gerçekten harika bir 7" sonrasında albümlerinizi "Same" ve "All That Glitters"ı edindim, Time Bomb Records ile çalışıyorsunuz

Japonya'nın yeraltı müziğinde çok önemli bir şirket, onlarla nasıl anlaştınız? Albümümün hikayesi nedir?

Teşekkür ederim! Çok mutluyum! Japon dinleyicinin müziğimizi dinlemesini gerçekten çok istiyorum. Time Bomb Records, Japonya'daki benim için en favori plak şirketi ve onlar için sadece bir yıl boyunca sanatçı yönetim kadrosu olarak çalıştım. Time Bomb Records'tan daha önce Vivian Boys adında bir başka grup ile split 7" yayınlamıştık. Aslında albümle ilgili herşey de böyle başladı...

Sam Tsuneglam, Young Parisian grubunun lideri Glam Rock'ın Tokyo'daki önemli temsilcilerinden

- Günümüz Japonya Glam akımını nasıl buluyorsunuz geçmişle günümüz arasındaki farklar neler?

Günümüzde Japonya'da bir Glam sahnesi yok. Bazı önemli gruplar var ama birbirleriyle büyük bir dostlukları ya da iletişimleri yok. Ama bence bu sorun değil. Birçok Punk rocker albümlerimizi seviyor.

- Günümüz Japon Glam'inin en iyi isimleri sizce hangileri?

Rolly (Rolly Teranishi) gerçekten büyük bir isim ayrıca Sister Paul'a saygı duyuyorum. Genç pop grubu gibi ama Bay City Rollers'a da benziyor. Bir de Oranges grubunu tavsiye ederim.

- Japonya'da Rocknroll ve Glam plaklarını hangi plak dükkanlarından almalıyız?

DISK UNION, TIME BOMB RECORDS, VINYL JAPAN en havalı dükkanlar ama Discogs şu anda her şeye ulaşmak için en kısa yol gibi gözüküyor.

- Arkadaşlarınızla eğlenmek için nerelere takılıyorsunuz

Shimokiazawa'daki "POOR COW" rock barı en çok vakit geçirdiğimiz yer. Mekanın sahibi Teengenerate grubunun üyesidir.

- Japonya'da günlük yaşamınız nasıl geçiyor? Para kazanmak için müzik haricinde bir işle uğraşıyor musunuz?

Ben bir rock yıldızıyım, gerçek mesleğim elbette bir sır olarak kalacak ama bazen müzik yazarlığı da yapıyorum hatta John Lydon, The Damned, Lemmy, Brian Stezer ve Wilko Johnson'lar. Ayrıca bir sinema dergisine de yazıyorum. Kore sineması ilgi alanım.

- En sevdiğin yiyecekler hangileri? ve hangi restoranları tercih ediyorsun?

Fransız tostuna bayılırım ve "Retro Cafe"ye gitmeyi tercih ederim.

- Japon sinemasında en sevdiğin filmler hangileri?

Branded to Kill, Black Lizard (Kurotogake), İlk Godzilla filmi, Funeral Parade of Roses ve Shuji Trayama'nın işleri.

- Rock'n'roll idollerin kimler?

Elvis Prestley, Marc Bolan, David Bowie, Jobriath, Morrissey, Marc Almond, Adam Ant, Jayne County, Sique Sique Sputnik, Cuddly Toys, Boy George, Ricky Nelson, Roy Orbison, Discharge, Crass, Laughin' Nose, Plastics ve daha fazlası!!

14. Sorularımı cevapladığın için çok teşekkür ederim, Ekleme istediğin bir şey var mı?

Bir gece etkinliğinde size Punk, Garage, Rockabilly, Mods, Gothic... bu tarzları bir arada sunabilecek tek bir grup vardır YOUNG PARISIAN!

08 Friction ve Japon "No Wave" hareketi

Nasıl ki New York ve Londra 1970'lerin sonunda hızlı ama dop dolu bir öncü punk hareketi yaşanıldıysa eş zamanlı olarak zaten batıyı takip etmesini çok iyi bilen Japon gençleri de şaşırtıcı iyi bir içerik üretimiyle kısa bir süre de olsa 1970 sonu ve 1980 başı dönemde sosyal ve ekonomik zorlukların da etkisiyle inanılmaz bir punk new wave sahnesi yaratmışlardır. 1970'lerde yaşanan petrol krizi, enflasyon ve endüstriyel çöküş Japonya'da gelişen bir yeraltı rock sahnesinin doğmasına neden olmuştur. Diğer coğrafyaların punk müziğini alıp popülerleştirirken yaşadığı melodik vemainstream'leşme çoğunlukla Japonya'da punk sound'unun daha çok Japon noise müziğine dönüşmesine neden olmuştur. Punk sound'u ana akımın tersine özellikle 1990'ların ortalarına kadar daha da güçlenerek kendi yolunda devam etmiştir.

Punk patlaması yaşamadan önce Japonya'da yeraltı müziği yapan bir çok müzisyen hemen olaya kanalize olurken, aslında bir çok coğrafya'nın aksine punk'ın klişeleşen yanını değil özünü iyiden iyiye irdelemişler ve kalıpları zorlamışlardır. Böylece batıdan duyduklarını Japon'laştırarak yepyeni bir sound doğurmuşlardır. Punk'ın felsefe'siyle daha yoğun ilgili oldukları verilen eserlerin içeriklerinden kolaylıkla anlaşılabilir.

Dönemin Tokyo New Wave Punk sahnesini resmetmeyi başarmış ünlü fotoğrafçı Gin Satoh "Punk rock kültürü Amerika ya da Avrupa'da mobilya kadar herkesin aşına olduğu bir şeydir - herkes bu konuda bir şey bilir, ama bu Japonya'da bu şekilde gerçekleşmemiştir" der. Ona göre bu tarzın Japonya'daki yasması ilk olarak yakın arkadaşı olduğu "Hadaka No Rallizes" (Les Rallizes Dénudés) ve "Friction" gruplarıdır. Fakat favori grubu olan "Friction"ın punk'la başlayıp çok kısa bir sürede "Nowwave"e dönüşen sound'u için. "Friction sadece cool görünen bir grup değildi onlar cool'du" der. Satoh özellikle 1978 ve 1986 yılları arasındaki dönemde Tokyo yeraltı müziğini dönemin önemli altkültür moda gençlik mağazini "Takarajima" için fotoğraflamıştır.

"Punk"ın Japonya'da bu kadar kısa sürede karşılığını bulmasının ve "postpunk" patlamasına dönüşmesini genelde birçok müzik yazarı Public Image Ltd. grubunun 1983'de gerçekleştirdiği Tokyo konserine bağlamaktadırlar. Aslında 1970'lerin ortalarında Tokyo rocker'ları keskin çizgileri ile punk ve jazz arasında kalan sanatsal sosyal ve politik konularla alakalı sözler içeren müzikler üretmeye başlamışlardır.

Oysa Japonya 1950'lerden itibaren hızlı bir şekilde gençliğin batıya entegre olmasını sağlayan toplumsal dönüşümün (ki bu dönemde sadece batı taklit edilmemiştir gerçekten de özgün yerel albümler de üretilmiştir.) etkisi büyüktür. Gençler bu sayede batıdaki altkültür, müzik akım ve modalarını eş zamanlı olarak takip edebilir olmuştur. 1978 yılında başlayan postpunk patlamasının Japonya'da tutumasının en büyük nedeni aslında "Friction" grubudur. Grup Japon punk müziğinin atonal ve deneysel olarak eksen kaymasına uğramasına neden olmuştur.

Aslında Friction tarihi sanıldığından daha eskilere gider. Grubun lideri multi-enstrümanist Reck (Kawashima Akiyoshi) 1971 yılında "circle triangle square" grubunu bırakıp 1970'lerin ortasında davulcu/saksofoncu Chico Hige ile önce Japonya'da 3/3 [Sanbun No San] grubunu kurar ve ardından

1975 yılında da yine Chico Hige ile birlikte New York'a giderek ve orada Lydia Lunch'ın liderliğinde James Chance'in de katılımıyla "Teenage Jesus And The Jerks" grubunda önce gitar sonra davul ve ardından da bass gitar çalar. Reck ve Chico Hige 1978 yılında "Teenage Jesus And The Jerks" dağıldıktan sonra "James Chance and the Contortions" grubunda kısa bir süre çalıp Japonya'ya geri dönerek davulcu Sakuro Watanabe ile önce eski grupları 3/3 [Sanbun No San] adı altında çalmışlar ama sonra gitarist Tsunematsu Masatoshi'nin de kadroya katılmasıyla Mart 1978'de "Friction" adını alırlar.

New York 1977 Teenage Lizard And The Jerks grubu, soldan sağa Lydia Lunch, Reck, Bradley Field, James Chance

Aslında grubun Japonca yazımından telafuzu "Frikushon"dur. 1979 yılında ilk single "I Can Tell/Pistol" Pass Records tarafından yayınlanır. İlk albüm olan "Atsureki" 1980 yılında yayınlanır. Albümün prodüktörlüğünü" Yellow Magic Orchestra'nın kurucularından Ryuichi Sakamoto yapmıştır. Her ne kadar New York No Wave sahnesinden besleniyor gibi görünse de albüm İngiliz Post-Punk ve New York Noise'una da göz kırpmaktadır. Albümde Pil, Gang of Four ve Japon postpunk'ının öncülerinden Phew'in ilk dönemlerinin etkisi görülmektedir. Grubun sound'u ritmik ve akıcı ama atonal ve uyumsuz, sanatsal ve freejazz etkili bir punk'tır. Ayrıca Reck vokalini bozuk bir enstrüman gibi tüm şarkılar boyunca kesintisiz kullanır. Vokal'de Lydon ve The Fall'dan Mark. E. Smith etkisi hakimdir. Aslında New York No Wave'inden harika ilham alan Reck, müziğini bambaşka bir yöne çevirmiştir.

Japon Noise efsanesi 3/3 [Sanbun No San] grubu Friction'ın temellerinin atıldığı bir oluşumdu

Reck New York'a gittiği dönemi: "Mart 1977'de New York'taydım gitmeden önce bir arkadaşına Iggy Pop'un CBGB konseri için bilet aldirmıştım. "Idiot" albümünün tanıtım konseriydi. İlk başta çok korktuğumu itiraf etmeliyim. CBGB şehrin kötü bir yerindeydi ama ilk 1-2 ay boyunca ısındım ve neredeyse oraya her gece gittim, James ve Lydia bir gece beraber oradaydılar ve James bana seslendi "Havalı gözlükler" ve böylece Teenage Jesus And The Jerks başlamış oldu."

Teenage Jesus And The Jerks'i dağıtmaları ile ilgili olarak da: "James ve ben karar verdik kendi gruplarımızı kurmak istiyorduk. Tokyo'ya dönmek ve buna benzer bir şeyler yapmak istiyordum" der.

Grup 1982 yılında CBS ile anlaşır ve "Skin Deep" albümü yayınlanır. Reck'e o dönemdeki bir röportajda "neden punk?" diye sorulunca "Hiçbir neden olmadan asilik" cevabını verir. 1985 yılında bir konser albümü olan "Live at "Ex Mattattoio" in Roma" Marz records tarafından yayınlanır. Gruba gitarist Serigano shoichi katılır ve John Zorn'un saksofon çaldığı "Replicant Walk" 1988 yılında Wx Records tarafından yayınlanır. albümün kayıtlarını Swans grubundan ayrılan Rory Moshman New York'taki Power Play stüdyolarında yapmıştır. Bunlar en önemli albümleri olsa da grup 1990'lar boyunca albüm üretmeye devam etmişlerdir.

1990 yılında "PLYER" dergisindeki röportajda Reck "New York'ta çaldığım dönemde herkesin müzik yapabileceğine inanıyordum. Aslında müzisyen olmayan ama müzik yapan biriydim. Resim çiziyordum ama sadece zevk için gitar çalıyordum. Nasıl resim yapıyorsam öyle gitar çalmaya karar verdim, fikir buydu. Fikirsiz altyapısı olan bir müzik nasıl yapacaktım? Bunun için standart tuning yapmamaya ve kendimce bir akord yapmaya karar verdim." diyerek grubun atonal sound'unun nasıl oluşturduklarını kısaca anlatır.

2005 yılında yayınlanan ve 1979 yılı konser kayıtlarından oluşan "79 Live" albümü o dönemin Tokyo Nowave atmosferini tatmak için harika bir albümdür. Reck albümle ilgili bir röportajda "Konserin

kayıdı ben de yoktu sadece hafızamdaydı. Birisinin onu kaydetmiş olması ve şu anda dinleyebiliyor olmamız çok eğlenceli."der.

Grup çok fazla eleman değişikliğine uğrasasa da Reck, grubun merkezinde punk ve avangard bir öge olarak sabit kalır. Ren, Friction olarak sahnede çalarken yaşadığı hissiyatı şöyle ifade eder: "Sahnedeyken aklımda sadece her şeyi yok etme fikri oluyor, hatta Seyirciye vurmak istiyorum, bütün benliğimle vurmak." Yine NME dergisine verdiği başka bir röportajda Ren "Ben seyirciye arzu ettikleri şeyi vermek istemiyorum, hatta onlar ne arzu ederler bilmiyorum ve bu umurumda da değil"

Friction grubu 80'lerde Japon New Wave/Punk'ının önemli sahnelerinden olan ve günümüzde de hala açık olan LOFT'taki bir konserlerinde

Friction ve dönemin diğer önemli punk gruplarını Hideaki Tsushima'nın 1977 yılında çektiği belgeseli "Rockers"da birlikte görmek mümkündür. Belgesel grupların Shimokitazawa'daki efsanevi club Loft'daki canlı performanslarını ve grupların röportajlarını içermektedir. Ayrıca filmin soundtrack albümü de dönemin Tokyo soundları dinlemek için referans kayıtlardandır.

Grubun kadrosunda çok sık eleman değişmesiyle ilgili olarak sorulan "Friction neredeyse tek kişilik bir grup değil mi?" sorusuna Ren, "Ama müzik yaşayan bir şeydir, bu yüzden yeni elemanlara bir şey öğretsem bile onlar farklı yorumlayacaklardır ve ne çıkacağını bilmemek ilginçtir." diye cevaplar.

PLYER dergisindeki röportajda Reck: "İlk başladığım yıllarda Rock müziğin Japon seyircisi için uygun bir müzik olmadığını düşünürdüm. Tepki, nereye gidersem gideyim aynıydı. Ama şimdi dünyanın her yerindeki gibi katılım var." der.

Reck'e göre "Müzik gariptir, ne kadar yorgun olursanız olun, müzik çalarken kendinizi iyi hissedersiniz. Müzik bir ritimdir. Kalbin "Dokdokuto" denen bir vuruşu vardır. Herkes buna sahiptir. Bu yüzden müzik, hastalıkları düzeltmek gibi çeşitli amaçlarla da kullanılabilir." der.

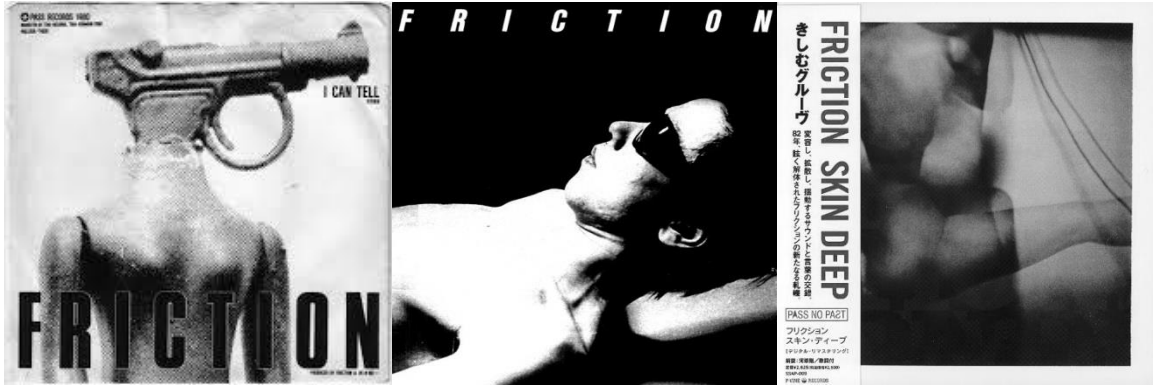

Hideaki Tsushima'nın 1977 tarihli ROCKERS belgeseli dönemin Tokyo sahnesine iyi bir bakış atmak için geçerli bir kaynaktır.

Bu arada 3/3 (Sanbun No San) grubunun 1975 yılında gerçekleştirdiği stüdyo kayıtları Shadoks plak şirketi tarafından yeniden plak olarak basılmıştır. Orijinal kayıt Şubat 1975'de 15 adet basılmıştır. Özellikle punk öncesi dönemde Japonya'da zorlayıcı, saldırgan, alternatif yeraltı müziklerini takip etmek isteyenler için bulunmaz bir albümdür.

Sanbun No San grubu batılı Mc5, Debris', Simply Saucer, Velvet Underground ve Stooges gibi "Protopunk" diye sınıflandırılabilir. Stüdyoda canlı kaydedilmiş bu albüm Friction grubunun psychedelic geçmişini duymak için de önemli bir kaynak. Reck ve Chico Japon Punk'ının önemli elebaşları olmuşlardır.

EX dergisinin Eylül 1996 sayısında Reck: "Eğer siz insanlar izlemeye gelmişlerde iki seçenek vardır biri lütfen beni eğlendir diğeri ise lütfen beni öldür. Sadece ikisi vardır.", "Benim için keskinlik önemlidir, müzikle ilgili bir şeyde keskinlik yoksa benim ilgi alanıma girmez." der.

Friction grubunun albüm kapaklarında siyah beyaz tercihi hakimdir

Friction Japonya modern müziğindeki No Wave etkinin asıl kaynağıdır. Japonya'da Punk müzik ile günümüz sanatsal sound'ları arasındaki köprü olma işlevini vermişlerdir. Sonuçta kendilerine özgü bir sound inşa etmişler ve başka hiçbir gruba benzemeyerek de özgünlüklerini ispat etmişlerdir.

Grubun müzik kariyerine ara vermesiyle ilgili olarak Reck 1990 yılında DOLL magazine verdiği röportajda: "Friction'a ilk başladığım zamanlarda çok istekle çalışıyordum zamanla küçük küçük bu istekte azalma oluyor, elbette tamamen yok olmuyor ama yine de eskisi gibi olmuyor" diye açıklar.

Rolling Stone dergisi 2007 Eylül ayında "Tüm zamanların en iyi 100 Japon albümü" listesinde Friction'un "Atsureki" albümünü #21 sırada duyurur. Grubun "Dumb Numb Live" video konser

albümünü "Burst City" filminin yönetmeni Sogo Ishii tarafından çekilmiştir. Grup 2006 yılında bir reunion yapmıştır ve hala konser vermeye devam etmektedir. 2009 yılında "Deeper" albümü Friction adı altında yayınlanmıştır.

NU SENSATIONS (MUSIC MAGAZINE extra edition 1998)

Öğrenci hareketi kuşağından mısınız?

Reck: Az da olsa, Ochanomizu'daki tasarım okuluna devam ederken Tokyo Üniversitesinde, Asuda Oditoryumu vardı. O günlerde Ochanomizu istasyonu bölgesi her zaman çevik kuvvet polisi ile doluydu. Ama hiç ilgilenmedim. Çünkü politik değildim. Sanırım rock and roll sevgisi oradan geliyor. Çünkü eğlenceli görünüyordu"

1960'lar dünyanın birçok yerinde olduğu gibi Japonya'da sert müdahalelerle sonuçlanan öğrenci hareketleriyle geçmiştir.

Müziğe nasıl başladınız?

Reck: Lisedeyken Beatles tarzı bir gruptaydım. Çocukluğumdan beri popüler müzik üzerine düşünüyordum.

3/3 nasıl başladı?

Reck: 19 yaşında bir hippie'ydim tasarım okulundan mezun olmak üzereydim. 'Music Life' dergisinde ilan vardı gitarist arayan bir grup için bir kariyer düşünmem gerekiyordu.

O sıralar neler dinliyordun?

Reck: Jimi Hendrix, Stooges ve MC5

Zor bir yaşam biçimi değil mi?

Reck: Evet ama yine o yaşlarda olsam müziğe daha derinlemesine girerdim. Sound'un kendiyile uğraşırdım böylece şu an çok daha farklı bir Japonya olurdu.

3/3 grubunun 1975 albümü hakkında ne söyleyebilirsin?

Reck: Sadece 10 plak çoğaltmışım o dönemde promosyon içindiler.

Ne seni müzik yapmaya itti?

Reck: Bir karar vardı diyemem öylece gelişti.

New York punk'ı hakkında ne söyleyebilirsin?

Reck: Evet, çengelli iğne ile geri döndüm. Çünkü o zamanlar hiç bir çıkarın olmadığı bir dönemdi. Bu yüzden gerçekten heyecanlıydı. Sex Pistols ilk çıktığında çok şaşırımdım. Ama New York'daki soundları duyduğumda, bunun aşmış olduğunu düşündüm. Belki de o zaman için çok eğlenceliydi. New York'da Television ve gitaristi Tom Verlain beynimi uyarıyordu.

Neden NY'ye gitti?

Reck: Kız arkadaşım ile birlikte nedensiz gittik.

Peki neden geri döndün?

Öğrenci vizem sona erdi, ayrıca geri dönüp kendi grubumu kurmak istemiştım. Lydia (Lunch) gibi müzikler, kuralsız müzikler. Çok eğlenceliydi (Teenage Jesus and the Jerks) ama sonuçta benim grubum değildi. Sonuçta kendi grubumu kurmak istedim.

New York'taki ve Japonya'daki müzisyenler arasındaki fark neydi?

Reck: New York'takiler müzisyen değildiler Mars (volta), Lydia (lunch) başka sanatlarla ilgileniyorlardı, müziği bir tür ifade biçimi olarak kullanıyorlardı. New York'ta orjinal olmak önemlidir. Ben de severim orjinali ama Japonya'da kendin olmana kendine izin vermezler. Müzikte aklımı kullanmayı öğrendim. Friction 3/3 gibi değildi artık bass gitar çalıyordum hızlı ve enerjiktik.

Friction ile 3/3 arasındaki fark?

Reck: New York'ta öğrenmiş olmalıyım, içimdekini ortaya koymayı. Kendini gösterdiğinde nasıl gösterirsin.

New York'da Japon olmak?

Reck: Bu doğru. Çevrende hep beyaz insanlar var ve aynayı gördüğünüz an, sadece japon olduğu anlarsın. Sanırım her şeyden farklı. O zamana kadar ben beyaz olmak istemiş olabilirim. Çünkü beyaz grupları dinleyerek büyüdüm. Ama ne olduğumu fark ettim ve bu tür şeyler ortadan kayboldu. Bu yüzden NY'e gitmeden önce ve sonra, aynı rock roll'u yapsanız bile sonuç tamamen farklıdır. Tokyo'ya geri döndüm ve havalı bir grup kurdum ve insanları şaşırttım. Bunu sabırsızlıkla bekledim ve kendime güveniyordum. Çünkü yapmak istediğim şeyler çok açıktı. Erken yaptım ve erken yapmak istedim.

Friction Discography

Atsureki (1980)

Skin Deep (1982)

Live at "Ex Mattatoio" in Roma (1985)

Replicant Walk (1988)

Dumb Numb CD (1990)

Zone Tripper (1995)

Remixxx+One (1996)

Live 1980 (1996)

Best (2007)

Friction 1978-2008 (2008)

Deepers (2009)

2013 - Live Friction (2010)

Kaynaklar:

* Toru Mitsui, "Made in Japan: Studies in Popular Music"

* James Greene Jr., "Brave Punk World: The International Rock Underground from Alerta Roja to Z-Off"

* Julian Cope, "Japrocksampler"

* Lora Greene, "Combat Rock: A History of Punk (from It's Origins to the Present)"

09 Harajuku: Kendi küllerinden yeniden doğan sokak modası

Dick Hebdige "Altkültür: Tarzın Anlamı" kitabında altkültürün tanımının sürekli bir tartışma konusu olduğundan ve "tarzın" da bu tartışma içerisinde birbiriyle ters düşen tanımlar arasındaki en şaşırtıcı etkiye sahip terim olduğundan bahseder. Ona göre İkinci dünya savaşı sonrası dünya gençlerin oluşturduğu altkültürleri (Ted'ler, Mod'lar, Punk'lar vb.) anlamının yolu öncelikle bu "tarzı" tam manasıyla okuyabilmekten geçer. 1960'lardan beri, toplumlar postmodern bir kalkınma aşamasına girmeye başladıklarından beri "yaşam tarzı" kavramının kullanımı giderek artmış, kamusal alanda önemli bir yer almış, medyanın ve günlük konuşmanın kelime bilgisine girmiştir. Michael Sobel, tarz ile ilgili bir bilir kişi olarak tarzın, "her şeyin dahil olduğu ama hiç birşey ifade etmeyen" şey olduğunu söyler.

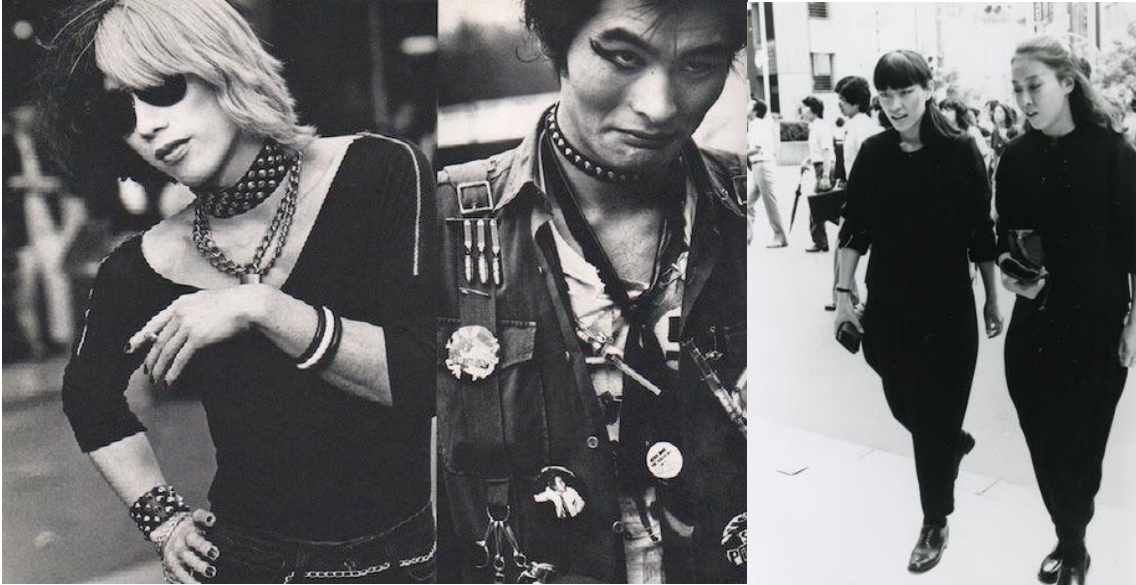
Japonya özellikle 1970'lerde, gençlerin bir nesil olarak ortak dayanışma duygusunu benimsemeleri ve yetişkinlere karşı muhalefetle bir araya gelmelerine ilk kez tanıklık etmiştir. Sonraki on yıl, Japonya'da sokak modasının başlangıcına işaret etti ve özellikle 1970'lerin ikinci yarısı, gençlerin önceki nesillerin değerlerinden vazgeçtikleri ve yeni stilleri savunarak, ebeveynlerine karşı gelmeye başladıkları bir dönem oldu. 1980'lerin ilk yarısında, tüketici toplumunun zemini karşısında, batı özentisinin de etkisiyle 'yetişkin' yaşam tarzının hayranlığı, Nyutora (Yeni geleneksel), Hamatora (Yokohama geleneksel) ve "tiki" tarzları ortaya çıktı. JJ ve POPEYE gibi dergiler Amerikan üniversite öğrencilerinin yaşam tarzı modellerini Japonya'ya uyguluyorlardı. Harajuku (çayırılık alan) gençlerin takıldığı parkları ile Tokyo'da altkültürler için bu dönemler boyunca bir üs olmuştur.

Özellikle 1960'larla birlikte Harajuku Japonya'da gençlik altkültürlerinin ve bu kültürlerin mensuplarının kendini ifade etme ve sergileme alanı olmuştur

Harajuku'nun ev sahipliği yaptığı kültürler 1970'lerde Punklar, 1980'lerde özellikle Yokohama geleneksel tarzı, Tiki kültürü, sadece siyah giyenlerden oluşan "Karasu Zoku" (Crow Tribe-Karga Kabilesi), Joshidaisei(Yeni Jenerasyon), ve sonrasında çıkan New Wave akımı, Olive dergisinin başlattığı ortaokul ve lise kız öğrencileri arasında yaygın The "Pink House" tarzı, ünlü Japon rock'n'roll grubu The Checkers'in başlattığı "Fumiya" saç kesimi, Amerikan siyah ordu bomber'ları giyen "The shinjinrui"ler, "Shibuya Casual" gibi günlük kıyafet akımları, "Break dance", "Kungfu street fashion", "Hardcorepunk", "Bosozoku" Yakuza-Kamikaze motor çete modası ve daha niceleri. Max Weber'e göre "yaşam biçimi" 1990'lara geldiğinde Harajuku tarzların cirit attığı ve tüm dünyanın bir gözünün üzerinde olduğu canlı bir gençlik altkültür alan incelemesine dönüşmüştür.

"Sokak Modası", her türlü bilgiyi (müzik, spor, moda, politika vs) alan ve kişisel değerlerini kıyafetleriyle ifade eden yaratıcı insanların tarzı duygusudur. Japon "ACROSS" magazine ve Araştırma Enstitüsü 1980 yılında Shibuya, Harajuku'yu inceleme altına alır. Ve o günden bugüne kadar her cumartesi dergi çalışanları Harajuku'ya kameraları koymakta ve gençleri fotoğraflayıp onlarla röportaj yaparak sokak giyim kültürü üzerine araştırmaktalar. Derginin baş editörü Kumiko Takano: "Tokyo Sokak moda stiline baktığımızda 1980 yılına gidiyoruz ve "tasarımcı ve karakter" dediğimiz markaların ilk örnekleriyle karşılaşırız." Zun yıllar Comme des Garçons ve Yohji Yamamoto gibi dizayn mağazalarının şekillendirdiği sokak kültürü 1990'ların başında daha cesur ve özgür karışık giyim tarzının doğuşuna ev sahipliği yapıyor. Yani bu kez bu yeni kültür Harajuku'ya gelenlerin kendi diy tasarımlarından ve kıyafet birleşimlerinden oluşuyor ve markalar nöbeti bu sefer sokağa devrediyorlar.

Harajuku çok farklı batılı altkültürlerin Japonya'da eşzamanlı yaşandığı bir alan olmasının dışında zamanla kendine has altkültürlerin dünyaya da yayıldığı bir merkeze de dönüşmüştür. Yukarıda sırasıyla Glam Rocker, Punk Rocker ve Karasu Zoku Crow Tribe - Karga Kabilesi gençler görülüyor.

Harajuku'nun ölümü

Haberlerde "Harajuku'nun vahşi sokak modası öldü" diye bir başlık gözüme takılıyor. Şaşırıyorum her şey biraz instagram ve her yer de biraz Harajuku şimdilerde. Ünlü fotoğrafçı Shoichi Aoki, neden Harajuku'nun öldüğünü uzun uzadıya anlatıyor. Aslında durum basit eskiden modaların kendi kendine DIY yayıldığı bu alan, artık büyük uluslararası firmaların altkültür giyim tarzlarını seri üreterek her yerde açtıkları mağazalarda satmaları yüzünden, kısacası büyüyen altkültür pazarı aslında Harajuku'yu öldüren yegane şeydi. Sadece Harajuku'yu değil elbette Dick Hebdidge'in "tarzın anlamı" dediği şeyi de yok ediyorlar, yani her tarzın içeriğini boşaltıyorlar. Shoichi Aoki, 20 sene boyunca FRUITS Magazin için sokak fotoğrafçılığı yapmış, FRUITS aslında 1977 Londra fanzine'i ID'nin sokak modasını takip etme fikrini devam ettiren dünyanın her yerindeki dergilerden sadece biri ama elbette Japonya'da en popüler olanlardan.

Senelerdir hem Japonya'nın hem dünyanın moda anlamında nabzını tutan Harajuku, bunu kural tanımaz ve tamamen gençlik kültürlerinden gelen enerji ile yaparken şimdi bu enerji terse dönmüş durumda artık akımlar bu uluslararası kıyafet markaları tarafından gençlere internet aracılığı ile empoze ediliyor ve hızlı tüketim ile çok kısa sürede rüzgar gibi gelip geçiyor. Artık gençlik altkültürleri çekirdekten yayılan bir virüs değil pazardaki herhangi bir tüketim metası sadece.

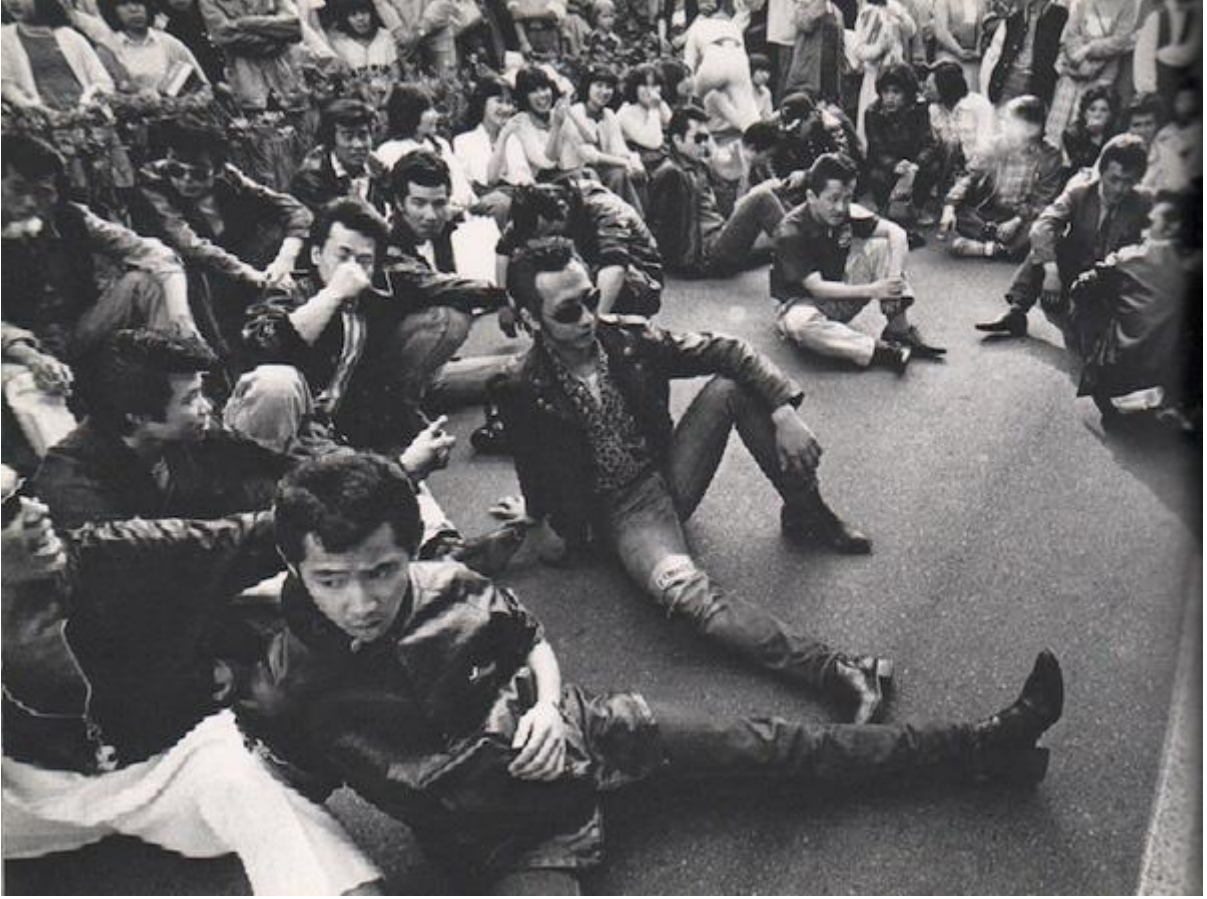
Shoichi Aoki, artık FRUIT Magazine'i çıkartmaya yetecek kadar şık ve kendine özgü insanla karşılaşmadığını ve bu yüzden Harajuku'yu Harajuku yapan düşüncenin öldüğünü ileri sürüyor ki geçerli bir varsayım bu.

1 kilometre karelik bu Tokyo banliyösü Harajuku, geçen on sene içinde çok değişti. Bu çığırın moda merkezi; şirketler, ünlüler ve dikkat çekici kişiler tarafından ortaklaşa olarak ticarileştirildi ve sonuçta Tokyo'nun bilinçli çocukları arasında daha muhafazakar ve daha az eşsiz bir yere dönüştü.

Aoki, her ay bir dergi çıkarmak için uygun yeterli tarz sahibi insan olmadığını söylüyor ve bu yüzden bir dönemin sonunu işaret ederek FRUITS'in yayın hayatına son veriyor. Kendine özgü giyinme ifadesinin öldüğüne işaret ediyor. Aynılaşma her yeri sarıyor.

Harajuku'nun yükselişi

Shoichi Aoki, 1980'lerde kendi yayınladığı Street dergisi ile sokak modası fotoğrafçılığına başlamış. FRUITS Magazin'i ise 1997'de yaratmış. Harajuku 1980'lerde onun semtiymiş ve Tokyo'nun da moda merkezi. Böylece değişmekte olan canlı sokak modalarına ve gençlik alt kültürlerine değişen gençlik kültür ve stillerine tanıklık etmiş. 1980'lerin başından beri retro bir rock'nroll modası özellikle "Yohji Yamamoto", "Comme des Garçons" ve "Shibuya Casual" ile hayat buldu. 90'ların ortasından beri de "Ura-Harajuku" Harajuku'nun arka sokaklarından oluşan bölgede öncü sokak giyim markaları "Undercover", "A Bathing Ape" dünya çapında ünlü stiller yarattılar.

1950'lerden itibaren Japonya'da yayılan rockabilly kültürü 1980'lerin başında Harajuku'da binlerce Rockabilly'nin takıldığı altın çağlarında fotoğraflanmış.

Bu Harajuku arka bölgesi 3 kısımdan oluşuyor Takeshita Street, çocuklar ve gençler için ucuz modayla dolu bir kesim. Omotesando, en popüler ana cadde 1998 yılına kadar "Pedestrian paradise" olarak yani yaya cenneti olarak bilinen pazar günleri arabalara kapalı olan Hokosha Tengoku. Gençlerin görmesi ve görülmesi için önemli bir buluşma noktası olarak hizmet etti e Aoki'nin FRUITS'in ilk günlerinde birçok konuyu fotoğrafladığı yeri.

1997 yılında, aynı zamanda sokak giyimi kitlesel bir popülerlik kazanıyordu, Ura-Harajuku ve Omotesando etrafında başka bir görünüm yayılıyordu.

Aoki FRUITS dergisini başlatmaya iten şey, gördüğü üç kızdı ve ona yeni bir şey sunmuşlardı. Yıllardır, Tokyo'nun şık sanat ve moda okulu çocukları, Comme des Garçons ve Yamamoto'nun çoğunlukla siyah görünümünü tercih ediyorlardı. Vivienne Westwood ve Londra sokak stili de özellikle onları etkilemiştir.

"Ama bu kızlar tamamen kendi tarzında bir stil yapmıştı," diyor Aoki. Japon stilleri ve motiflerini Batı giysileriyle karıştırmışlar, herhangi bir marka tarafından dikte edilmeyen bir görüntü yaratmışlardı. "Bu tür maceracılık görülmemiştir". diye ekliyor.

“Daha önce hiç bu tarz bir sarı saç görmemiştim. Bu tamamen yeni kızlar, daha önce hiç Japonya’da bulunmayan yeni bir tarz yaratma potansiyeline sahip gibi görünüyordu. Dahası, bu yeni tarz sokaktan geliyordu ve bunun Japon moda tarihinde ilk defa yaşadığını hissettim.”

Çabucak çeşitli stil alt kültürler ortaya çıkmaya başladı, - kendi kuralları ve hangout'ları ile birlikte. Buna sevimli anlamına "kawaii" de dahil. Batı ve geleneksel Japon kıyafetlerinin karışık unsurları olan "Wamono", loligoth, Lolita ve gotik bir amalgam; futuristic cyberpunk; hiper renkli decora ve diğerleri. Pek çok giyinmiş çocuk tanımlara meydan okuyarak bir şeyler ortaya koyuyordu, giyinerek kendini ifade etmek.

Bu stil kabileleri, çarpıcı bir sokak modası oluşturmak için birbirlerine tutundular. Ametora adlı kitabında Amerikan tarzını benimseyen Japon erkek giysilerinin tarihini izleyen W. David Marx, 1998 yılında Tokyo'ya ilk gittiği zaman, Aoki'nin fotoğrafladığı çocukların Harajuku üzerinde her yerde olduğunu söylüyor. Stilleri daha geniş bir alana Japonya'da yayılarak eğlence sektörü ünlüsü Tomoe Shinohara ve CUTiE, Zipper ve Kera gibi ticari dergiler gibi figürlerle dikkatlerini çekiyor.

Ve düşünüş

ABD'li şarkıcı Gwen Stefani'nin “Harajuku Kızları” adlı şarkısıyla –ve kendi kızlarının kendilerine ait kesin minstrel şovu — ABD’de 2004’te ortaya çıktı. Alt kültür, Tokyo’da, en azından onu yaratanlar arasında yok oldu. Harajuku’nun benzersiz tarzındaki düşünüşün tam nedenleri tam olarak anlaşılamiyor. Aoki, konularının Pazar toplanma yeri olan 1998'deki Hokosha Tengoku'nun “yaya cenneti” olarak kapanmasını anlatıyor. Bundan sonra, alan manyetizmasının bir kısmını yitirdi ve uluslararası moda zincirleri harekete geçti. “Bu küçük çeşme başı, taş işleriyle boğulmuştu” diyor.

Aynı zamanda, bir eğilimin serinleşmesi durumunda olduğu gibi, ön camında olanların çok popüler hale gelmesiyle birlikte hareket ettiği ve çökmeye başladığı da mümkündür.

Tam olarak nedenleri ne olursa olsun, Tokyo'da yerleşik bir İran-Kanada moda tasarımcısı ve doktora öğrencisi olan Daphne Mohajer, Aoki ile çalışmaya başladı ve 2010'da FRUiTS için çekim yaptığında, görünüm yok olmaya başladı.

“Çekilebilecek insanları bulmak zordu, kategoriler veya materyallerle orijinal bir şekilde oynayan ve iyi görünen yeni şeyler yapan insanlardı” diyor. “Belki 100'de 1 hatta daha az insan.”

Stil, uzun yıllar boyunca, özellikle Japon pop yıldızı Kyary Pamyu Pamyu'yu benimsemiş olan ünlüler yüzünden son yıllarda bazı canlanmalar yaşamaya devam etti. Mohajer onu, Harajuku'nun gayri resmi marka elçisi, özellikle Takeshita Caddesi ve Ura-Harajuku olarak tanımlıyor. 2011'de “PonPonPon” adlı hit seti, Ura-Harajuku merkezli mağazada% 6 Dokidoki'nin tasarımcısı Sebastian Masuda'nın el işçiliği idi. Mağaza 1995 yılında açıldıktan sonra cüretkar kawaii tarzı bir köşe taşı oldu.

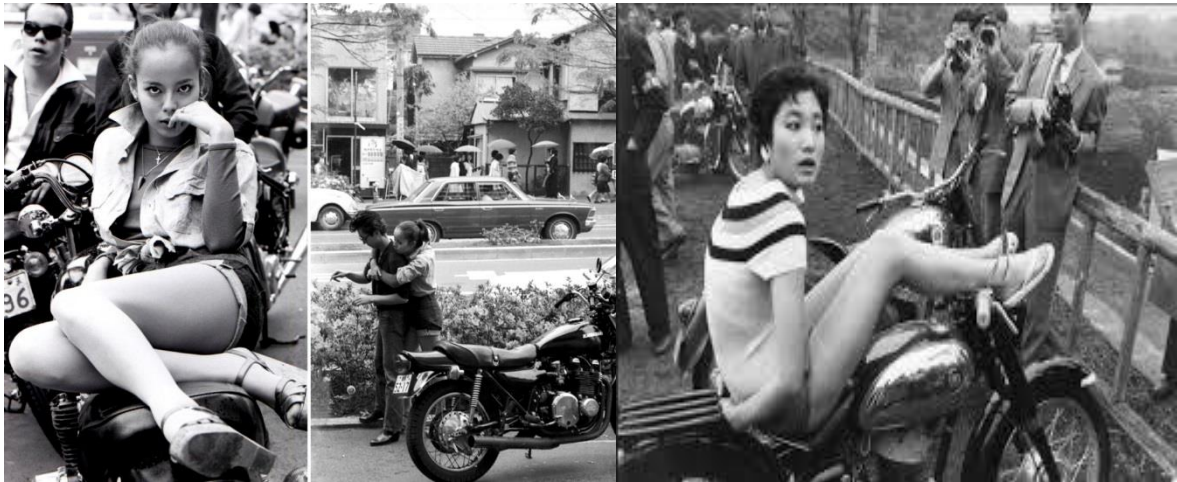
Mohajer, “Ünlü Art direktör Sebastian Masuda ile bir araya geldiğinde onu gerçekten zorladı ve onu Harajuku'nun sevgilisine dönüştürerek yeni bir popülerlik dalgasına itti.

Masuda, Harajuku klişesine bir göz atmak isteyen turistleri cezbeden Kawaii Monster Cafe gibi Harajuku'yun temsil eden görünüşü yansıtan birkaç bina tasarlamaya gitti. Kawaii, Harajuku'nun en çok yurt dışında temsil edilmesine uygun tarzı oldu.

Kafeterya 2015 yılında açıldığında, Tokyofashion.com, "Harajuku'nun tüm Asya'daki en meşhur sokak modası mahallesini oluşturan ruhu yakalamayı hedefliyor" diye yazdı. Travel + Leisure, turistlerin mutlaka görülmesi gerekenlerin başında geldiğini söyledi. Harajuku klişesini satın almak isteyen Asyalı turistler, özellikle Çinliler, bölgenin perakendecilik işlerini canlı tutuyorlar - Mohajer'in işaret ettiği gibi, bu eğilim uzun zamandır var.

Harajuku'nun bugün ve geleceği

Bugün, ara sıra Harajuku'daki gökkuşağı bebek elbiseleri giymiş çocukları bulabilirsiniz, ancak fark edilmeleri için YouTube yıldızlarını ve ünlüleri taklit etme eğilimindedir. Çoğu insan daha bastırılmış bir görünümü tercih ediyor. Bazıları, Japonya'nın uluslararası genişleyen temel ilkeleri zinciri "Uniqlo"yu vardiya için bir neden olarak suçluyor. "Marx", şirketin yumuşak renkleri ve basit tarzları ile Japon dolaplarını açıkça etkilediğini, ancak büyüyen etkisini ekonomik açıdan gösterdiğini söylüyor. "Uniqlo'nun, 1998'den bu yana tüketici gelirlerinin düştüğü gerçeğinden uzaklaşamazsınız" diye açıklıyor. Japon tüketiciler, tarihsel olarak, diğer ülkelerdeki alışveriş yapanlara göre daha yüksek fiyatlara maruz kalıyorlar ve çoğunlukla da tüketmek için isteklidir. Ancak maaşlar düştü ve giyim harcamaları 2000'den 2009'a kadar% 19 azaldı. Marx'ın dediği gibi, "Uniqlo içeri girdi ve şöyle dedi: "Hey, başkalarıyla aynı fiyattan güzel kıyafetler giymeye ne dersin? Giyim için ödeme yap. "

Harajuku 70'ler Bosozoku çeteleri

"H & M" ve "Forever 21" dahil olmak üzere ucuz küresel giyim zincirleri de Harajuku'da mağaza açtıklarında büyük kalabalık topladılar. Tokyo'nun ve Harajuku'nun özellikle stil anlayışını yitirdiğini söylemez. Yaratıcı moda, Japonya'daki kültürün bir parçasıdır, ABD'de olduğundan daha iyi ve

Harajuku sokaklarında iyi giyimli insanlar var. Ama daha azı, FRUiTS'in 20 yıl önce yakalamaya başladığı gibi sınırları zorlayan sanatsal bir şekilde giyiniyor ve Mohajer, "İnsanlar çok daha az vintage giyiyor, daha az eklektizm ve daha hızlı ana moda duygusu var" diyor. "Güzel görünüyorlar, ama göze tanıdık ve birbirinin aynı geliyorlar."

Aoki, genç tüketiciler arasında önceliklerde bir değişim olduğunu söylüyor. Moda, bugünlerde akıllı telefonlardan daha az öncelikli. Ama yine de, on yıllar önce gördüğü yaratıcılık kıvılcımının devam ettiği konusunda az da olsa iyimser.

"Harajuku'nun mevcut gücü ve gençlerin yetenekleri hala güçlü oluyor" diyor ve ekliyor: "İyi bir şey olacağını düşünüyorum."

Kaynaklar

* Yoko Yagi, "Tokyo Street Style"

* Philomena Keet, "Tokyo Fashion City: A Detailed Guide to Tokyo's Trendiest Fashion Districts"

10 Japonya'nın 6ncı en iyi Surf grubu The El Caminos

Kobe Japonya'nın yaşayan "Eleki" efsanesi tecrübeli gitarist Eddie Ugata, 1960'ların Japon Surf müziği ve Group Sounds üzerine uzman araştırmacısı ve bilirkişisi. Vintage gitar koleksiyoncusu Grubu The El Caminos'u 1994 yılında kurduğu eski grubu The L.S.Dees'in külleri üzerine inşaa eder. The L.S.Dees Kansai garage sahnesinde döneminin popüleritesi yüksek gruplarındandır.

The L.S.Dees 1992 yılında gerçekleştirdiği konserlerden birinden bir kare

The El Caminos'un ilk albümü "Knock'em out" 1995 yılında yayınlandı. Grup kendi tanımlarıyla 1960'ların soundlarını yakalamak ve sınırsız surf müziği bestelemek peşindeydi. İkinci albümleri "Surfer's Lounge" 1996 yılında yayınlandı. 1997 yılında ise Eddie Ugata'nın en guru duydukları albümleri "Reverb Explosion" Del-fi plak şirketince yayınlandı. En iyi "The El Caminos" şarkılarını bu albüm için plak şirketinin sahibi Bob Keane seçmişti. 2005 yılında ise 3ncü stüdyo albümlerini yayınladılar "Beatrama". Ugata'nın ritim gitarı, beyninizin derinliklerindenyankılanırken, Kimiko Yamamura'nın Vox org sesi tsunamisiyle sizi sürükler, itchie Kohda'nın Dick Dale tarzı kaos ve felakete neden olurken, Aki Imai'nin bas gitarları kulaklarınızdan ruhunuza akar. Şüphe yok bu Lo-Fi Eleki şölenine yenik düşmemek elde değil. The El Caminos sizi zamanda enstrumental bir yolculuğa çıkartmıştır. Eddie Ugata'nın "Eleki" bilirkişiliğinden ve "Group Sounds" takıntısından yola çıkarak bu röportajı gerçekleştirdim:

1. Selam Eddie, röportajı kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Çocukluğundan bahsederek başlamaya ne dersin? Nerede ve ne zaman doğdun? Çocukluğundaki Japonya nasıldı? Çocukken neler yapmaktan hoşlanırdın? Çocukluğunda en sevdiğin müzik neydi?

1959 yılında Kobe'de dünyaya geldim. Tokyo Olimpiyatlarını Siyah beyaz televizyonda seyrettim sonra The Beatles geldi, kardeşimin ablasının The Beatles'ı seyretmek için evden kaçtığını hatırlıyorum. Group Soundsakımından etkilendim, The Tiger vb Japon grupları.

2. 1962 yılında The Ventures Japonya'ya geldiğinde sanırım fazla küçüktün ya da hatırlıyor musun acaba? Eleki boom" dönemini yaşadın çünkü? Eleki'den bahseder misin?

Elbette The Ventures'ı çok iyi hatırlıyorum o dönemin önemli olaylarındandı. Ama benim için yeterli etkileyicilikte değillerdi aslında her ne kadar da Japonya'yı kasıp kavursalar da sonuç olarak Japonya'da Animasyon çizgi film tema şarkılarına daha büyük etkileri oldu. Eleki tarzını çok severim, tremolo gitar tekniğini ustaca kullandılar.

3. O dönemde Radyo ve Televizyonlarda Eleki yarışmaları çok düzenlenmiş, hiç seyrettiğini hatırlıyor musun?

Yok, küçüktüm Eleki yarışması değil ama Yuzo Kayama'nın "Eleki No Waka Daisho" filmini seyretmişim onu unutamıyorum. O da bir eleki yarışmasını konu alır.

4. Eleki sence Japonya'da neden bu kadar çok tuttu? Döneminde Japon halkının İngilizce'ye hakim olmamasının enstrümental müziği daha çok sevmelerine neden olduğu bu yüzden The Ventures'in daha büyük kitlelere ulaştığı söyleniyor?

Kesinlikle haklısın İngilizceye yabancılık başlıca neden bir başka pek üzerinde durulmayan neden ise eleki gitar müziği geleneksel Shamisen (3 telli bir geleneksel Japon çalgısı) ve Koto (geleneksel Japon vurmali müziği) ile çok büyük benzerlik göstermektedir.

Eleki sound'unun Japonya'da ölümsüzleşen iki ismi Yuzo Kayama ve Takeshi Terauchi

5. Japonya'nın dışında "eleki b um" döneminden Takeshi Terauchi ve Yuzo Kayama haricinde pek eleki üstadı bilinmiyor bize tavsiye edebileceğin bu dönemden Japon surf müziği gurup ya da sanatçılar hangileri acaba?

Benim için en önemlileri Sharp Five, The Spacemen, The Rangers ve The Fingers'dır.

6. Eleki patlaması döneminde 750.000 gitar satıldığı söyleniyor bu çok büyük bir çılgınlık İlk elektrik gitarını ne zaman almıştın ve markası neydi?

Markasız bir Telecaster aldım 1973 yılında sanırım 10 dolar falandı.

7. Japon halkının "Eleki" müziğini bırakması hakkında okuduğum kaynaklar "Group Sounds" akımının çıkışının buna neden olduğunu gösteriyor. Sence Beatles'ın Japonya'da çalmasıbunda etkisi var mı? Birçok kaynak The Ventures'un hayranlarının Beatles'ın iyi çalamadığını düşündüğünü bile söylüyor çünkü?

1960'larda oldukça fazla insan The Ventures sevmiş the Beatles'ı da seven insanlar var elbette ama 1960'larda ne kadar seçenek vardı bu da tartışılır. Fakat erken 1970'ler de ise The Ventures bitmişti. Bizden önceki kuşağın aksine biz Beatles'ı şarkı çalıp söyleyebildiği için sevmiştik.

8. Grup kurmaya nasıl karar verdin? L.S.Dees'den önce başka grubunuz oldu mu? Müzikal geçmişinizden bahsetsenize?

Ben aslında surf müzik üzerine bir plak koleksiyoncusuyum. 1960'lar surf grupları gibi çalmak istemiştım fakat arkadaşlarım surf müziğini bilmiyorlardı aslında sadece The Ventures biliyorlardı ve Ventures artık 1980'lerde havalı değildi. Jon & The Nightriders ya da The Surf Raiders gibi bir şeyler yapmak istiyordum fakat yapamadım ve Group Sounds tarzında L.S.Dees böylece başlamış oldu bir garage grubu kurmuştım.

9. L.S.Dees harika bir grupmuş ama sadece canlı kaydedilmiş şarkılarınızı dinleyebildim, sanırım hiç kayıt yapmamışsınız neden acaba?

Zamanımız ve aslında paramız da yoktu o dönemde

10. Favori erken dönem Group Sounds grubunuz hangisi peki?

The Tigers

11. Gitar koleksiyoneri olduğunuzu duydum?

VOX Phantom gitarlarını toplamıştım ama inanılmaz çoğalınca hepsini satmaya karar verdim. Fender Jazzmaster ve Jaguar'ları toplamaya başladım gerçek surf gitarları bunlardır.

12. The El Caminos grubunu ne zaman kurdunuz ve adını nasıl seçtiniz? ve "Japonya'nın en iyi altıncı grubu" ünvanı neden peki? Kabul komik ve güzel ama fikir nereden geliyor?

The El Caminos 1994 yılında kuruldu, Chevrollet'in El Camino modelinden geliyor grup adı. Chevy El Camino 1959 yılında benim doğduğum sene piyasaya sürülmüştü, 1959 da fena isim değil sence? The Lively Ones "Amerika'nın 1 numaralı surf grubu" yazmışlardı Del-Fi Recordstan yayınlanan albümlerinde, bir parodi yapmak istedim "Japonya'nın en iyi altıncı grubu" çünkü Yuzo Kayama, Blue Jeans, Sharp 5, The Fingers ve The Spacemen ilk beş benim için.

The El Caminos zamana meydan okuyan exotic soundlarıyla Japonya'nın modern eleki gruplarının en tanınmışlarından

13. İki harika Surf albümü kaydettiniz ve sonrasında Amerika'lı Del-fi Records ile anlaşış bir toplama albüm yayınladınız? Del-fi Records ile iletişim nasıl sağlandı ve albümün yayınlanma hikayesi nedir?

Del-Fi records'a kendim sordum bizim albümümüzü yayınlamak ister misiniz diye? Çünkü Del-fi 60'ların en önemli surf firmasıydı. Elliot Kendall'a beni bay Bob Keen ile tanıştırmasını rica ettim. 1995 yılında ofisini ziyaret edip Bob Keen ile yüzyüze görüştüm. Del-Fi o dönemde Pulp Fiction filmi sayesinde bir revival yaşıyordu. Bob ilk başta hayır dedi çünkü Japon insanının İngilizce telafuzunun kötü olduğunu söyledi, ben de ona bizim enstrumental yaptığımızı söyledim. Böylece dinlemeye karar verdi. Albümümüzün Japonya baskısını dinlettim ve bam! basmaya karar verdi.

14. Amerika'da yayınlanan "Reverb Explosion" albümünden sonra turne yaptınız mı?

İstesek de olmadı çünkü işlerimiz buna fırsat tanımadı fakat geçen yıllarda Güney Kalifornia'da düzenlenen "Surf Guitar 101 festival"inde sahne aldık.

15. Siz Japon yeraltı müzik dünyasının kült figürlerinden birisiniz kendinize idol olarak gördüğünüz grup ya da sanatçılar kimlerdir?

Güney Kaliforniya surf grupları ve The Beatles

16. Hepsi bu umarım röportajdan memnun kalmışsınızdır? Başka eklemek istediğiniz bir şey var mı acaba?

Ohh bana kalsa daha çok ve daha çok anlatmak isterdim. Surf müzik 7"leri toplamaya devam ediyorum ve The El Caminos ile çalmaya da devam ediyorum. Gold Star stüdyolarının 1960'larda yaptığına benzer bir albüm kaydı yapmak istiyorum. Gitarıda flanger, echo chamber efektlerini kullanarak ve en büyük hayalim United Recording stüdyosu ya da Sunset Bulvarında Sunset Stüdyolarında bir albüm kaydetmek.

Japonya'nın en iyi 6ncı Surf grubu The El Caminos

11 The Baitones: İlkel, vahşi ve Lo-Fi

1996 yılında Dai (Vokal/Gitar), Kobe'de otostop çeken Miwa'yı (Bass gitar) arabaya alır ve ikili yolculuk sırasında "Alternative Rock" üzerine konuşurlarken, bu konuda ruhani düşündüklerini anlatır, (en azından röportajlarda anlattıkları hikaye budur) ve 1997 yılında grubu kurmaya karar verirler. Surf/Rockabilly/Garage punk/Psychedelic rock birleşimi Lo-Fi, ilkel ve vahşi bir sound yaparak günümüze kadar "Baitones" olarak çalarlar, birçok eleman değişikliğinin ardından Micks (davul) gruba dahil olur. Sahnede onları "bondage" kıyafetleri, leopar taytları ve Dai'nin topuklu pabuçları ile The Cramps'in Japonyaversiyonu zannedebilirsiniz. Konserleri çılgınlık, kendinden geçiren feedback'ler ve fuzz gitarı orgazm'ları ile doludur. Öten ciyaklayan kontrol dışına taşan gitarlara önyargılı bünyelerde zehirleyici bir etkisi olabilir. "Weird Weird World Of Baitones" şimdiden garage müzik dünyasının Japonya'dan çıkan kültürlerinden bir oldu bile...

- Selam Dai, umarım senin için her şey yolundadır, röportaj teklifimi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. İlk satın aldığın albüm neydi ve garage sahnesine nasıl katıldın ve gençlik yıllarında hangi uluslararası sanatçıları takip ettin?

Benim Garage Rock sahnesine girişi The Cramps'in "Bikini Girl With Machine Guns" videosu ile başlar. 16 Yaşındaydım, çok kısa bir sürede tüm the Cramps albümlerini almıştım ve bir de Purple Knif Show albümünü (Purple Knif albümü Los Angeles'ta 1984 senesinde Dj'liğini The Cramps vokalisti Lux Interior'un yaptığı radyo programının adı ve bu programda çalınan şarkılardan derlenen bir albümün adı. Programda Lux Interior 60'lar punk, garage, ve rockabilly, Polynezya jungle ritimleri ve modern jazz temaları çalmıştır.) 1990-1992 yılında sonunda garage sahnesinin içindeydim, O zamanlar Tokyo'da Garage kültürü bir geri dönüş yaşıyordu ben Kobe'de (Osaka'ya yakın) oturduğum için Tokyo'daki scene'den haberdar değildim. 1993 ve 1996 yılları Kobe sahnesini keşfetmem ve Magnitude 3, Much Kung-Fu, The Go-Devils, L.S.Dees, Money Spyder, Permanent Voltage gibi harika gruplarla tanışmamla geçti. Sonrasında da Tokyo grupları olan The 5,6,7,8's, Guitar wolf, Teen Generate, Jackie And The Cedrics'in konserlerine gitmeye başladım. Harika bir tecrübeydi ve tüm hayatımı değiştirdi diyebilirim. Ayrıca gençliğimde The Beatles, The Who, Chuck Berry, Bo Diddley, T-Rex, Sex Pistols, The Clash, Mud Honey gibi grupları da dinliyor ve takip ediyordum. 50'ler-70'ler r'n'r ve bazı dönemin alternative rock grupları.

- Gitar çalmaya ne zaman ve nasıl başladın?

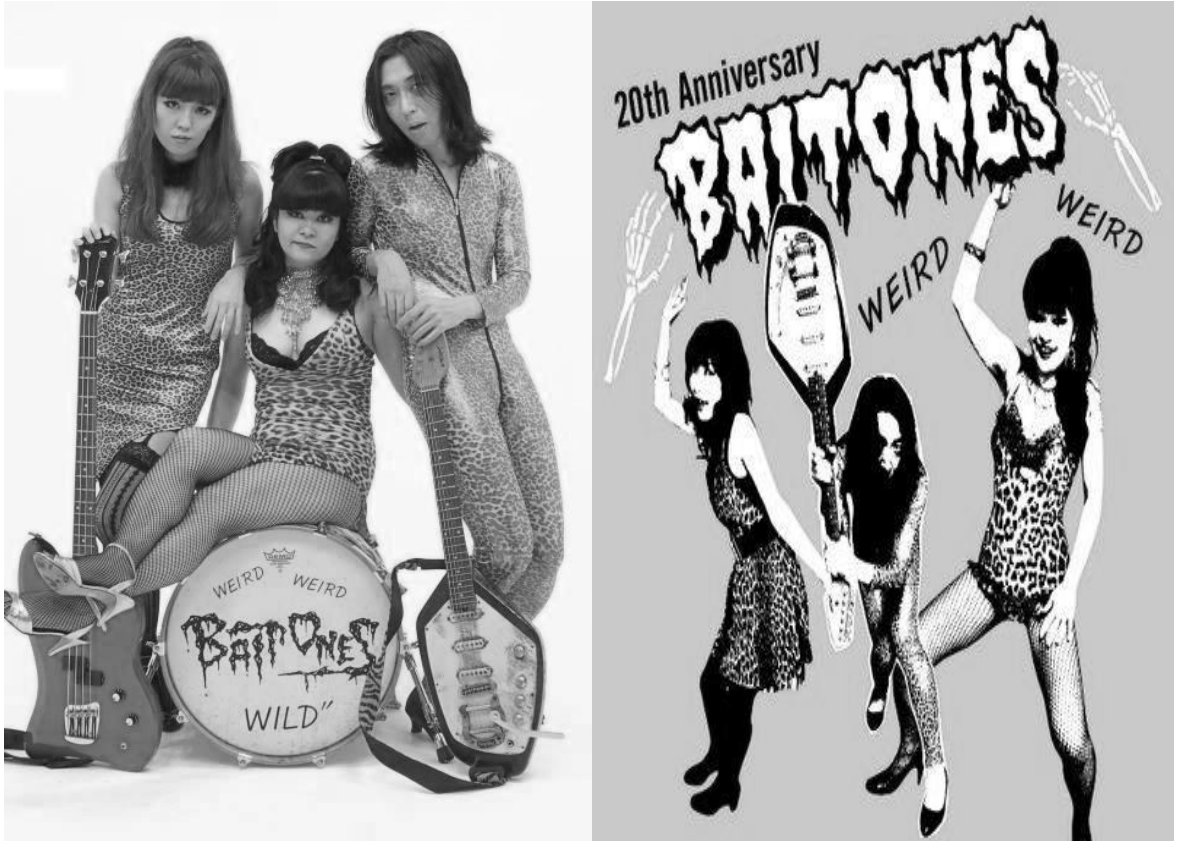
Elektrik gitara 16 yaşında başladım, çünkü çok havalı görünüyordu ve elektrik gitarın beni bir yaptığını hissettim fakat heavy metal müzikte başarısız oldum.

- Peki Baitones ilk grubun mu? Biraz müzikal geçmişinden bahsedebilir misin?

Hayır ilk grubum değil, ondan önce bir Noise-scum grubum vardı adı Wakusei Lee idi (Planet of Bruce Lee-Bruce Lee Gezegeni demekmiş) ve sonrasında bir Japon GS grubu kurdum adı da "Terauchi Takeji and Kantarouikka" idi o zaman üniversitedeydim.

- Peki gerçekten Miwa ile otostop çekerken mi tanıştınız? Ya da Baitones'u nasıl kurdunuz? ve "Baitones" adı nereden geldi?

Üzgünüm bu uydurma bir hikaye, dürüst konuşmam gerekirse The Cramps'ten Lux'un Ivy ile tanışma hikayesi gibi olsun istemiştim. Onu 20 yaşındayken üniversitede görmüştüm. Davul çalışı bana eğer Maureen Tucker punk rock çalsa böyle olurdu dedirtmişti. Onunla konuştum ve "The Cramps ve garage punk sever misin? Favori grupların neler?" diye sordum. "The Shaggs, Jonathan Richman, Daniel Johnston, Half Japanese, Yosio Hayakawa" diye cevaplamıştı Ve onun havalı olmak nedir farkında olduğunu anladım. Beraber bir grup kuralım diye teklif ettim. "Baitones" adı ise Andre Williams'ın "Bait" şarkısından geliyordu. O zaman "Bait" (Yem) kelimesinin çekici ve inanılmaz olduğunu düşünmüştüm.

Baitones Leopard kostümleri içinde ve Dai'nin yüksek ökçeli kadın ayakkabıları

- Baitones olarak çalmaya başladığınızda Japonya Garage punk sahnesi nasıldı? Hangi gruplarla takılmayı seviyordunuz, beraber çalmayı ve konser vermeyi? Günümüzde bir garage rock sahnesi olduğunu düşünüyor musunuz?

Baitones'a 1997 yılında Osaka Kyoto Kobe'de başladık ve biz başladığımızda yepyeni bir garage jenerasyonu vardı. King Brothers, The Chelsea, The Iguannas harika gruplardı. Soundları o güne kadar duyduğum her şeyden daha gürültülüydü, inanılmaz uça konserler izledim. P.A hoparlerine tırmanıp gitarla seyirciye atlamak gibi. Gürültü ve sınırlarda dolaşmak bazılarımız için her şeydi sanırım o zamanlar. Bir başka grup, The Neat Beats gelenksel Mersey stilindeki R'N'R şarkılarını çalıyordu ve birçok değişik türde Punk, r'n'r, garage style grupları vardı. Kaotik ve fantastik bir zamandı. Tokyo sahnesi ise 2nci hatta 2ncü jenerasyonuna başlamıştı. The Minnesota Voodooen, The Mighty Moguls ve başka birçok grup bu dönemde başladı. Bazen onlarla takılırdık. Günümüz ile kıyaslayınca o zamanlar rocknroll bağımlılığı vardı, birçok grup yok oldu yenileri türedi, jenerasyon değişti ve insanlar zaten hep bu şekilde devam edecekler. Benim için hala aynı.

- Grup olarak nerelerde takılmayı seversiniz? Caddeler, konser mekanları, barlar, plak dükkanları kostüm dükkanları, butikler... Japonya'da sevdiğiniz yerlerin adları lütfen?

Benim favori "live house"larım (Konser alanı) Kobe'de Helluva Lounge, Kobe108, Osaka'da Nanba Mele, Hokage, Bears, Kyoto'da Yasou, Nagoya'da OYS ve Ripple, Tokyo'da UFO Club, Hatagaya Heavy Sick, Loft ve Japonya'daki daha birçok yeri seviyorum. Leopar kostümümü 15 yıldır her zaman Gifu'daki Omosirokurabu dükkanından alıyorum.

- Hala takip ettiğin bir magazin/fanzine that var mı?

Punk magazine Doll'u 1990'dan 2000'e yayından kalkana kadar takip etmişim. Artık bilgiyi internette alıyorum.

-Japonya hala garage ve rocknroll için harika bir yer, inanılmaz iyi bir seyirci çok sayıda çok iyi müzik üreten gruplar var. Dünyanın geri kalanında rocknroll malesef azalırken Japonya'da hala gücünü korumasını neye bağlıyorsun? Japonya'da farklı olan ne?

Evet hala harika! İnsanlar genelde Rocknroll ve eskilerden konuşuyor farkı bu Altkültürler yaşıyor ve konuşuyor. Rocknroll 1950'lerde doğdu ve Amerika'dan tüm dünyaya yayıldı

- Japon sinemasından hangi filmleri seversin?

Birçok sevdiğim film var ama bazıları İngilizce değil yine de tavsiye edeceklerim Noraneko Rock, Hanngyakuno-Merodey, Koroshi-no-rakuinn, Bouryoku-Kyousitsu, Bakuhatu Bousouzoku, Truck-Yarou, Abare-Inu, Bakuretsu-Toshive en son olarak Punk-Samurai Kiraretesourou filmi seyrettim.

- Zamanda yolculuk yapsaydın nereye ve ne zaman gitmek isterdin?

ooh evet 1950'lere gidip Link Wray konseri seyretmek ve Rumble şarkısının doğduğu ana gitmek ve elbette birçok yer Amerika, Kanada, Avustralya, Avrupa, elbette İstanbul!

- Albümünüz "Weird Weird World Of Baitones" gerçekten de harika! Nerede kaydettiniz?

Canlı kayıt mı kanal kayıt mı yapmayı seviyorsunuz?

Çok teşekkür ederim, bunu duyduğum için çok mutluyum! Canlı kayıt yapmayı seviyorum çünkü küçük bir hatadan ziyade ruha önem veriyorum benim için daha önemli.

- Sahnede kullandığın ekipmanlar neler?

Manyak bir soru harika! Guitar '99 Vox Phantom, '81 Hondo? Longhorn, Amp '79 Fender Twin Reverb JBL hoparlörler ile '78 Elk FS-62 (Japanese Fender kopyası), MXR distortion+, Electro Harmonics black Russian Muff ve Bass Balls, Amdek (Roland) analog delay, Gyuatone fuzz PS-030

- Baitones'ın inanılmaz çılgın sahne şovları var? Japonya dışında çalmak gibi bir planınız var mı?

Evet! Her zaman acayip, vahşi ve ilkel bir duruşla çalmayı sevdim işte bu duruş konserleri çılgınlaştırıyor. Ne yazık ki yurtdışında çalmak gibi bir düşüncemiz yok, işim buna mani ve arkadaşlarımı özlerim

- Yeni albüm ne zaman yayınlayacaksınız? yakın mı????

Hayır yakın değil bunu deneyeceğim

- Röportaj için çok teşekkürler başka eklemek istediğin bir ŗey var mı? Ben teşekkür ederim harikaydı, her nerde yaıyorsak yaayalım bizler

Rock'n'roll'un çocuklarıyız Rock yapmaya devam!

Baitones vahŗi Tokyo gecelerinin gitar fuzz gürültüsü ve çığlıklar ile ulumaya devam ediyor

12 TOKYO POP: Japonya'da Gaijin olmak

Yönetmenliğini Fran Rubel Kuzui'nin yaptığı 1988 yılı yapımı Tokyo Pop (Tokyo Poppu) filminde; New York'lu pop şarkıcısı Wendy Reed kendini takdir etmeyen grubunu ve sevgilisini terk ederek, şöhreti yakalamak için Amerika'dan Tokyo'ya gidişi anlatılır. Tokyo'da Hiro Yamaguchi ile tanışınca ve beraber bir rock grubu kurarlar ve kısa sürede büyük bir başarı elde ederler.

Film, Amerikan gelenekleri ile Tokyo yaşam tarzının çelişmesi üzerine kuruludur ve iki ana karakterin arasında gelişen bir aşk hikayesini konu alan romantik bir komedir. Dönemin Tokyo rock'çılarının, şarkı sözlerini yarı İngilizce yarı Japonca söylemesinden ve aslındapratik İngilizce'leri bile olmayan bu şarkıcıların Elvis, Frank Sinatra vb. çok büyük bir isteklilikle yorumlamalarına kadar her türlü Japonya Rock'n'roll klişesi filmin kara mizahı içinde yerini buluyor. Film ayrıca Rock'n'roll'un diller ve ırklar üstü gücünü de idrak etmemizi sağlıyor. Aslında konu Tokyo'da geçince bir türlü kara bir mizah olamıyorher yerin ışıl ışıl neon olduğu bu şehirde üzüntüler de çok çabuk unutuluyor. Bir lunapark atmosferi içinde filmin nasıl başlayıp nasıl bittiğini anlamak bile mümkün olmuyor.

Tokyo Pop filminin döneminde kullanılan iki afişinde iki ana karakter resmediliyor

Filmin başrol oyuncu Carrie Hamilton, Wendy Reed rolünde platin saçlı, punk görünümlü bir kadın vokalist olarak müzikal türler arasında egzotik bir yolculukta ve bu sound çeşitliliğine sahip soundtrack içinde Japonya'da bir yabancı'nın kabul görme ve yer elde etme mücadelesi harika bir atmosferde anlatıyor.

Aslında Hiro Yamaguchi filmde Tokyo'da başarısız bir rock grubunda vokal yapmaktadır. Wendy ile tanışıp güçlerini birleştirence ortaya Japonya'da müzik yapan Amerika'lı bir kadın rock karakterinin liderlik ettiği bir rock grubu çıkar ve müzik endüstrisinin böyle pazarlanabilir bir metayı kaçırmaya niyeti yoktur. Grup filmde John Sebastian'ın meşhur "Do you believe in magic?" şarkısını yorumlar ve listelerde hızla yükselmeye başlar, böylece istedikleri ün ve paraya çok kısa sürede sahip olurlar. Plak şirketleri ve menajerlerinin yeni cover'lar yapmaya onları zorlamasına rağmen birbirlerine aşık olmuş olan ikiliden Wendy'nin Hiro'yu kendi şarkılarını yapmaya teşvik etmesi üzerine aslında Tokyo'da popüler olmanın kısa süren bir maceradan ibaret olduğunu keşfedecekler ve müzik endüstrisinin sanatçıları nasıl da hızla tüketip yok ettiğini anlamalarıyla bu macera son bulacaktır. Menajerlerinin yüzlerine acımasız gerçekleri ifşaa etmesinin ardından Japonya'da her zaman bir "gaijin" yabancı olacağını anlayan Wendy, Amerika'ya daha ayakları yere basan bir kariyer için geri dönmeye karar verir.

Filmin senaryo yazarı da olan Fran Rubel Kuzui, aslında New York'ludur ve eşi film distribütörü ve yapımcısı olan bir Japon'dur. Dolayısıyla bir "gaijin" olmaya da yabancı değildir. Kültür çatışması üzerine kurulu bu filmi sanırım başarılı kılan bir başka özelliğe budur.

Gaijin aslında Japonya'ya başka ülkeden gelmiş olan ya da yabancı anlamında "gaigakujin" kelimesinin kısaltmasıdır. Sanıldığı aksine bir küfür değildir. Gaigakujin, resmi yazışmalarda kullanılsa da gaijin argo bir kısaltma olduğu için tercih edilmez. Asıl sorun yabancı olmak ya da dile yabancı olmak değildir. Kültürel kodları ve hiyerarşiyi bilmediğiniz düşünülür. Yabancılık Japonya'da ırksal değil kültürel bir kavramdır.

Filmin döneminde sinemalarda kullanılan lobi kartlarından biri

Film nostaljik olarak dönemin Tokyo'daki LOFT gibi önemli birçok punk mekanında geçmektedir. Filmde ayrıca dönemin önemli Japon grupları "Papaya Paranoia" ve "X Japan" sahne almışlardır. Japonya'nın önemli aktörlerinden Tetsuro Tamba filmde rol alıyor. Kendisini 1967 yapımı James Bond filmi "You Only Live Twice" filminden Tiger Tanaka rolü ile hatırlarsınız. Filmin soundtrack'ine gelince Hamilton ve Tadokoro'nun seslendirdiği şarkılar haricinde dönemin en önemli al-girl punk gruplarından Papaya Paranoia'nın "Rakuen, Rakuen ("Paradise, Paradise")" şarkısı da yer alıyor.

Filmin başrol oyuncusu Yutaka Tadokoro (ya da Diamond Yukai) aslında 80'lerin ünlü J-Rock grubu Red Warriors'un vokalistidir. Filmin diğer oyuncusu Carrie Hamilton ise Fame dizisinden ve 1992 yapımı Cool World'den hatırlamak mümkündür. Dennis Frederiksen'in LeRoux grubuyla kaydettiği 1999 bestesi "Carrie's Gone" adına yazılmıştır. 2002 yılında akciğer kanserinin beynine sıçraması sonucu vefat etmiştir.

Tokyo Pop, Japonya'ya yabancı bir şarkıcının gözlerinden bakmayı, kara mizahı ve döneminin ötesinde yenilikçi bir sinema anlayışını biraraya getiriyor. Elbette film adı gibi "pop" ama harika müziklerle dolu ve Tokyo'nun neonlu 80'ler atmosferinde baş döndürücü uzun bir video klip gibi seyredilmesi halinde muhteşem bir tad veriyor. Gerçek hayatta da olduğu gibi beklentileri kısıtlı tutmanın mutluluğu filme hakim olmuş. Film ayrıca kar etme adına hızla değişen trendlere kulak asmadan müzikal bir kariyerin nasıl sürdürebileceğini de düşündürüyor.

Tokyo Pop filminden bilmediğiniz hiç bir şey alamazsınız, film size asla büyük şeyler de vaad etmez. Light bir filmidir. Mutlu da olmaz ya da çok üzülmezsiniz de sadece egzotik bir seyahati yaşarsınız ve aklınızda bazı sevimli anılar kalır.

Kaynaklar:

- * David H. Budd, "Culture Meets Culture in the Movies: An Analysis East, West, North and South With Filmographies"
- * David Lavery, "Joss Whedon, A Creative Portrait: From Buffy the Vampire Slayer to Marvel's The Avengers "
- * Christopher J. Olson, "100 Greatest Cult Films"
- * Zack Carlson, "Destroy All Movies!!! The Complete Guide to Punks on Film"

13 Bu gece 3 grup bir arada: Bigmama Shockin 3, Dynamite Platoon ve Middle's

Bigmama Shockin '3 grubunu ilk defa Portekiz'li garage plak şirketi Groovie Records'tan yayınlanan "Kaminari Volume 2~Nineteen More Japanese Garage Monster" toplamasında yer alan "Legal Matter" şarkılarıyla tanıdım. Grup bass gitarist Tet (Tetsuo Dynamite Guy) ve eşi Natsumi Kinoco (Davul/Vokal) ve gitarist Maiko Pop'tan oluşuyor. 2003'ten beri birlikte müzik yapan grubun 1960'lar garage pop şarkılarından oluşan albümü "I Get Tired of Waiting Bum's Music" yayınlandı. 90'larda Japonya'da büyük bir garage revival patlaması olmuştu ve patlama o kuşakta çok geniş bir etki yarattı hatta günümüz Japonya garage müziğinin ülke genelinde yaygınlığı ve popüleritesi bu dönem gruplarından özellikle Teengenerate, 5.6.7.8's ve Guitar Wolf'un hem ulusal hem de uluslararası başarısına da bağlı görünüyor. İşte bu kuşaktan Bigmama Shockin 3 grubunun bass gitaristi Tetsuo ile bir röportaj gerçekleştirdim bu arada Tet'in Middle's ve Dynamite Platoon adında iki grubu daha var.

Dynamite Platoon Tokyo gecelerini kasıp kavururken.

-Selam Tet, Bize öncelikle çocukluğundan bahseder misin? İlk aldığın albüm, ilk gittiğin konser hangisiydi?

Çocukluğum televizyon karşısında geçti ama ilk aldığım albümü soracak olursan The Sonics'ten "Here Are The Sonics" albümüydü. İlk konser sanırım bir idol konseridir.

-Japonya'da büyümek nasıl birşey, Japonya'nın 1950'lerden beri gelen çok iyi bir rocknroll altyapısı olduğu ortada, gençler bu sayede enstrüman çalmaya ve grup kurmaya çok meraklılar gibi duruyor?

Çocukken çok müzikle alakalı değildim ama gençliğimde ilgilenmeye başladım ve ben 1990'larda yaşanan Garage Revival'dan etkilendim evet haklısın garage rock bizim için tetikleyici bir aktiviteydi o dönemde hemen hemen herkes bir grupta çalmaya ve bir enstrüman çalmaya başlamıştı. Teengerateo dönemin en iyi Japon garage grubudur.

- Bass gitar çalmaya nasıl başladın?

Bir arkadaşım tarafından stüdyo provasını davet edilmişim 17 yaşında falandım. İlk bass gitarı böylece denemiş oldum.

Dynamite Platoon, Retro soundları ve maskeli ilginç sahne şovları ile Japon garage'ının yeni dönemdeki iyi temsilcilerinden

- Çok sık konsere gider misin? Ve seyretmekten zevk aldığın yerel gruplar hangileri?

Tokyo'danuzakta Sendai'de yaşamaya başladım ama burada da çok fazla sayıda yerel grup var ve çok iyiler. Ingri and the mummies ise benim için en iyisi.

-Müziyen olmaya nasıl karar verdin? Grubu nasıl kurdun? İlk kurduğun grup neydi? ve müzikal geçmişinden bahsedebilir misin?

İlk olarak lise yıllarında arkadaşlarımla çalmaya başladım. Sonra üniversitede arkadaşlarımla Middle's grubunu kurdum. Sonrasında da şimin grubu Bigmama Shockin '3 de bass gitar çalmaya başladım. Daha sonra da The Suuzys grubundan arkadaşlarla Dynamite Platoon grubunu kurdum.

Japonya garage müziğinin 90'larda yeniden doğuşunu sağlayan ve ardından binlerce grubun kurulmasına neden olan efsanevi Teengenerate grubu.

- 3 grupta birden çalışıyorsun? Dışarıdan bakınca çok zor meşgul edici görülüyor?

3 grubu idare etmek çok zor değil mi? Bigmama Shockin '3, Middle's ve Dynamite Platoon gruplarının arasındaki sound farkı nedir biraz bahsedebilir misin?

3 grupta yer almak o kadar da zor değil çok seviyorum sonuçta, Bigmama Shockin '3 aslında eşimin grubu, Middle' s ise eski arkadaşlarımla olan grubum, çocuklarımız olduktan sonra biraz grup işlerine

vakit ayırmakta zorlanmıştık aslında Dynamite Platoon ile yeni bir başlangıç yapmış da oldum. Tüm gruplar aslında 1960'lar sound'undan değişik yönleriyle besleniyor müzikal bir ayırım yok diyebilirim.

- Dynamite Platoon'u nasıl kurdun? Çok sık konserlere çıkıyor musunuz?

Mc5 sound'unda bir grup kurmak istiyordum ve arkadaşlarımı davet ettim her şey öyle başladı. Genelde yerel mekanlarda çıkıyoruz ama arada Tokyo'da da çaldığımız oluyor. 2017'den beri popüleritemiz daha arttı diyebilirim.

- "I Get Tired of Waiting Bum's Music" albümü gerçekten çok iyiydi, bayıldım! Albüm nasıl kayıt edildi eski havayı vermek için hücum mu kaydettiniz yoksa kanal kanal mı?

Çok teşekkürler eşim bunu duyduğuna çok sevinecek. Albümü davul, gitar ve bass aynı anda çalarak kaydettik sonra ben üzerine bazı melodik gitarlar daha kaydettim ve vokal ve koroları kaydettik. Böylece mümkün olduğunca canlı kaydedilmiş havasını korumuş olduk.

Dynamite Platoon, ilkel-gürültülü-enerjik

- Müzikten geçinebiliyor musunuz?

Başka işlerde çalışmadan müzikten geçinmek gerçekten zor. Sadece masraflar çıkıyor diyebilirim.

- Günümüzde Japonya'da hangi grupları iyi buluyorsunuz?

Yeni gruplardan Osaka'dan Davis Keller Group inanılmaz!

- Japonya'da yayınlanan tüm zamanların en iyi albümü nedir sence?

Kyohei Shibata'nın "Running Shot" albümü.

- Sinemaya gitmekten hoşlanırsınız mı? Hangi Japon filmlerini tavsiye edersiniz?

Elbette çok severim, "Garage Rockin Craze"yi tavsiye ederim. Japonya garage sahnesi ile ilgili bir belgesel ve sinemada seyrettim.

- Günümüz Japonya Garage sahnesini nasıl buluyorsun? Geçmiş dönemlerle arasındaki fark nedir?

Günümüz Japonya garage sahnesi artık Tokyo merkezli dönüyor. Fakat Tokyo dışında da hiçbirşey yok diyemem. Bence garage sahnesinin en heyecan verici zamanları 90'lardı. Çok kalabalıktı, genç jenerasyon daha az ilgili görünüyor. Ben evden çıkıp konser ve etkinliklere gitmeyi seviyorum ama çoğu insan internet video'larıyla yetinebiliyor.

- Hangi uluslararası grupta birlikte çalmak isterdiniz?

Bence çalınabilecek en havalı grup The Mummies!

- Grup için gelecek planlarınız ne albüm turne ?

Büyük bir ün peşinde değiliz sadece müzik aktivitelerimize durmadan devam edeceğiz ve yeni bir turne yapacağız.

- Hepsi bu Tet, çok teşekkürler söylemek istediğin başka bir şey var mı?

Dynamite Platoon'a katılın ve bizimle eğlenin!

Tetsuo Dynamite Guy'nun Önerisi olan En iyi 90'lar Garage albümleri

1. American Soul Spiders - American Soul Spiders
2. The Great Mongoose - Hong Kong Baby
3. Supersnazz - Superstupid!
4. The Titans - Instant Disasters
5. Teengenerate - Smash Hits!
6. The Teenie Cheetahs - Come Dance!! To The Beat Of The Teenie Cheetahs
7. BOYFRIENDS - Dead Or Live
8. Registrators - Terminal Boredom
9. Antoniothree - For Weird Swingers Only
10. The Hoovers - Outburst E.P

14 G.I.S.M

Rock'n'roll tarihinde birçok grup hakkında birçok şey söylenmiştir ama bazı gruplar vardır ki ne kadar çok söylenmesi gerekse de onlar hakkında pek de yazılmış bilgi bulamazsınız. Onlar için pek de kayıt tutulmamıştır. Bu da zamanla onlarla ilgili şehir efsanelerinin oluşmasına neden olmuştur. Sanırım G.I.S.M hakkında yazma isteğim her şeyden önce bu yüzden başladı. Yıllar boyunca çok severek dinlediğim, onlarla ilgili çıkan küçük haber ve yazıları gördükçe okuyup aslında onların soundunda bulup yakaladığım o ruhun sadece bir sahne şovu olmadığını görmüş olmamın etkisi de çok büyük bu yazıda. Kısacası birazda bu harika müziği üreten insanlar hatırlansın ve bilinsin istemiş olabilirim.

G.I.S.M grubunun "Detestation" albümünü ilk dinlediğimde içimden hemen hemen şuna yakın birşey mırıldanmıştım "bu nedir?". Punk ve metal'in inanılmaz iyi kaynaştığı bir soundları vardı ama onları kendine özgü yapan durum sadece bu değildi. Enstrüman çalımı ve besteleme konusunda o kadar umursamazdılar ki bu onları daha özel yapıyordu. Saf gürültünün içine bir tutam melodi hapsediyorlardı ayrıca punk ve metal gruplarının çoğunun aksine mükemmellikten uzakta bazen atonel olmayı da başarabiliyorlardı. Sözleri ve tavırları dönemi için çok uçta, sert ve agresiftir. Grup duruşuyla kötülük, gizem ve tehlike cazibesini temsil ediyordu. Müzik ile gerçek tehdit arasındaki sınır onların sound'unda genellikle bulanıklaşıyor ve karanlık bir uçurumdan bitmeyen bir dehlize düşmenize neden oluyorlardı. Aslında grubu tanıdıkça ortada kupkuru bir gürültü olmadığını hissedersiniz grup üyeleri sanatsal üretimleri ile dopdoludurlar. Mevcut klişeleri yıkıp yenilikçi ve öncü bir bakış açısıyla üretimde bulunabilmiş ender gruplardandır. Sahne şovları, hazırlanan video kolajlar ve albüm tshirt tasarımları hepsi do it yourself sanatın en güzel örneklerindedir.

GISM

G.I.S.M grubunun ilk albümü Destetation içinden çıkan inlay fotoğrafı

G.I.S.M ya da Japonca telafuzu ile "Gizumu" Japonya gitar gürültüsü efsaneleri arasında yerini almadan çok önce 1980 yılında Tokyo'da kuruldu. Aslında hastalıklı gürültülü punk'tan çok metal'e yakın sound'ları Japon Hardcore gruplarının birçoğunun hatta ilk dönem industrial/avant-garde grup ve sanatçıların da 1980'lerde Japonya'da ilham kaynaklarının en önemlilerinden biri olmalarını sağladı. Bunun en önemli nedeni aslında grubun sert ve hızlı punk müzik soundu üzerine gitarist Randy Uchida'nın durmaksızın kulaklarınıza saldıran heavy metal tarzı gitar sololarıdır. Norveç Black metali ve crust punk'ı hatta garip atonel Trash soloları bir aradadır onların sound'unda.

Grup adının açılımı için önce "Guerrilla Incendiary Sabotage Mutineer" ve zaman içinde "God In the Schizoid Mind", "General Imperialism Social Murder", "Genocide Infanticide Suicide Menticide", "Gay Individual Social Mean", "Gothic Incest Sex Machine", "Gore Impromptu Suicide Mine" ve "Gnostic Idiosyncrasy Sonic Militant" gibi açılımlar kullandı.

Grubun kadrosu vokalist Shigehisa "Sakevi" Yokoyama, gitarist Randy Uchida, bassçı Kannon "Cloudy" Masuo (90'larda yerin, Kiichi Takahashi'ye bırakacaktır), ve davulcu Tohru "Monamour" Hiroshima (o da ilerleyen zamanlarda yerini Ironfist Tatsushima bırakacaktır) oluşuyordu.

İlk konserlerine 1981 yılında Tokyo Üniversitesi'nde çıktılar. İlk albümleri "Detestation" ise 1984 yılında Dogma Records'tan yayınlandı. Albüm yayınlandığında Randy Uchida ve Hiroshima zaten R.U.G. (Randy Uchida Group) grubunda çalışıyorlardı. Hatta grup 1984 yılında "Deathly Fighter" bir Ep'de yayınlar. "Detestation" albümü onların kısa sürede Japonya yeraltı sahnesinde parlamalarına neden oldu çünkü yaptıkları müzik daha önce yapılmış hiçbir şeye benzemiyordu. Aslında bu albüm ile kendilerinden sonraki birçok grup için referans olacaklardı.

1987 Yılında yayınladıkları "Military Affairs Neurotic" albümü ie yer yer ambient experimental noise bombardımanları ile bezeli tam bir başyapıttır. Grup 3ncü ve son stüdyo albümü "SoniCRIME TheRapy"i 2001 yılında yayınladı. Albüm inanılmaz geniş bir müzik yelpazesi içinde dolaştıkları ve G.I.S.M adının ölümsüzleşmesine neden olacaktır. Aynı yıl gitarist Randy Uchida'nın kanserden ölümü üzerine grup dağılmıştır.

G.I.S.M grubunun Sakevi tarafından tasarlanan muhteşem grup logolarından

G.I.S.M. öncesinde de noise projeleri olan vokalist Sakevi albümler yayınlamaya devam etmiştir. Özellikle solo müzik kariyerinde 1984 yılında Geotropism adıyla yayınladığı endüstriyel müzik videosu kesinlikle seyredilmesi gerekenler arasındadır.

G.I.S.M. grubu sözlerden albüm kapaklarına ve sahne performanslarına kadar işleyen vahşi duruşu sayesinde Japon punk ve Hardcore'unun kült gruplarından biri olmuştur ve haklarında birçok Tokyo şehir efsanesi çıkmıştır. Vokalist Sakevi'nin yakuza mensubu olduğu ve G.I.S.M. grubunun albümlerinin plak dükkanlarında satılmasına izin vermediği ve akıl hastası olduğu ve hastaneden kaçtığı gibi. Tabii bunlar aslında popülitelerinin daha da artmasına neden olmuştur. Bunların gerçekliği tartışılabilir da grubun vahşetle içiçeliği tartışıldığında vokalist Sakevi'nin bootleg (sahte) G.I.S.M. tshirt'ü giyen bir hayranını bıçakladığı gerçektir. Ayrıca Sakevi konser sırasında seyirciye alevtabamcası ile ateş püskürttüğü için de mahkemelik olmuştur. 1986 Yılındaki konserlerinde kaydedilen "Shoot To Kill" şarkısının videosu olayın kanıtıdır. Ayrıca tarihi bilinmeyen bir konserde Sakevi elinde motorlu testere suratında gaz maskesi ile sahnedeki tahtından kalkıp seyircinin arasına girer ve onları kovalar videoda konser salonunu terk eden bazı seyircileri görmek mümkündür. Konuk oldukları bir televizyon programında Jagatara'nın canlı sahne aldığı anda sahneye fırlar ve mikrofonu kapıp "Ö!" diye haykırmaya başlar. Elinde mikrofon ile vokalist Edo Akemi'nin üzerine yürür onu tartaklar. Edo Akemi başka bir mikrofon kapıp şarkısını söylemeye çabalarken, Sakevi sahnede onun karşısında düet yaptığı bir canavar gibidir. Sahneden inmez küfürler ve bağırışlarla şarkıya eşlik eder ve ortaya inanılmaz bir performans çıkar.

Bu arada Sakevi Robinson no niwa (1987) filminde de rol almıştır. 2016 Yılında G.I.S.M. Hollanda Tilburg'daki Roadburn Festival çaldı, bu onların kariyerlerinde ilk kez Japonya dışında sahne alışı oldu. Zamanla kolaj ve grafik sanatçısı olarak üretimde bulunan Sakevi en son olarak World Burns To Death grubunun "Totalitarian Sodomy" albümünün kapak tasarımını yapmıştır.

Sakevi'nin ayrıca kendine ait tasarımlarını yaptığı "stlTH" adında bir tshirt markası vardır.

Vokalist Sakevi 1980'ler boyunca P.O.W. adında bir magazin (ilk başta Punk On Wave açılımı zamanla Performance Of War olarak değişecektir) yayınlamıştır. Yaseki uzun yıllar bu fanzine aracılığı ile Tokyo punk sahnelerinin yeni grupları ve albümlerini duyurmuş. İçerik yönünden yoğun sayılar çıkartmış P.O.W. magazin'de sadece müzikle ilgilenmeyerek "Tokyo Tıp Muayene Ofisi", "Filistin Özgürlük Organizasyonu" ile röportajlar yapmış. Savaş suçlusu olarak cezaevinde yatan ve "Northeast Anti-Japanese United Army" üyelerine mektuplar yazıp "kaç çeşit insan öldürme metotları" olduklarını sormuştur. Derginin 3ncü sayısında konuk editör John Duncan, Sakevi'nin Tokyo banliyö treninde bir memura saldırarak cezaevine girdiğini duyurur. Sakevi memura deodorant ve çakmakla ateş tutmuş ve onu yakmıştır.

Ünlü Metal plak şirketinin hazırladığı Metal talihinin en iyi 50 vokal listesinde G.I.S.M grubun vokalisti Sakevi Yokoyama'yı 49ncü sırada yer aldı.

G.I.S.M grubunun ilk albümü Detestation'ın albüm kapağı

Resmi yayınlanmış kayıtları:

- Live Demo 1982 (9 Tracks, Tape, 1982, Japan - Unconfirmed)
- Detestation 12" (Dogma 1984, Japan)
- Military Affairs Neurotic (or M.A.N.) LP (Beast Arts 1987, Japan) (Updated)
- Detestation CD (Beast Arts 1992, Japan)
- Gai Individual Social Mean - Subj & Egos, chopped Video (Beast Arts 1995, Japan)
- SoniCRIME Therapy (Beast Arts 2001, Japan)
- G.I.S.M. Individual - +R Regicide Reverberation 2x video (Beast Arts 2003, Japan)

Resmi olarak yer aldıkları toplama albümler:

- v/ Outsider LP (City Rocker 1982, Japan)
- v/ Great Punk Hits LP (Rebel Street II) (Japan Record 1983, Japan)
- v/ Hardcore Unlawful Assembly LP (AA Records 1984, Japan)
- v/ The Punx Cassette (?/1984, Japan)
- v/ P.E.A.C.E. 2LP (R Radical 1984, US) (NEW)

Yan projeleriyle yer aldıkları kayıtlar:

- Geotropism (1984, Japan, Video feat. Sakevi)
- Sakevi & Jojo - Mammalia LP (Rest 19??, Japan) (NEW)
- Hijokaidan - Viva Angel LP (Alchemy ARLP - 004 - recorded Sept 84) (NEW)
- P.O.W.(Punk On Wave) Vol.1 - Magazine, P.O.W., 1985, Japan (NEW)
- P.O.W.(Punk On Wave) Vol.2 - Magazine, P.O.W., 1985, Japan (NEW)
- P.O.W.(Performance Of War) Vol.3 - Magazine, P.O.W., 1985, Japan (NEW)
- Kikeiji (feat. Hiroshima (Dr)) - Hello GoodBye 7" (Ducasse Label 1985)
- Renkinjutsu (Alchemy Noise Omnibus) - LP (ARLP-009) (Alchemy, 1985, Japan) (NEW)
- R.U.G. 7" (Randy Uchida Group feat. Hiroshima) - (Dogma records #3- 19??) (Updated)
- Mass Suicide Tape (w/ Sakevi on vocals - ?? - 19??)
- Front Guerilla - Fight Back 7" (Waterland, 1986, Japan. feat. Cloudy)
- v/a- RAD CD (w/ S-K-V (aka Sakevi) track BMG records 1993)
- S.K.V. - The War CDs (Beast Arts July 2004)
- World Burns To Death - Totalitarian Sodomy LP (2006, SKV Sleev Design) (NEW)

Korsan (bootleg) albümleri:

- Anarchy Violence 7" (Japanese Leather 1991, Germany)
- Victorious Picture 7" (Japanese Leather 1993, Germany) (Updated)

- Viva Angel 7" + Casette Box set (Japanese Leather 1991, Germany)
- Death Exclamations LP (No Label 1991, Germany)
- Gism CD (a.k.a Nih Nightmare) (JPC 001 1995, USA)
- Human Condition LP (Absolute Power 1995, GER?) (Updated)
- Gism CD (a/k/a Performance of War) (Performance Corps 1998, USA?)
- Gism/Comes Split LP (? 1999, USA)
- Detestation + Comp Bootleg LP (Gomad 2000, ?)
- Gism/Sic - Split Live 7" (?? 2000, ?)
- Anarchy Violence 7" (?? 2000, ?)
- Live in Tokyo 1982-1983 (Absolute Power, 2003, EU)
- Punks Is Hippies (6" Flexi, Russia?)
- Detestation CD (Dig Worker, JAP)
- M.A.N. CD (Dig Worker, JAP)
- Human Condition CD (Dig Worker, JAP)
- Gai Individual Social Mean - Subj & Egos, chopped Video (DVD, 2007 USA)

Bazı Bootleg Toplamalarda yer alan kayıtları:

- v/ Make War Not Love LP (Hammer Records 1991, Germany)
- v/ I Like Violence LP (Hammer Records 1991, Germany)
- v/ Killed By Death #6 LP (Redrum 1993, Australia)
- v/ The Punx LP (2001)
- v/ Hardcore Unlawful Assembly LP (?? 2001, ??)

G.I.S.M grubu 1980 sonlarındaki bir konserden önce

15 Akihiko Sugimoto ve punk albüm kapakları

Japon görsel punk sanatçısı Akihiko Sugimoto ya da punk albüm kapakları alanında bilinen adıyla Sugi, kendine has tarzı ve modern Japon anime çizim tekniği ile geleneksel Japon çizimini harmanlayan yapıtlarıyla, punk ve hardcore albümlerini, grup t-shirtlerini, çıkartmalarını, flyer ve posterlerini resmetmeye devam ediyor. Dünya çapında birçok gruba albüm kapağı çizen Sugi bu anlamda Japonya dışına çıkmış sayılı ressamlardan. Selfish, Cripple Bastards, Pisschrist, Love Potion, Acrostix, Unit 21, Slang, Warhead, Hoax, Hellshock ve daha birçoklarının muhteşem albüm kapaklarında onun illüstrasyonlarını görmeye devam ediyoruz.

Akihiko Sugimoto'nun Hardcore punk gruplarına çizdiği albüm kapaklarında geleneksel ve modern bir arada görmek mümkün

- Selam Akihiko, bize çocukluğundan bahseder misin? Nerede ve ne zaman doğdun? Ailenden ve çocukluğundan bahseder misin?

1969 Yılında Hiroshima'da doğdum. Bir erkek kardeşim var ve o ne bir punk ne de sanatçdır tamamen farklı iki insanız. Babam bir işadamı ve annem ise ev hanımıydı.

- O dönemde Japonya'da büyümek nasıl bir şeydi?

Vahşi öğrenci hareketleri ve Yukio Mishima'nın harakiri intiharı ben daha bebekken gerçekleşmişti.

- Çocukluğunda neler yapmaktan hoşlanırdın?

Japon manga ve animasyon televizyon serileri başlıca ilgi alanımdı.

- Favorilerin hangileriydi?

'Space battle ship Yamato', 'Tomorrow of Joe', 'Galaxy express 999', 'Bakabon' ve daha birçoğu.

- O dönemde ne tarz müziklerden hoşlanırdın?

Japon animelerinin tema müzikleri ve dönemin popüler şarkılarını dinlerdim.

- Okulda nasıl bir öğrenciydin?

"Biraz garip bir çocuk" dediğini duymuştum öğretmenimin.

- Ailen ve öğretmenlerin yeteneğinin farkında mıydılar?

Evet farkındaydılar. Sanat derslerinde çok başarılıydım.

Akihiko Sugimoto sadece Japon gruplara değil dünyanın her yerinden hardcore punk grupları için albüm kapakları tasarlayan bir sanatçı

- Sanatçı olmanla ilgili tavırları nasıldı? Destekleyici miydiler yoksa?

Babam ve öğretmenim destekleyiciydi ama annem bir işadamı olmamı istiyordu. Babam her zaman destek verdi ve annem ise hep karşı çıktı.

- İlk satın aldığın albüm ve ilk gittiğin konseri hatırlıyor musun?

İlk satın aldığım albüm hardcore grubu olarak Discharge "Never Again" idi. İlk gittiğim konser ise Gudon grubunun konseriydi.

- Nasıl punk oldun ve neden punk'ı seçtin? Sebep sence o zamanlar neydi?

Sex Pistols'ı ilk dinlediğimde punk olmaya karar verdim. Şarkılarını, kıyafetlerini, konuşmalarını ve hareketlerini çok beğendim. Özellikle Johnny Rotten ve Sid Vicious!

- Gençliğinde Japonya punk sahnesi nasıldı?

Bağımsız Japon punk sahnesi inanılmaz popülerdi o zamanlar.

- Hangi Japon grupları o dönemde favorilerindi?

Gastunk, Confuse, Kuro, Lip Cream, Laughing' Nose ve daha birçokları.

- Eğitiminle ilgili olarak sanat okuluba gittin mi?

Hiroshima Sanat okulunun yüksek okul öğrenciler için olan yaz ve kış programlarına katıldım.

- Bize DIY sanata nasıl başladığını anlatır mısın?

Sanat malzemeleri satan bir dükkandan boyalar aldım ve fırçayla t-shirt boyamaya başladım. Gastunk, S.O.B, Amebix gibi grupların t-shirtlerini yapıyordum, elbette başlangıçta sadece kendim için.

- Punk grupları için çizmeye ne zaman başladın?

Tom (Ünlü Japon Hardcore grubu Outo'nun albüm kapaklarıyla tanınan yeraltı punk çizer) ve Pushead (SS Decontrol, Septic Death, Rattus, Metallica, Queensrÿche, Prong, S.O.D gibi hardcore gruplarının albüm kapaklarını tasarlayan ve Zorlac skateboard için yaptığı çizimlerle tanınan Amerikalı çizer) gibi bir sanatçı olmak istiyordum. Hiroshima'daki 'U.K Edison' plak dükkanına gittim kendimi takdim ettim. Gudon grubundan Mr.Guy orada çalışıyordu o dönemde. Aynı zamanda 'Bloodsucker Records' plak şirketinin de sahibiydi. Çizimlerimi çok beğendi ve böylece hardcore punk gruplarına albüm kapağı yapmaya başlamış oldum.

- Japonya dışına ilk yaptığın tasarımlar hangileriydi?

Pushead'in t-shirt markası için 'Mind Scratch' ve FinalIndiya'lı hardcore grubu 'Selfish'in albüm kapağı.

- Japon sanatından en büyük esin kaynakların nelerdir?

Manga ve animasyonlar kesinlikle.

Yayınlanan albümleri sadece Akihiko Sugimoto'nun çizimleri için satın alan müdavimleri de var.

- İsim vermen gerekirse?

Manga'nın ustaları 'Tetsuya Chiba', 'Reiji Matsumoto', 'Osamu Tezuka', 'Syoutaro Ishinomori' ve daha birçokları ve Ukiyoe (Japonya'da Edo Dönemi'nde ortaya çıkan bir Japon resim sanatı türü) ustaları 'Hokusai' and 'Yoshitoshi'.

- Sanatını nasıl oluşturdu ve esin kaynakların neler oldu?

Tom, Pushead ve Yossie'den çok etkilendiğimi rahatlıkla söyleyebilirim.

- Günde kaç saat çizim yapıyorsun?

3-5 saat arası tatil günlerinde daha çok elbette

- Sanat dışında bir işin var mı?

Evet günde 8 saat süpermarkette çalışıyorum.

- Günümüzde en sevdiğin japon grupları hangileri?

Systematic Death, Crude, Clown, Framtid ve daha birçokları.

- Japonya'da bir şeyi değiştirme şansın olsaydı o ne olurdu?

Hardcore sahnesini değiştirdim ve her şey ücretsiz olurdu.

- Bugüne kadar hiç sergin oldu mu?

Hiroshima'da 2 kez ve bir kez de Osaka'da.

- Seni takip etmek isteyenler basılı materyallerine nasıl ulaşabilirler?

'Bloodsucker Records'tan yayınlanan iki kitabım var.

- Bize tavsiye edebileceğin japon filmleri nelerdir?

Akira Kurosawa'nın 'Tsubaki Sanjuro (1962)', Hideo Gosya'nın 'Kiryuin Hanako no Syougai (1982)' ve Kon Ichikawa'nın başrollerinde 'Kouji Ishizaka' olduğu 70'ler film serisi 'Kiyosuke Kindaichi

- Benim sorularım bu kadar son söylemek istediğin birşey var mı?

Çok teşekkür ederim inanılmaz zevk aldım harika bir röportajdı.

16 Tokyo Rockabilly

"Tokyo Rockabilly" kısa metrajlı bir belgesel film, grease usulü briyantınli saçları, siyah deri ceketi ve fiyakalı kıyafetleri ile Tokyo'nun yeni dönem Rock'n'roll yıldızlarından Johnny Pandora'nın (Daigo Johnny Yamashita) Rock'n'roll tarzı yaşamına odaklanan ve bir rocknroll yıldızını henüz hayattayken ve gençken resmeden harika bir biyografi. Bu kısa film sayesinde tanıdığım Johnny Pandora aslında 1950'lerden beri süren Japonya Rockabilly akımının son dönemdeki üyelerinden. Hem onu tanımak hem de Japonya'daki yeni dönem Rockabilly kültürünü halihazırda yaşayan birinden duymak için bu röportajı gerçekleştirdim.

- Selam Johnny, röportaj teklifimi kabul ettiğin için öncelikle çok teşekkürler. Bize biraz çocukluğundan bahseder misin? Çocukken ne tür müziklerden hoşlanırdın?

Singapore'da doğdum ama Japonya'da büyüdüm. Aslında çocukken müzikten çok da hoşlanmazdım. Eğer seçim yapsam o yaşlarda ebeveynlerimin dinlediği pop şarkılarını tercih ederdim.

- Rockabilly kültürü ile ne zaman nasıl tanıştın? İlk aldığın albüm, ilk gittiğin konser neydi?

14 yaşındaydım, ilk rocknroll ile karşılaşmam ortaokul birinci sınıfa denk geliyor. Japon gitarist ve şarkıcı Hotei Tomoyasu'nun müzik videosunu izlemiştim ve çok beğendiğim için de albümünü satın aldım. Sonrasında Rockabilly kültürüne delicesine bağlandım. Diğer rockabilly sanatçı ve gruplarını arayıp bulmaya ve dinlemeye başladım.

- Günümüzde gençler Rocknroll ve benzer tarzlardaki eski moda akımlara pek aldırış etmiyor ve genellikle endüstri tarafından dayatılan hiphop ya da pop müziğini tercih ediyorlar. Seni rockabilly kültürüne bu denli bağlayan en önemli sebep neydi?

Cevap çok basit ve açık. Rocknroll her şeyden daha havalı ve ben farklı olmak istemişim.

Daigo Johnny Yamashita, Tokyo Rockabilly yaşayan bir rocknroll efsanesi

- Japonya'da Rock'n'roll'un 1950'lerden günümüze kadar varlığını ciddi birşekilde koruduğunu biliyoruz. Sence Japonya'daki en iyi dönem rocknroll için hangisiydi 50'ler, 60'lar, 70'ler, 80'ler, 90'lar?

Benim için Japon Rockabilly kültürünün en iyi dönemi 80'lerdir. 70'ler ve 80'ler Japon müziğini genelde seviyorum.

- Hangi Japon Rocknroll grup ve albümü senin için en önemlisi?

"CAROL" grubunun "Funky Monkey Baby" albümü.

- şarkı söylemeye nasıl başladın?

CAROL grubuna çok fazla bağlıydım, herşey onunla başladı ve aslında grubum Johnny Pandora aynı stilde bir gruptur.

- şimdi çok fazla konser veriyorsun ve gerçekten yaşayan bir Tokyo efsanesine dnştn.

Geleceğe dair planların ne?

Bir dünya turu yapmayı umut ediyorum. Bu kiş Amerika'ya gideceğim.

- Senin için Japonya'nın Rocknroll efsanesi kim? kimden etkilendin?

'Eikichi Yazawa' çünkü CAROL grubunu kurdu. O ilk Japon rockabilly'sidir.

- Hakkında çekilen "Tokyo Rockabilly" belgeseli hakkında ne düşünüyorsunuz?

Harika bir film!

- Tokyo'daki senin için en önemli yerler nereleri? Caddeler, klüpler, dükkanlar sokaklar? Nerelerde takılmayı seviyorsun?

Harajuku. Çok fazla rockabilly dükkanı var ve orayı sevmemin bir diğer nedeni de elbette birçok farklı tarzın orada birarada olması. Bence orası Japonya'nın sınırındır.

Daigo Johnny Yamashita, çetesiyle Tokyo'da.

- Yoyogi Park'tan bahseder misin? Neden orayı seviyorsun? Japon Rockabilly'ler için

Yoyogi Park bu denli önemli olmasının nedeni nedir?

1980'lerde çok büyük bir rockabilly topluluğu vardı orada. Belki 100'den fazla çete ve binlerce insandan bahsediyoruz. Japonya'daki rockabilly'nin altın çağı orada yaşandı.

- Peki Kral kim?

Elbette Elvis ama ondan sonraki benim hahahah!!!!

- En iyi yemeği Tokyo'da nerede yiyebiliriz?

Ben Yakini'yu seviyorum. Kesinlikle Asakusa'daki 'Tosaya'yı denemelisin. Yakini en iyisi olacaktır.

- Favori Japon filmin nedir?

'Otoko Wa Turaiyo' Çok eski ve ünlü bir filmidir.

- Japonya'da dışarıdan bakınca çok büyük bir Rockabilly topluluğu var. Bize tavsiye edebileceğin grup ya da sanatçı var mı?

'Yokohama Ginbae'yi kesinlikle tavsiye ederim. Onlar bana sanki bir öğretmenmiş gibi rock'n'roll'u öğretiler.

- Kıyafetlerini nereden alıyorsun? Harajuku? En havalı giyim dükkanı neresi Tokyo'daki?

Her zaman Harajuku'daki 'JACK's'ten alışveriş ederim. Ya da Shimokitazawa'daki '706 union'dan. Dükkanları severim.

- Tokyo haricindeki şehirleri turluyor musun?

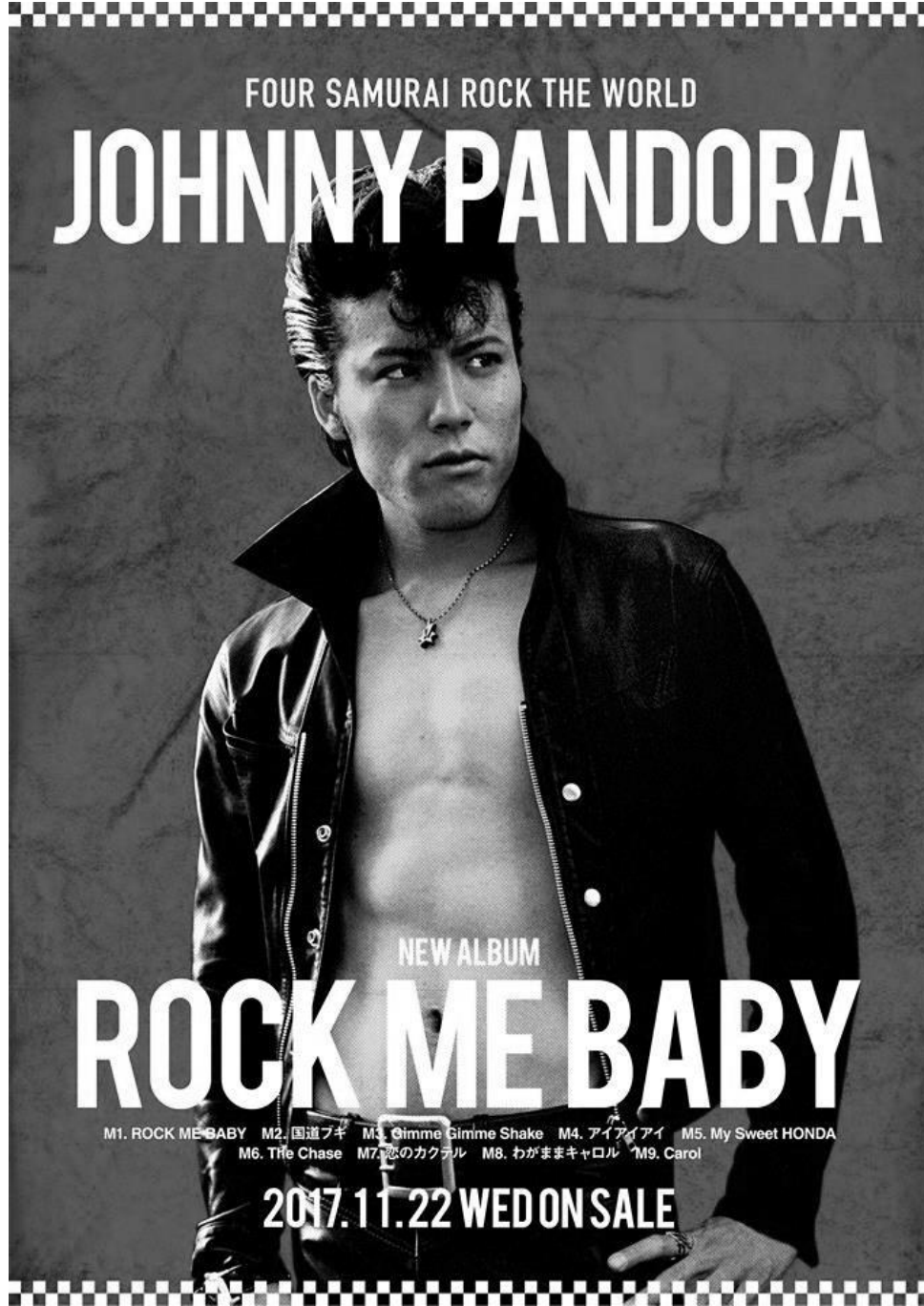
Evet elbette ama yurtdışında çalmak istiyorum. Japon Rock'n'roll tarzını dünyaya yaymak istiyorum. Bunun kaderim olduğunu hissediyorum.

- Tokyo'daki en huzurlu yer senin için neresi?

Tapınakları seviyorum ama en sevdiğim ise 'Shibamata Taishyakuten'

- Teşekkürler hepsi bu kadar umarım röportajımı sevmişsindir, son bir şey söylemek ister misin?

Rock'n'roll yapmaya ölünceye kadar devam edeceğim. Eğer Tokyo'ya gelirsen haber ver beraber rockabilly dükkanlarını gezeriz. Çok teşekkürler!!

Johnny Pandora'nın yeni albüm tanıtım posterini.

17 Shonen Knife: Uluslararası başarı ve Japon yemeği üzerine pop şarkıları:

Shonen Naifu, yani "Boy Knife" "Erkek bıçağı" Aralık 1981'de Japonya'nın Osaka şehrinde, gitarist-vokalist Naoko Yamano ve davulcu Atsuko Yamano ve onların arkadaşları bass gitarist Michie Nakatani tarafından kuruldu. "Ben çok utangaçtım ve yabancılara gruba başlamak istemedim. Sonuç olarak, akardeşim ve arkadaşımınla "all-girl band" kurdum." Sanırım "bubblegum-punk" ilk kez Ramones için kullanılmıştır peki ama bir başka grup daha bu ünvanı haketti mi? diye sorucak olursanız işte bunun cevabı Shonen Knife'tır. 1960'ların Amerikan "Doo Wop" kız gruplarından, Beach Boys'tan ve erken dönem punk gruplarından özellikle de Ramones'ten etkilenen üçlü kendi deyimleriyle "basit Japonca ve İngilizce pop şarkıları söylüyor. "Tarzları içinse "oo-oo-ultra-eksantrik-süper-kült-punk-pop-grubu-Shonen-Knife!"ı uygun bulmuşlardı. Popüler bir sound'u do it yourself olarak yapıyorlardı.

14 Mart 1982'de ilk konserini Studio'da gerçekleştirdi. Osaka'da bir kulüpte her biri 100 Yen ödeyen 36 kişilik bir seyirciye çaldılar. Daha sonra Ağustos'ta ilk bağımsız albüm olan "Minna Tanoshiku" kasetini çıkardılar. Hosei Üniversitesi'ndeki ilk Tokyo gösterisini takiben, Shonen Knife 21 Temmuz 1983'te ilk albümleri Burning Farm'ı Zero Records'ta yayınladı. Daha sonra 15 Kasım'da yayımlanan ve üç şarkılarının ("Watchin 'Girl", "Banana Fish" ve "Parrot Polynesia") yer aldığı Zero Records'tan yayınlanan AURA MUSIC katkıda bulundular. İkinci albümü "Yama-no Attchan", 25 Mayıs 1984'te Zero Records tarafından yayınlandı.

Davulcu Atsuko'nun adını taşıyan albüm, grubun müzisyen olarak gelişmiş olduklarını kanıtlıyordu. Albüm ayrıca Motown'dan heavy metal'e kadar geniş bir yelpazedeki müzikal eylemlerden etkilendi. Bununla birlikte, şarkı sözler çerezler, kekler, dondurma, suşi yanı sıra güneş ışığı, balık tutma, bisiklet ve rock 'n' roll ve böcek toplama gibi yumuşacık konulardan oluşuyordu ve tutkularından bahsediyordu. Naoko Yamano 'nun belirttiği üzere "eğer ağzı yemekle dolu değilse, genellikle yemek hakkında şarkı söylüyor." Şarkı sözlerinin çok geniş bir yelpazesi olmasıyla ünlüdür Shonen Knife. Yine başka bir röportajda "Uzun zamandır tenis hakkında bir şarkı yazmak istedim, ama her zaman sporun müzikten uzak bir konu olduğunu hissettim. Ama televizyonda bir tenis maçı izliyordum ve Kei Nishikori, spikerin topu vurduğunda "Vay, ne kadar büyük bir jet attı!" Bunun çok hoş olduğunu düşündüm, bu yüzden tenis şarkımı en sonunda yazmaya karar verdim." diyordu Naoko Yamano.

Yılın sonunda, Shonen Knife, "Parrot Polynesia" ve "Elephant Pao Pao"yu, Balcony Records'tan yayınlanan Huddle No Trouble toplama albümünde yer aldı. 1985 yılının Haziran ayına gelindiğinde, Burning Farm kaseti, Kyoto basımından ABD'deki kaseti yayınlamaya karar veren Olympia, Washington'daki K Records'a ulaştı.

Naoko Yamano "İlk amaç, insanları müziğimizle mutlu etmektir. Paul McCartney gibi güzel melodileri olan pop rock müziğini seviyorum. Eğlenceli ve güzel melodik çizgiler yazmaya çalışıyorum. Şarkı sözü yazmak benim için zor. İngilizce'de şarkı sözleri yazmak istiyorum çünkü İngilizce rock müzik dilidir, fakat ben İngilizce konuşabilen biri değilim. Ayrıca, benzersiz konuları bulmak zordur. Elimden geleni yapıyorum." "İnsanlar müziğimizden mutlu olurlarsa ben de mutluyum. Bu yüzden olumlu şeyler hakkında şarkı söylüyorum."

"O zaman, Amerika'dan Ramones ve birçok yeraltı punk grubu dinliyordum. Ayrıca Buzzcocks, Jam, Rezillos, XTC, Stranglers [ve diğerleri] gibi İngiliz yeni dalga punk gruplarını sevdim. Şimdi 70'lerin müziğini seviyorum ama o zaman onlara karşıyım."

Bir yıl sonra, 20 Haziran 1986'da, Shonen Knife üçüncü albümü "Pretty Little Baka Guy"ı piyasaya sürdü. Dört ay sonra, albüm üç ek canlı parça ile yeniden piyasaya sürüldü. Kayıtları daha önce ABD'de yalnızca ithalat yoluyla mevcut olsa da, 1986'da, Shonen Knife'in "Fabrikadan Bir Gün" adlı parçası bir Sub Pop 100 toplamasında ortaya çıktı.

Dünyada tarzı "oo-oo-ultra-eksantrik-süper-kült-punk-pop-grubu-Shonen-Knife!" olan tek grup.

Albüm 1 Kasım 1986'da bağımsız plak şirketi Sub Pop tarafından yayınlandı. Kısa bir süre sonra, Shonen Knife bir dizi ABD firmasından kazançlı teklifler almaya başladı. Bu zamana kadar, pek çok alternatif rock grubu Shonen Knife'ı kendi favorilerinden biri olarak göstermeye başlamıştı ve sonuçta ortaya çıkan kulaktan kulağa yayılan ünleri grup için önemli bir durum yarattı. 26 Mart 1987'de, üçlünün şarkıları, İngiliz Radyo dj'i John Peel'den BBC radyoda yayınlandı. Canlı performanslarına yoğunlaşan bir zaman geçirdikten sonra, Shinsaibashi, Osaka'daki Muse Hall'da misafir olarak Sonic Youth ile birlikte çalma fırsatı buldular. (İki grup, gösterinin encore sırasındaki sahneyi bile paylaştılar.) Shonen Knife daha sonra yurtdışındaki ilk gösterilerine katıldı. Sonic Youth'ten Thurston Moore ve Redd Kross'tan Jeff ve Steven McDonald'ın da desteğiyle Los Angeles'ta çaldılar.

"Benim şarkı sözlerimin çoğu günlük hayatımdan ilham alıyor. Deneyimlediğim veya ilginç şeyler gördüğümde dizüstü bilgisayarımda bazı anahtar kelimeler yazarım. Özellikle turlar sırasında birçok ilginç konu bulabilirim." "Sanırım pek çok grup aşk hakkında yazıyor ama ben bunun hakkında yazmaktan utanıyorum. Onun yerine herkes için hayatın önemli bir parçası olan yemek hakkında yazmayı seviyorum." bir başka röportaj da bu konuyla ilgili olarak "Bu evrensel bir tür konu." der.

Shonen Knife'in alternatif rock müzisyenleri arasında olan popülaritesi, en sevilen Shonen Knife şarkılarının yorumlarını kaydetmek için yirmiden fazla farklı grubun bir araya geldiği 1989 yılında "Every Band Has a Shonen Knife Who Loves Them" albümünün yayınlanmasını sağladı.

Aslında grubun ortalıkta gezinen birçok diy ve bootleg kaydı vardır. Nanoko en garip yayınlarının ne olduğu sorusuna bir kez: "1982'de piyasaya sürülen 'Minna Tanoshiku Shonen Knife'. Evdeki ve sınırlı sayıda yayınlandığını hatırlıyorum. Sadece 40 adet çoğalttık." diye cevap vermiştir.

Üçlünün uluslararası tarikatı 1990'ların başlarında gelişti. ABD pazarındaki ilk iki albümünün parçalarını içeren, kendinden başlıklı bir derleme albümünü yayınladıktan sonra, üçlü biraz düzenli olarak Amerika'yı turladı. 1 Temmuz 1991'de Nippon Crown'da Japonya'da dördüncü albümünü 712 yayınladı. Aynı Temmuz ayında Sub Pop, ABD'de "Neon Zebra" yı piyasaya sürdü. Kısa bir süre sonra, 712'nin biraz farklı bir versiyonu Amerika'da Rockville Records tarafından yayınlandı.

Ağustos ayında, Shonen Knife, Japonya'da Bu Hafta özelinde CNN News'de yer aldı. 25 Eylül'de, Pretty Little Baka Guy, ABD'de Tokuma Japan tarafından yeniden piyasaya sürüldü. 1991'deki albümün yeniden yayınlanması, 1982 ve 1990 yıllarında sekiz canlı kayıt ile birleştirildi.

Üçlü, 14 Kasım'da Osaka, Shinsaibashi'deki Sun Hall'da Fugazi ile gerçekleştirildi. Noel temalı single "Space Christmas", sırasıyla, Seminal Twang ve Rockville Records tarafından İngiliz ve Amerikan izleyicilere sunuldu.

Shonen Knife, 1960'ların soundunu Japon mutfağı ile harmanlıyor.

1991 yılında Shonen Knife en büyük hayranlarından birini Kurt Cobain tanıştılar. Cobain, onları LA'da konserlerini seyrettiğinde: "Onları nihayet canlı görmeye gittiğimde, Beatles konserinde histerik dokuz yaşındaki bir kıza dönüştüm." dedi.

Nirvana, Shonen Knife'ın, İngiltere'deki çığır açan albümleri Nevermind'in piyasaya sürülmesinden hemen önce açılış turnesi nde açılış grubu olarak yer almalarını teklif etti. Yamano daha sonra, Cobain'in bu teklifi aldıklarında, Nirvana'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrinin olmadığını itiraf eder.

"Bu yüzden bir plak dükkanına gittim ve CD'lerini aldım. Fotoğraflarını gördüğümde korkutucu insanlar olabileceğini düşündüm, çünkü saçları ve kıyafetleri çok grunge idi. Ama tur başladığında Tüm üyeler güzel, iyi insanlardı ve bu uzun bir turun ilk tecrübesi olduğu için, davulcu Dave [Grohl] bateri kitinin kurulumunda bize yardımcı oldu.

Cobain'in zorluğundan duyduğu itibara rağmen, Yamano onunla çalışmanın kolay bir deneyim olduğunu ve Cobain'i "sessiz ama çok güzel" olarak nitelendirdiğini iddia ediyor.

24 Kasım'dan 11 Aralık'a kadar Shonen Knife, toplam dokuz gösteri için İngiltere'nin dört bir yanındaki Nirvana ve Eugenious ile turneye çıktı ve Naoko, Cobain'e, "Twist Barbie"yi nasıl oynayacağını öğretti. "Tur başlamadan önce korktum çünkü resimlerle vahşi görünüyorlardı. Ama tanıştıktan sonra çok centilmen olduklarını gördüm. Bir gün Kurt bana, 'Twist Barbie' şarkımızı bir konserde çalmak istediğini söyledi ve gitar akorlarına sordu. Ben de ona şarkıyı öğrettim ve çok çabuk öğrendi."

Kurt Cobain daha sonra en sevdiği 50 albümde Burning Farm Cassette 25'i sıraladı. 6 Aralık'ta Shonen Knife, İngiltere'nin Londra kentindeki Camden Underworld'a başkanlık etti. Birleşik Krallık'ta kaldıkları süre boyunca, üçlü BBC radyo ile John Peel Oturumu kaydetti.

22 Şubat 1992'de, Shonen Knife, JA sponsorluğunda bir Sevgililer Günü konserinde sahne aldı. O dönemde, Nirvana Japonya'yı geziyordu ve Japon izleyicilerinin zevkine kadar mekana gelebildi. ABD'yi gezdikten ve Capitol Records'a imza attıktan sonra, üçlü, 26 Ağustos'ta en önemli etiketlerinden biri olan Let's Knife'ı çıkardı. Daha sonra İngiltere'den üçlü bir turneye çıktılar. Tur sırasında, üçlü Nirvana ve Mudhoney gibi grupların yanı sıra 20. Okuma Festivali'nde de yer aldı. Bir başka John Peel oturumu da kaydettiler ve Londra'daki "Roket Binme" için bir müzik videosu çektiler. 2 Aralık'ta, grup BMX Bandits ile MCA Victor'daki mini albümü Do The Knife'ı piyasaya sürdü.

Shonen Knife, uluslararası festivallerde her zaman rastlayabileceğiniz isimlerden.

1990'ların ortasından başlayarak alternatif kayaların zirve yılları olduğu için, Shonen Knife'un ticari başarısı için bunlar vardı. Birleşik Krallık'taki Yarattılış-Ağustos Kayıtları'nda Rock Hayvanlarını serbest bıraktıktan sonra, trio bir kez daha İngiltere üzerinden başka bir on sekiz-gösteri turu için BMX Haydutlarını kaydettirdi. 2 Mart 1994'te EP Favorileri ile birlikte Virgin'de Amerika'da albümü piyasaya sürdüler. 9 - 16 Mart tarihleri arasında Shonen Knife, Los Angeles'ta "Tomato Head" adlı müzik videosunu çekti. Video, MTV'de oldukça popüler oldu ve nihayet istasyonun hit animasyon dizisi Beavis & Butthead'de bir noktaya yükseldi. Shonen Knife daha sonra 14-25 Mayıs tarihleri arasında Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da bir yirmi dokuz gösteri turu başlattı. Tur boyunca, üçlü MTV'nin 120 dakika ve Conan O 'gibi sayısız radyo programlarına ve televizyon programlarına çıktı. Brien. Shonen Knife, 17 Ağustos - 8 Eylül tarihleri arasında, alternatif rock festivali Lollapalooza'ya katıldı. Onlar, bir marangoz olsaydım, The Carpenters tribute albümüne "Dünyanın En İyi" bir kapağına katkıda bulunarak sona erdi.

Onların pop-yönelimli doğasına rağmen, üçlü, keskin şekildecorudukları D.I.Y. yeraltı garage sound'larını uzun kariyeri boyunca dünya çapında bir kült olmalarını sağladı ve grup müzik üretmeye devam ediyor.

Naoko Yamano uzun yıllardır aynı grupta müzik yapması konusunda "İleriye bakıyorum ve asla geçmişe saplanmıyorum bu yüzden çok uzun yıllardır çalan bir grupta olmanın bilincinde değilim" diyor Naoko. "Hayranlarımızın desteği, devam etmemi sağlıyor. Sağlığım için de tenis oynuyorum." Grubun Japonya'daki popüler yeraltı müziği yapan grupların uluslararası arenada yollarını açmış olan grup olduğu belirtilmiştir.

1. Selam Naoko, öncelikle röportaj teklifimi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Lütfen bize çocukluğundan bahset, ailen müzik ile ilgili miydi? Gitar çalmaya nasıl başladın? Shonen Knife'ı kız kardeşin Atsuko Yamano ile kurduğunu biliyoruz, lütfen Shonen Knife'ı kurmadan önceki müzik tecrübenden bahset ve o zamanlarda Japonya'da büyümenin nasıl olduğundan?

Ailem müzik ile çok da ilgili değildi ama bana birkaç piyano dersleri aldirdılar. Piyano hocam sert karakterli biriydi o yüzden piyano çalmaktan pek de hoşlanmadım. Tembeldim ve çok pratik de yapmıyordum. 15 Yaşımdayken annemden bana akustik gitar almasını istedim. Çalmaya çalıştım ama teller çok sertti ve parmaklarımı acıttı ve parmaklarım yara oldu. Çok kısa zamanda çalmaktan vazgeçtim. 1970'lerin sonunda punk ve new wave müziği dinlemeye başladım. Buzzcocks, Ramones ve The Jam gibi grupları. Onlardan etkilenmişim ve grup kurmaya karar verdim. Sarı renkli ucuz bir Stratocaster satın aldım. Gitar çalmaya ve şarkılar yazmaya da böylece başladım.

2. İlk satın aldığın albümü, ilk gittiğin konseri hatırlıyor musun? O dönemde etkilendiğin gruplar nelerdi?

Beatles'in son dönemlerini içeren bir best of albümü 'The Beatles 1967 – 1970'.

İlk gittiğim konser ise Aerosmith'ti ve sonra ikinci olarak KISS. Kiss'ten çok hoşlandım ve Buzzcocks, The Jam, XTC, Ramones, Deep Purple, Angel, Cheap Trick, 10 cc ve birçok gruptan etkilendim.

3. Shonen Knife'tan önce başka gruplarında oldu mu?

Shonen Knife'tan önce birçok gruba katıldım ama bunların hiçbiri benim grubum değildi Bazılarında sadece birkaç konserde çalmışım. O zamanlar bass çalıyordum.

4. Shonen Knife'ı kurmaya nasıl karar verdin? Hikayesi nedir?

Her gün işe gitmekten sıkılmışım ve ilginç bir şeyler yapmak istiyordum. Yaratıcılığımı ifade etmek istiyordum. Üniversite arkadaşım Michie'den bass çalmasını, kız kardeşimden de davul çalmasını rica ettim.

5. Shonen Knife'ın ilk konserini hatırlıyor musun? Nerede ve kiminleydi? Nasıl geçmişti?

14 Mayıs 1982'de Namba, Osaka'da 'Studio One' adında küçük bir stüdyodaydı. Sanırım 'Die Öwan' grubu ve bazı başka gruplar vardı. Konserde 30 kişi falan vardı. Konserden önce çok sinirli ve gergindim. ama çok uzun zaman önceydi ve sadece bunları hatırlayabiliyorum.

6. İlk do it yourself demo kasediniz "Minna Tanoshiku"nun hikayesi nedir?,

Şarkılarınızı kaydetmeye nasıl karar verdiniz? Hangi stüdyoda kim kaydetti? Uluslararası bir ün kazanacağınızı? Kayıt bitipde mixlendikten sonra dinlediğinizde ne hissettiniz?

Die Öwan grubunun elemanları 17-18 yaşlarındaydılar. Bize diy kaydetmemiz için yardım edenler onlardır. Çok ucuz bir mixer kaydedici ile prova stüdyosunda kaydetmiştik. The Die Öwan grubunun bir elemanı kendi evinde mixledi kayıdı. Biz de kendi evimizde 40 boş kasete kopyaladık. Sonra kaset

kapak tasarımını kendimiz yapıp her bir kasetin üzerine ruj ile öpücük izi bıraktık. “Minna Tanoshiku Shonen Knife” kasedini ilk kez dinlediğimde çok mutlu olmuştum. Benim için mücevher kutusu gibiydi. Demoları Osaka'daki "Woodstock" adında bir plak dükkanına bıraktık ve çok kısa bir sürede satıldılar.

Shonen Knife grubunun erken dönem fotoğraflarından biri

7. Japon punk sahnesi 80'lerde nasıldı? O dönemde sevdiğiniz yerel sanatçı ve gruplar kimlerdi? O dönemde takılmayı sevdiğiniz mekanlar nerelerydi?

INU konserlerine giderdim Osaka'dan harika bir punk grubudur. Kyoto'dan Vampire! Grubu ve Rosa Luxemburg'u sayabilirim. Genelde Osaka'da Studio Ahiru ve Egg Plant'de çalardık. Birçok başka yeraltı grubu da buralarda çalmıştır ve plak dükkanlarına takılırdık adlarını hatırlayamıyorum.

8. Japonya dışında ilk sahne alışınız ne zamandı? Hangi konser ya da festival? Hangi grup ve sanatçılarla çalmıştınız? Japonya dışında çalmak o zaman için nasıl bir duyguydu?

Ağustos 1989'de, “Second Coming” adında bir konser mekanında Down Town, Los Angeles'ta çaldık. Tater Totz ile çalmıştık grup bir tür allstar toplamasıydı Redd Kross, Sonic Youth ve başka grupların elemanlarının bir yan projesiydi. O dönemde Gasatanka Records ile plak anlaşması yapmıştık bizi

mektupla bu konsere çalmaya davet etmişlerdi. Tek konserlik bir olaydı, çok büyük bir kalabalığa çaldık ve çok mutlu olmuştuk. Bizim için büyük sürpriz olmuştu.

9. Albümünüz Amerika'da yayınlandığında ne hissettiniz? Sub Pop'tan yayınlanan bir toplamaya da bir şarkı vermişsiniz ve albümünüz BBC radyosunda John Peel tarafından yayınlanmıştı, Sonic Youth ve Redd Kross ile çaldınız onlarla nasıl tanıştınız? Amerika'da başınızdan neler geçti bize olanlardan bahsedebilir misiniz? Shonen Knife seyircinin kalbini nasıl çaldı? Uluslararası başarı nasıl oluştu?

İlk kasetten sonra, Kyoto japonya'da "Zero Records"tan abümler yayınladık. Amerika'lı plak şirketi K Records'tan Calvin Johnson, Amerika'dan Tokyo'ya geldiğinde bazı albümler satın almış. Bizim albümde şansımıza onlardan biriymiş. Albümü sevmiş ve bizimle posta yoluyla irtibata geçti. O zamanlar internet yoktu. O dönemde K Records'tan bir kaset albümü yayınladık. Calvin ve Sub Pop'tan Bruce arkadaşmışlar ve böylece Sub Pop bizden toplama için bir şarkı istedi. Sanırım John Peel de Sub Pop toplamasından bizi duymuş olmalı. Her şey çok uzun zaman önceydi hatırlamakta biraz güçlük çekiyorum. Bu uluslararası ünü yakalamamız tamamen seyircinin yargısıyla oldu. Biz tamamı Japon kadınlardan oluşan bir grup olarak, birbiriyle uyumlu üniforma gibi kıyafetler giyerek pop melodileri aracılığıyla tatlılar ve hayvanlar hakkında lezzetli şarkı söylüyoruz zaten seyirci için çok eşsiz, değil miyiz?

10. Ebeveynleriniz uluslararası bir başarı kazanmanız hakkında ne düşündüler?

Hmmmm... Anne ve babamız yurtdışında seyahat etmemiz konusunda endişeliydiler fakat yine de bize izin verdiler, onlara müteşekkirim.

11. "Nevermind" döneminde Kurt Cobain ve Nirvana ile tanıştınız. Kurt Cobain size Nirvana turnesinde konserlerde açılış grubu olarak çalmanızı teklif etti, o zamanlar Nirvana'yı bilmediğinizi duymuştum (aslında o dönemler için çok anlaşılabilir bir durum). Kurt Cobain nasıl birisiydi? Onlarla çalmak sizin için nasıl bir şeydi?

Bu teklif Nirvana'nın 1991 yılındaki İngiltere turnesi sırasında olmuştu, Kasım ayında. Evet Nirvana'yı bilmiyordum bunun başlıca nedeni benim 1970'ler müziği içinde olmamdı. Nirvana'nın tüm elemanları çok kibar ve beyefendiydiler. Bazen turne boyunca birlikte yemek yedik. Nirvana ile iki kez turne yaptık, ikinci sefer Amerika'da 1993 yılında oldu. Bu sefer çok büyük arenalarda çaldık. Bu ikinci seferde onlarla daha sık vakit geçirmiştik.

12. John Peel'in BBC programında tam 3 kez çaldınız. Bir kaset görmüştüm, 2 peel session'nınızdan oluşan sanırım bootleg bir kasetti, tüm Peel session'larınızı içeren official bir albüm yayınlamayla düşünüyor musunuz? Ve peel session'a katılmak nasıl bir histi?

Çok uzun zaman geçtiği için pek bir şey hatırlayamıyorum. John Peel'i asla yüz yüze görmedim fakat bize BBC'de çalma şansı verdiği için çok teşekkür ederim. Resmi olarak bir John Peel Session yayınlamak yasal haklar nedeniyle maalesef çok zor.

13. Japonya yeraltı sahnesini gözünüzde nasıl buluyorsunuz? Siz grubu kurduğunuz dönemden beri çok değişti mi? Bize tavsiye edebileceğiniz yerel bazı gruplar var mı?

Benim müziğe başladığım zamandan beri grupların sayısı çok arttı bundan bahsedebiliriz. Albüm kaydetmek kolaylaştı. Her şey günlük ve kolay oldu. Özellikle sevdiğim gruplar Extruders, Convex Level ve Yellow Machinegun. Oldukça kendilerine has gruplar.

14. Shonen Knife'ın sound'unu nasıl tarif edersiniz? Ya da nasıl tanımlıyorsunuz?

Rock müziği ama 70'lerin ve 60'ların İngiliz ve Amerikan gruplarından çoğunlukla etkileşimli, kendine has şarkı sözleri olan ve içinde melodik pop çizgileri barındıran.

15. Japon sinemasından favori filminiz nedir?

Hiroshi Nishio'nin yönettiği 'Soul Flower Train' çünkü grup olarak oynuyoruz.

16. En sevdiğiniz Japon yemeği?

Unadon'dan hoşlanırım bir çanak pirinç ve üzerinde ızgara yılan balığından oluşur.

17. Shonen Knife'ın gelecek planları nedir? Turne albüm?

Amerika turnesine gidiyoruz Ağustos ayında ve Ekim başına kadar sürecektir. Yeni şarkılar yazmaya başladım. Umarım gelecek sene yeni bir albüm yayınlarız ve albümü yayınladıktan sonra da tekrar turneye çıkarız.

18. Çok teşekkürler Naoko, benim sorularım bu kadar, eklemek istediğin bir şey var mı?

Umarım Shonen Knife dinlemeyi hep seversin ve umarım bir gün İstanbul'da çalarız!

18 Boys Order: Pop bizi korusun!

Osaka'dan Thee Bossmen, Teenage Lust gruplarının eski üyeleri ve efsanevi Radio Shangai'den Chihiro'nun yeni proje grubu "Boys Order" inanılmaz enerjileri ile pop ve punk'ı harmanlayan grup vokallerdeki noise efektleri ve melodik sound'larıyla inanılmaz bir New wave ve Power-pop mutluluğu yaşıyor. Grubun Kurucusu vokalist bass gitarist Chihiro Isadora ile 90'lar Japon Garage patlamasının etkisi ve Japon garage müzik sahnesi üzerine konuştuk.

1. Bize çocukluğundan bahseders misin? Müzikle ilişkin çocukken nasıldı? İlk satın aldığın albüm? İlk gittiğin konser?

Çocukluğumda 3 yaşında baleye başladım ve sanırım hep favori şarkılarımı söyleyip dans ediyordum. Sonra ilk kaset kaydedicim ile o dönemki her ilkokul öğrencisi gibi şarkılar kaydetmeye başladım kaset kaydedicim için deliriyordum, bazı televizyon reklam şarkılarını ve Nintendo NES oyunlarının müziklerini mırıldanarak kaydetmişim. Nota okuyamıyordum sadece kulaktan çıkartıyordum şarkıları. 14 Yaşımdayken ortaokul son sınıfın Soft Ball klübünde arkadaşlarımla bir all-girl band kurdum. Büyükanem bana Imabari Ehime'den bir bass gitar hediye almıştı. Sonunda bir grupta bass gitar çaldığım için delirmişcesine mutluydum ve hala öyleyim. 14 Yaşımdayken harçlığımla Japon Rock/Newwave grubu "PERSONZ"'un Cd'sini satın almıştım. Fakat kendi kazandığım parayla bir pikap ve albümleri almam 18 yaşımı buldu. O zaman ilk satın aldığım albümler The Trash Women grubunun "Live!" ve The Angels grubunun "My boyfriend's back" albümleriydi. İlk gittiğim konser ise 14 yaşındayken Osaka'daki Castle Free live konserlerinden "Shiro-ten"di.

2. O dönemde Japonya'da yetişmek nasıl bir şeydi? O dönemin müzik sahnesinden bize bahsedebilir misin?

1980'lerin sonu ve 1990'larda Japonya'da grup müziği hareketi başlamıştı. Ben ilk allgirl grubumu 14 yaşında 1989 senesinde kurdum. Sadece bass çaldım o grupta ve ben 18 yaşına gelince de grup dağıldı. Ben ve Ma-Ma (Sonradan Prambath grubunda beraber çaldığım gitarist arkadaşım bu grup dağılıncabirlikte bir başka allgirl band kurmaya karar verdik. L7'nin " Ms.45" şarkısını grup adı olarak kullandık, grunge-alternative ve Riot Grrrrl hareketinden beslenen bir gruptu ve böylece 18 yaşında

bass çalarken vokal de yapmaya başladım. 1994 Magnitude3, Guitar Wolf, Teengenerate, Supersnazz ve daha birçoğu ben gençken beni etkileyen Japon grupları oldular.

3. Garage/punk sahnesine nasıl ve ne zaman dahil oldun?

3ncü grubum "Prambath"i 1994 yılında 18 yaşımıdayken kurdum. Garage/Punk müziği sahnesinden etkilenmişim, yine de o dönemde yaptığım şarkılar biraz farklı oldu tam Garage/punk gibi değildi. 1998 yılında "Radio Shanghai" grubuna katıldım, orijinal bass gitaristleri Jun gruptan ayrılmıştı. "Prambath" devam ederken bir yandan da 4ncü grubum "Radio Shanghai" ile çalmaya başladım.

Prambath, 1990'ların önemli Japon garage punk gruplarından

4. Bize "Radio Shanghai" ile çaldığınız dönemden biraz bahseder misin? "Radio Shanghai"de ilk kadroda yoktum sonradan 1998 yılında grubun ileri gitarist Suzu tarafından teklif aldım. Onlar aslında birlikte çalmaya 1996 yılında başlamışlardı. Grubun tüm üyeleri Kyoto Seika Üniversitesi sanat okulu öğrencileriydi, 1994-1995 yılları arasında grubun adı başlangıçta "Kung-Fu Butterfly" idi ve Garage/Surf yapıyorlardı. 1996 Yılında tarzlarını Punk/New Wave olarak değiştirdiler. 1997 Yılında İngiltere'deki "Holiday in the sun" festivaline katıldılar. Benim de çaldığım ilk albüm ise "Spur...?"

2001 yılında yayınlandı. Ben ve davulcu Uraguchi BT grubu 2002 yılında bıraktık. Grup 2004 yılında dağıldı.

- "Prambath" ile çaldığınız dönemden biraz bahseder misin?

1994 Yılında kurdum. İngiliz kız GaragePunk/Pop grubu "Mambo Taxi"den etkilenmiştik. Ma-Ma (Vokal ve gitar) çocukluk arkadaşım ve daha önce ilk grubumuzu beraber kurmuştuk. Prambath birçok eleman değiştirdi. 2001 Yılında Captain gruba lead gitar/Vokal olarak katıldı, ilk Ep'miz "Hey Girl" K.O.G.A. Records aynı yıl yayınlandı. 2002 Yılında San Francisco Amerika'da albüm ve turne teklifi aldık fakat Amerika'da albümü kaydedeceğimiz stüdyo bizim kayıt gün sayımız az diye iptal etti gerekçe ise The Donnas grubunun albüm kayıtlarının uzamasıydı ve para gücüyle yaptılar bu iptali. Şok olduk! Fakat Russell Quan çok saygı duyuyorum (The Mummies, Bobbyteens gruplarından) o dönemde onun evinde kalmıştık. The Mummies'in arabasını bana vermeye söz verdi Hahahah! The Dictators grubu ile 2 gün aynı sahneyi paylaştık, hayatımda yaşadığım en önemli konserdir. Birkaç eleman değişikliğinin ardından K.O.G.A. records'tan albümümüz yayınlandı ayrıca birçok toplama albümde de şarkılarımız yayınlandı. 2006 Yılında davula Teenage Lust grubu üyesi Electric! ve Radio Shanghai'den Suzu katıldı böylece Amerika'lı plak şirketi Sonic Jett Records'tan ilk 7"imizi yayınladık. 2008 yılında Prambath "Radio Heart Beat PowerPop Festival"inde New York'da sahne aldı. Nikki Corvette, Josie Cotton, Little Girls, Tina & The Total Babes, Riff Randells, Baby Shakes, Jack Lee (The Nerves), Milk'N'Cookies, The Speedies, The Go, Pointed Sticks, The Yum Yums, The Fevers ve birçokları bu festivalde çaldılar. 3 gün süren inanılmaz bir festivaldi. 2009 Yılında Suzu gruptan ayrıldı ve böylece Prambath durdu ama dağılmadı. Uzun bir tatile çıktık diyebiliriz. Ben Chihiro (Vokal/Bass), Captain (Gitar) ve Electric (Davul) bu sefer de 5nci grubum olan "Boys Order"ı kurduk.

Boys Order, gürültünün pop merkezinde döndüğü harika bir sound'a sahip

6. Biraz da Boys Order'dan bahseder misin? "Do The Wild Cat" adında harika bir albüm yayınladınız inanılmaz hızlı ve deli bir sound'a sahip olan bu albümü nerede kiminle nasıl kaydettiniz? Albüm senin için ne ifade ediyor?

Boys Order 2009 yılında Prambath elemanları Captain (gitar) ve Electric ya da Ele (davul) ile kuruldu. 2014 yılında "Tomorrow Dancing" 7" single'ı yayınladık. İlk albümümüz "Do The Wild Cat" (Thee Mighty Fevers) grubundan Tomomatsu'nun prodüktörlüğünde studio 246 Juso Osaka'da 13 şarkı olarak kaydedildi. 2017 Ekim ayında Amerikan plak şirketi Secret Mission Records tarafından yayınlandı. Albüm için şunları söylemek isterim: Hızlı! Pop! Yakalıycı! Güçlü! Evet bu bir pop albümü ve bu albümü çok seviyorum!!!

7. Japonya'da takılmayı sevdiğiniz mekanlar sevdiğiniz hangileri?

Genellikle plak dükkanları ve bazı barlar Base (Tokyo), Diskunion (Tokyo), Knox (Mito), Answer (Nagoya), Time Bomb (Osaka), Redbone (Osaka), Huckleberry (Kobe), Big Beat (Fukuoka), Vortex (Yokkaichi) sevdiğim punk mekanlarıdır.

8. Japonya dışında konser vermek ister misiniz? Japon sahnelerinin her yerden daha iyi olduğunu düşünüyor musunuz?

Evet! Boys Order dünya çapında çalmak isteyen bir grup, Prambath ile 2002 yılında San Francisco'da ve 2008 yılında ise New York'ta çalmıştık. Sadece Japonya ve Amerika'da çaldım ama ikisinin de aynı olduğunu düşünüyorum. İyi canlı sahne, ilginç seyirci kitlesi ve insan gücünün performansı, Japon sahnelerinin birçok alt branşı var ve Japonya'dan hala inanılmaz iyi gruplar çıkıyor.

9. Japonya'dan favori gruplarınız neler?

Sheena & The Rokkets, The Plastics ve Personz

10. Japonya'da sahne almayı sevdiğiniz mekanlar hangileri?

Shelter(Tokyo), Heavysick (Tokyo), Kingbiscuits (Gifu), Vortex (Yokkaichi), Oys (Nagoya), Yaso (Kyoto), Bears (Osaka), Mele (Osaka), Hardrain (Osaka), 108 (Kobe), Helluva Lounge (Kobe)

11. Grubun sound'unu nasıl tanımlarsınız?

Sound'umuz çok hızlı ve pop fakat kafamın içinde biraz daha karmaşık her türlü hissimi aktarmak istiyorum eğlence, üzünlük, kızgınlık, mutluluk bunların hepsi pop sound'umun içinde olmalı.

12. Japonya'da yayınlanmış albümler arasından favori bir tanesini seçmeniz gerekse bu ne olurdu?

First Alert'in "Thrills and Spills of 48 Hours" albümü

Chihiro Isadora, uzun yıllardır Japon Garage sahnesinin önemli kadın ikonlarından biri olmayı sürdürüyor.

13. Gençliğinizde sizi etkileyen grup ya da sanatçılar neler oldu?

Jill (Personz), Joan Jett, Kat (Babes in Toyland), Akko (Lulu's Marble), Lenie Mets (Mambo Taxi), Nikki Corvette (Nikki And The Corvettes), Billy Childish

14. Arkadaşlarınızla nerelerde takılmayı seversiniz?

Osaka, Kobe ve Kyoto'nun caddeleri. Her hafta sonu konserlere gidip canlı şovları seyretmeyi seviyorum.

15. En sevdiğiniz Japon yemekleri?

Benim favorim ekmek, kōri, Yakiniku (BBQ) ve Mozuku (sadece Okinawa okyanusunda yetiřen bir tūr seaweed) Ama Japonya'ya gelen ziyaretçiler için tavsiyem Udon, Soba and Ramen (noodle), Kōri pirinci ve kōri ekmeđi Okonomiyaki ve Takoyaki (Osaka stili), Izakaya's Edamame (fasulye)

16. Takip ettiğiniz herhangi bir magazine var mı?

"Doll" magazine'i 2009'dan beri takip ediyorum ayrıca "VAMP!" zine tavsiye ederim.

17. Favrori japon filminiz nedir?

GET ACTION!!

18. Boys Order'ın gelecek planları neler?

2nci 7" ve ardından 2nci Lp yayınlanacak. Japonya ve dünya turnesi.

19. Sorularıma cevap verdiđin için çok teřekkūrler, eklemek istediđin bir řey var mı?

"Boys Order"un yeni albümünü dinleyin, unutmayın pop bizi korusun, çok teřekkūrler S!E!V!G!İ!!

19 Stompin' Riffraffs: Tokyo semalarında Ufo sesleri

Japonya, uluslararası rock'n'roll kahramanlarını kopyalamaktan mutluluk duyan birçok iyi gruba sahiptir ama sound'lar onların ellerinde öyle bir Japonlaşmaktadır ki (Nipponise) aslında orjinallerinden aldıkları ilhamı 10.000 watt ile çarparak bir canavara dönüştürmektedirler. İşte 2006 yılında Tokyo'da kurulan "Stompin Riff Raffs" benim için o grupların, yeni dönemde karşılaştığım en iyi örneklerinden. Üç kadın ve bir erkekten oluşan ekip; kardeş olan Miku (klavye ve theremin), Saori (davul), Nao (gitar ve vokal) ve arkadaşları Rie (bass) tarafından kuruldu. Grubun adı Fransız New Wave sinemasından "Riff Raff Girls" filminden esinlenilmiş. Tokyo'daki Back From The Grave garage etkinliklerinde parlayan grup Amerika'da New York, Los Angeles ve San Francisco'nun yanı sıra Las Vegas sahne aldı sonrasında İngiltere ve Fransa turnelerini tamamladı. Amerikalı plak şirketi Wild Record ile anlaştılar.

Vahşi rock and roll'un altın çağının yani 1950'lerin tüm unsurlarını birleştirip inanılmaz bir sahne şovuyla birleştirerek, anavatanlarının uygunluğu, düzenliliği ve tavırları ile tanınmasına rağmen, bu Nipponese'nin hala herkes kadar zor ve hızlı bir şekilde vurulabileceğini kanıtlar.

Stompin Riff Raffs, yeni dönemde Amerika çıkartması yapan en güçlü Japon gruplardan biri

Onları izleyicinin önüne koyunca ve sihir gerçekleşiyor. Japon punk sahnesinin 5.6.7.8's grubundan beri belki de en inanılmaz canlı oluşumlarından biri Stompin' Riffraffs.

İnanılmaz canlı performansları ve Miku'nun theremin soloları ile Japonya'nın son 10 yılda sahip olduğu en çılgın garage grubu onlar.

Grup Amerika ve Avrupa'da turlamadığı zamanlarda sürekli Japonya'da çalışıyor. Hatta Grubun vokalist gitaristi Nao ile röportaj yapmak bu nedenle çok güç oldu.

2010 yılında "Horror Show" 7" ve 2011 yılında aynı adı taşıyan ilk albümleri "Horror Show" Radio Under Ground Records tarafından yayınlandı. 2011 yılında "Stompin' RiffRaffs" 7"leri ardından 2012 yılında "The Baxx Sisi's" grubuyla yaptıkları split Ep ve 2013 yılında "The Whip" 7" ve "Barrence Whitfield And The Savages" grubuyla split 7"leri yayınlanır. 2014 yılında "Mondo Erotika" 7"leri ve 2015 yılında "A Man And Three Chicks" albümleri ve 2017 yılında da "Phantom Rock" 7"lerini Amerika California'lı plak şirketi Wild Records'tan yayınladılar.

1. Selam Nao, röportaj teklifimi kabul ettiğin için çok teşekkürler, Çocukluğundan başlayalım, Miku kardeş olduğunuzu biliyoruz, çocukluğunuzda arkadaşlığınız nasıldı? İlk gittiğin konser ve ilk satın aldığın albüm nedir? Enstrüman çalmaya nasıl başladın? Grup kurmaya nasıl karar verdiniz?

Evet, Miku en genç kardeşim biz çocukken piano çalardı ve ben de her gün arkadaşım ile çalışıyordum. Çok müzik dinlerdim. Punk rock, metal, rock'n'roll. İlk gittiğim konser orta sondayken bir punk rock konseriydi. Sadece 13 yaşındaydım. İlk satın aldığım albüm Slayer olmalı. Galiba 12 yaşındayken. Gitar çalmaya 11 yaşında başladım. Çünkü babam blues ve rock'n'roll gitaristiydi. O zamanlar bir çok gitarı vardı. Grup kurmaya karar verdim ama birlikte kurabileceğim hiç kimse yoktu. Birgün bir arkadaşım beni bir rock'n'roll gitaristi olan Saori ile tanıştırdı.

Aslında Stompin'Riffraffs'ın ilk bass gitaristi bir erkekti. Fakat devam edemedi bir konserden sonra ayrıldı. O konseri seyretmeye gelen bir kız vardı Rie, müzik tarzımızı bile stil biriydi. Aslında sadece erkelerden oluşan bir grup kurmak istiyordum. Aksi takdirde tüm oy hakkımı kaybedecektim. Kızlar kızlar ile takım olurlar ve ben yalnız bir adamım Hahahah! Fakat bu konuyu bireysellik ile çözümledik. Bu bizim grubumuzun durumu, çok orijinal ve bu rock'n'roll.

2. Nasıl bir soundunuz var nasıl tanımlarsın?

Gitarda delirmeye ihtiyacım var gerisi sadece sezgisel.

3. 50'lere takıntın mı var? 50'lerden bir şeyler biriktiriyor musun ve bunlar neler?

Eski plak ve kıyafet topluyorum, gitar ve başka enstrümanlar da 50'lerin 60'ların gitarlarının sound'larını seviyorum.

Miku'nun Theremin solosu ve sahne şovunu yerde tamamlayışı

4. Sahne performansınız-ve enerjiniz inanılmaz ve seyirciyi çıldırttığınızı gördüm, Amerika sonrasında İngiltere ve Fransa'yı turladınız. Japonya dışını nasıl buluyorsunuz?

Teşekkürler! Sahnede en iyi enerjimizi serbest bırakmaya çalışıyoruz her seferinde. Hahaha! Dünyayı seviyorum her yerde çalmak çok güzel.

5. Bize hafızalarınıza kazınan bir konser varsa ondan bahseder misin?

Çok zor !! Çünkü, tüm konserler delicesine geçiyor haha! Fakat, Wild Records plak şirketinden birileriyle beraber çaldığımız konserler her zaman daha havalı diyebilirim.

6. Tokyo garage sahnesi günümüzde ne durumda? İyi gruplar var mı? Diğer grupların konserlerine çok sık gidiyor musunuz? Hangi grupları seyretmeyi seviyorsunuz?

Evet! Her haftasonu Tokyo'da birçok sayıda garage ve rocknroll konserleri oluyor. Birçok iyi grup var, çok sık konserlere giderim. Sevdiğim mekanlar Heavy Sick, U.F.O Club, Shinjuku LOFT, Statto, Morgana ve daha bir çoğu...

Stompin Riff Ruffs'ın Amerika turnesi her konserde çok kalabalık geçiyor

7. Tokyo'daki favori plak dükkanınız hangisi?

Bir çok iyi plak dükkanı var ama favorim Disk Union.

8. Harika sahne kostümleriniz var kıyafetlerinizi nerelerden alıyorsunuz?

Aslında bass gitarstimiz Rie hazırlıyor hepsini.

9. Miku'nun inanılmaz theremin şovları var sahnede, çılgınca ve kulağa harika geliyor, şarkılarda theremin kullanmaya nasıl karar verdiniz?

50'ler Rockabilly müziğini çok seviyorum ama sürekli aynı sound'u icra etmek çok da zevkli değil. Şimdideyiz ve ben de benim yani rocknroll yapmak istemiştım ve eski bilimkurgu filmleri ve o filmlerdeki Ufo seslerini seviyordum, Miku'ya bu yüzden önerdim theremin kullanmasını.

10. 2015 Yılından Wild Records ile anlaşma imzaladınız ve inanılmaz güzel bir albüm yayınladınız, albümüm hikayesi nedir?

Evet! Bir gün Wild Records'tan bir email geldi. Şirketin sahibi Reb, grubumuza bir albüm yayınlamak istediğini yazmıştı, diğer grup üyelerine sordum ve herkes zaten Wild Records'a bayılıyordu. "Tamam haydi yapalım" dedik. Yeni şarkılar kaydedip, Amerika turnesi planı yaptık. İnanılmazdı, harika konserler oldu Wild records çalışanları ile aile gibi olduk. Büyük bir parti gibiydi. Böyle bir birliktelik Japonya'da bile yaşayamazdık. Sonuçta onların bir sanatçısı olmaya karar verdik. Vahşi bir hayata başladık.

Nao, babasının izinden ilerleyen Tokyo'lu bir rocknroll gitaristi

11. En sevdiğiniz Japon filmi nedir?

Garage rockin' craze

12. En sevdiğiniz yiyecekler?

Et ve bira!

13. Sorularımı cevapladığın için teşekkürler, eklemek istediğin bir şey var mı?

ROCK'N'ROLL!!!!

20 G-Schmitt: Katedral Junky'si

G-Schmitt, 1983 yılında kurulmuş avangard bir Japon rock grubudur. Aktif olarak müzik yaptığı dönemde asla çok büyük bir başarı ve bilinirlik sağlayamamış olan grup, aslında 1990 yılında dağılışının ardından kültleşmiştir. Bilinenin aksine grubun adı aslında "Gay Schmidt" olarak telafuz edilmektedir. Grup hakkındaki tüm hikaye aslında 1980'lerin avangard, kaotik ve narin yarattığı vokalist Syoko'nun çevresinde ve onun yazdığı derin ve filosofik şiirin ekseninde dönmüştür. Divaları Syoko'nun kendine özgü dünya görüşünü yansıtan yaratıcı şiirin ve eşsiz sesiyle söyleyişinin de etkisiyle grubun müziği kendine özgü bir atmosferi stüdyo kayıtlarına taşımayı bilmiştir. Konserlerde albümlerin aksine oldukça agresif bir sound ile çalmalarıyla da bilinirler. "G-Schmitt" grubunu ilk dinlediğim de Japon postpunk grupları arasında o güne kadar rastlamadığım kasvetli bir buzdağına çarpmış olduğumu anlamıştım. Ne yazık ki haklarında Japonca olarak bile yeterli yazılı materyel bulunması onlar için bir şeyler yazmayı epey güçleştiriyordu. Grup hakkında ne yazık ki yalnızca 1980'lerin fotokopi fanzinlerinde ve bazı müzik magazinlerinde çıkmış kısa ropörtajlara ve konser albüm kriritlerine rastlamak mümkündür.

Grup kadrosunda sürekli bir eleman değişikliği yaşanmış bu da zaman içinde grubun sound'unun başlangıçtan farklı yönlere gitmesine neden olmuştur. Yine de grubun sound'unda yaşadığı bu değişim kötü bir değişim değildir. Grup her ne yaptıysa çok etkileyici ve öncü olabilmeyi büyük ölçüde başarabilmiştir.

G-Schmitt aslında grubun vokalisti Syoko merkezinde şekillenen bir müziktir, müzisyenler kalıcı olmamışlardır

Çoğunlukla postpunk ve Goth genre'ı kapsamında değerlendirilseler de aslında bu kapsama sıkıştırılmayacak bir sound'a sahiptirler. Deathrock klişesi belki onlara daha uygun sayılır çünkü Death Rock çoğunlukla Goth müzik alanı içinde görülse de "Goth" aynı zamanda bir moda (giyim kodu) ve yaşam biçimidir. Oysa Deathrock grupları sadece sözlerinde gotik öğelere yer vermişlerdir. Ve bu iki tarz arasındaki ayırım kabaca bunun üzerine kuruludur.

G-Schmitt'in Sound'u aslında alternatif ve endüstriyel öğeler taşıyan deneysel ve avangart bir müziktir. Bazı kayıtları dark-wave tarzında erken dönem örneklerinden sayılan grubun genellikle Siouxsie & the Banshees'e benzetilmesine cevaben vokalist Syoko bir röportajda "Siouxsie & the Banshees'ten hiç bir şey almadım! der. Haklıdır da yaptıkları müzik çok daha özgün ve oldukça Japon'dur. Popülerleşemeyecek kadar kirli, gürültülü ve daha derin ve daha kasvetli bir sound. Syoko yine bir röportaj'da soundları hakkındaki bir soruya: "G-Schmitt'i nitelendirirken punk terimini kullanmak istemiyorum. Punk'ı aslında bir "pose" gibi değerlendirmek istemiyorum. Duyguların ifade biçimi olarak onu sahipleniyorum. Punk'a saygı duysam da herhangi bir forma sıkışmak istemiyorum" diye cevap verir.

1980'lerin bir diğer az bilinen ama oldukça iyi avangard postpunk grubu "Madame Edwarda" gibi onlar da "Wechselbalg Syndicate" plak şirketiyle anlaşmalıydılar ve bütün albümleri de bu firmadan yayınlanmıştır.

1984'te "No.6" ve "G-Schmitt" adından bir çift deneysel 7" yayınlarlar.Bu iki Ep minimalist ve avangard pop sound'a sahip tamamen kendine özgü iki baş yapıttır. Özellikle "G-Schmitt"7"inin B yüzündeki "K no soretsu" (K Cenaze Alayı) şarkısı sizi önce öldürüp sonra gömer. Syoko'nun soğuk, kendine has ve delirtici sesi, hiç anlamadığınız bir dilde buyururken, grubun alttan gelen ve transa geçmenize neden olacak hipnotik müziği zaten sizi çoktan grubun diğer albümlerini de dinlemek isteyen bir hayrana dönüştürmüştü bile.

1985 yılında sırasıyla "LSD" 7" ve ardından grubun ilk mini albümü "Modern Gypsies" 12" formatında yayınlanır. Son derece deneysel ve son derece yıkıcı birer çalışma olan bu kayıtlar aslında grubun diskografisinde en unutulmaz yayınlardır. Grubun albüm yayınlamaktansa 7" yayınlamayı sevdiği bilinmektedir. Vokalist Syoko 1985 tarihli bir fanzin röportajında yeni yayınlanmış olan ""Modern Gypsies"" albümleri için " bu albüm bir Ep'nin habercisi, bu sene bir 7" daha gelecek. Mini albümlerin formunu daha çok seviyorum Bence zehirli bir içerik" diyerek 7" formatına duyduğu takıntıyı dile getirir. Bu iki Ep'nin en öne çıkan şarkıları "LSD" ve "Limit", "Waltz" ve "The 1001 Nights" şarkılarıdır.

Grubun inanılmaz performanslarından birkaç kare

1985 yılında yayınlanan IND'S dergisinin 2'nci sayısında yapılan bir röportajda ise vokalist Syoko, grubunun yeni yayınlanacak Lp'si "Sin, Secret & Desire" hakkında sound'un nasıl olduğuna dair soruya "Yeni albümün kaydını henüz bitirdik ve harika bir albüm oldu. Çünkü G-Schmitt sokaklardaydı ve pozitif bir işaretti bu, Bu tür bir şey anlatılmaya başlandı mı buna karşı kötü bir his var olur. Pozitif söylemler genelde İngiliz tarzını olduğu gibi kopyalayan gruplara gidiyor. Ben bundan hoşlanmam. Kendimi kategorize etmek istemiyorum. Japonların bir özelliği olabilir belki de? Bilmediğim bir şey varsa o da zaman zaten varlıklarını kategorize ediyor ettikten Yeni ortaya çıkıyor, kendimi temkinli hissettiğim bir yerde olmak için bunu yapabilirsin ama en iyisi güzel yaptığına inanmak ve böylece bilmeceyi yapmak istemiyorum"

1986'da yayınlanan "Sin & Secret Desire" 12" daha karanlık bir atmosferdedir oriental tuşlu çalgılar, synth arpejleri, asit etkisindeki vokaller ve daha ciddi çalınmış gitarlar. "Mescaline Dream" ve "Belladonna" grubun kariyerlerindeki ölümsüz hitler olarak yerlerini alırlar. Yine aynı sene grup "Official Bootleg" adında bir başka Ep daha yayınlarlar. Ep grubun o döneme kadar yaptıkları bazı şarkıların demo şarkıları ve farklı versiyonlarını içermektedir. Hiç yayınlanmamış bir şarkı olan "City Life" ise kulak kanatan bass gitarıyla akıllara kazınır. Albümün yine başka hiçbir yerde olmayan bestesi "Public Game" ise sound'u ile diğer kayıtlardan farklı bir yerde durmaktadır.

Bu şarkılarda önceki kayıtlara göre bir ton değişimi yaşıyordu: sesler daha karanlık, oryantal klavyeler daha yoğun, Syoko'nun sesi daha ön planda ve ciddi hatta yorucu asit gitarla bezeli bir

sound. O dönem yayınlanan bir röportajda grubun Syoko haricinde tek değişmez elemanı olan bass gitarist Takaaki Umezawa, yaşanan eleman değişimlerinin sound'a etkisini merak eden muhabire "Elbette bir üye değişince sound da değişiyor, ama yine de bu albümde büyük bir sound değişimi yok" der. Aynı röportajda Syoko ise "hemen hemen her kayıtta gruptan iki üye çıkarttığını şüphesiz kayıtlarda eleman değişiminden yaşanan bir farklılık olduğunu ama bunu çok da umursamadığını" söyler. G-Schmitt o dönemde bir diğer önemli death rock postpunk grubu olan "AUTO MOD" tarafından başlatılan "Cenaze Töreni" konserler dizisine ne katılarak Japonya'da bilinirliğini arttırmayı başarır. Bu sırada Syoko WEA plak şirketi ile 2 solo albüm için anlaşma imzalar. İlk solo albümü "Soil" 1986 yılında, henüz G-Schmitt dağılmadan yayınlanmış olur. Doll dergisinin Haziran 1986 sayısında muhabirin kendine yönelttiği "öyleyse G-Schmitt Syoko mudur?" sorusuna Syoko "Eşit olmasa da, kesinlikle SYOKO denilen filtreden geçemeyen hiçbir şey G-Schmitt'e giremez. Ama G-Schmitt elbette arkamda çalan bir grup da değil. Zirvede durmam imkansız. Bir oran olarak, SYOKO'nun oranının en güçlü olduğunu düşünüyorum, fakat SYOKO her şey değildir. Hassas bir dengede tutulacağını düşünüyorum. Genel olarak müzik geride ama şiir daha önemli tabii."

1 senelik bir aradan sonra 1988 yılında G-Schmitt, yoğun syntlerin hakim olduğu, gitarlar ve basın daha pop ezgilerde dolaştığı "Alternative Garnet" albümüyle geri döner. Bu grubun o güne kadar yapmadığı bir pop albümüdür. Kayıtlar belki de ilk defa mainsream'e ulaşmıştır. Daha neşeli ve dans bir albüm yapmışlardır. Davullar albümde yer yer akustik değil drum machinedir. Dönemin synthpop sounduna yaklaşılmıştır bu albümle. "Balsam", "Cathedral Junky" ve "Obsession Obscure" en başarılı şarkılardır. Aynı sene "Wechselbalg Syndicate" plak şirketi eldeki kayıtları değerlendirerek önce "Icaros Descending" ardından da "Future Daze" 7" Ep'leri sırasıyla yayınlanır. Kayıt ve sound bu iki Ep'de çok iyileşmiş olsa da grubun eski tatmin edici atmosferi bu plaklarda kaybolmuştur. Gitarlar yumuşatılmış ve sentezlenmiştir.

LIVE ART MAGAZINE THE EDGE 2

EP-4	サティ・サツ	第三舞台
G-Schmitt	デス・ヘッド・クラブ	ブリキの自発団
あぶらだこ	須山久美子	螻蛄
カトゥラ・トゥラーナ		未知座小劇場

Dönemin önemli Japon yeraltı fanzinlerinde G-Schmitt

1988 tarihli "Struggle To Survive" aslında grubun o güne kadar yayınlanmış hit şarkılarından derlenmiş bir compilation albümüdür. Bazı yeni versiyonlu şarkılarla donatılsa da şarkı seçiminde iyi kararlar verilemediği anlaşılmaktadır.

Grup son olarak 1989 yılında "Sillage" adındaki 7" Ep'sini yayınladı. Albümde davullar bu sefer akustik olarak kaydedilmiştir. Mini albümde yer alan "Yuugi Shuen I", "Someday Somewhere" ve "The End of the Game" şarkıları gerçekten grubun hakettiği bir veda niteliğindedir. Bu toplama albümdeki şarkılarının sunduğu uçucu atmosfer grubun diskografisine düşmememe neden oldu. "Waltz" ile kabuslarla dolu bir lunaparkta hissediyorsunuz. "Mescaline Dream" ile albüm tepe noktasına ulaşır "Akai hana" (kırmızı çiçek)... Vokalistleri Syoko grup dağıldıktan sonra uzun yıllar kariyerine solo olarak devam etmiştir.

G-Schmitt

インディーズ・ムーブメント発達の時期にも順応の状況に置かれず、ひたすらマイペースで活動を続けて来たG-Schmittのアルバムが発表された。このレコードは全編を通じて、独自のスタイルが、美しくてどれほど

のものが、改めて聞いて置かれていく時期に受けているのかもしれない。初回フル・アルバムとして収録された「ガーネット」が発表されて半年が経ち、再録されたCDが順に登場。その名も「オルタナティブ・ガーネット」は、LPの原盤のCD化ではなく、別録・別録のシュミットの現在を形み込んだ、リメイク版である。より感傷的に訴えかけるイマジネイティブなサウンドの世界が、万葉集のように濃縮されている。

LPのCDの内容を異なるものにしたという構想は、既に「ガーネット」のCD化から始まっていた。LPには、リズムを極端に打ち出したというのびのびとしたメロディアスなアプローチの一部分に特徴的なメロディという印象を帯びてくる。LPに入っているCDに入っていない音も、CDに入っている音も、LPに入っていない音もあり、又、ヴォーカルは別の歌謡に変わっている曲もあり、曲調の変化ともあいまって、全体的な印象はかなり変わった感じだ。

収録曲は9曲。LPに収録されている曲のうち、「ムリア」を除く7曲は、昨年12月にリリースされたインディーズ・アルバム「イカサマ・ディセンディング」の収録の2曲が追加されている。

ビートル・バンド全盛の時代。ますます多岐にわたる存在となりつつあるロック・コミュニティだが、「ガーネット」はインディーズ・シーンのトップを快進撃。好セールスを記録しており、熱烈なファン層を構築している。

(ライヴ・スケジュール)
11/21 京都 BIG BANG
23 # 工業機械大学
24 大阪 MUSE HALL
25 名古屋 ELLI
29&30 東京 INKSTICの本木
物インナーディレクション03-408-9141

G-Schmitt

現在、アーティストとリスナーの距離が近いロック、例えばジュン・スカイ・ウォーカーズ、ブルー・ハーツなどインディーズ出身のストリート・ロックが全盛である。インディーズ全体の傾向も、ストリート中心になっている。そんな中で、G-Schmittはどそのカリスマ性を守り続けているバンドはないだろう。バンドの顔であるSYOKOのカリスマ的魅力は衰えることなく、決して崩れることがない。ストリート・ロックの様にライヴ・ハウスを全国津々浦々巡るわけではなく、アルバムリリースも精力的とはいえない。しかし、ほとんど何の宣伝もなく行われるライヴは、超満員という状態が現在も続いている。幾度かのメンバーチェンジも、頑なにその美意識を守り、独自の音楽を追求するがゆえだろう。

オートモッド、サディ・サックスらと活動

を共にしたシリーズ・ギグ「時の葬列・終末の予感」で一躍脚光を浴びて以来、当時の流れを受け継いで活動しているのはG-Schmittだけだ。85年5月にリリースされたファースト・ミニ・アルバム「モダン・ジブ・シリーズ」は記録的なロング・セラーとなる。86年3月、セカンダリ・アルバム「シン・シークレット&デザイアー」をリリース。同年11月にはメジャーから、SYOKOのソロ・アルバム「SOIL/未来の記憶」が発表されている。その後2枚組ライヴEP、12インチ・シングル、EPとリリース。88年6月に2年振りのアルバム「ガーネット」をリリース。音楽的には一貫しているわけではないが、その美意識においてG-Schmittらしさは崇高なまでに統一されたものがある。この先、時代がどんなに変化しようともカリスマとして存在し続けるであろう。御インナー・ディレクション 03(408)9141

Japon müzik magazinlerinde G-Schmitt küberleri

21 Argue Damnation: Fuck Society

1990'larda İsviçre'li arkadaşım Pablo'nun "Resistance Productions" adında bir D.I.Y plak şirketi vardı. İnternet öncesi dönemde mektuplaşarak takas yoluyla yayınladığı birçok albümü edindiğim bir firmaydı. "Resistance Productions"ın yayınladığı plak ya da kaset (CD'ye karşı ki Pablo hala Cd kullanmaz) tüm albümleri edinmeye gayret ederdim. Müdavimiydim aslında çünkü benim için tüm dünyanın en enterasan seçkisini sunan birkaç plak şirketinden biriydi. Seneler içinde Rashit grubunun da LP'sini basacaktı Pablo. Günümüzde de hala kendisiyle bağlantım kopmamıştır. Pablo özellikle 1990'lar yeraltı punk hareketi için çok önemli albümler yayınlamış ve harika fanzinleriyle internet öncesi uluslararası punk iletişimde önemli rol oynayan bir kaç kişiden biridir.

90'ların ortalarında Resistance Fanzine'de Japon bir hardcore/punk grubu olan "Argue Damnation"ın iki demosunu Pablo tarafından bir arada European edition adı altında kaset formatında yayınladığını gördüm. Kaset zaten kapağındaki muhteşem ilustrasyon ile sizi hemen ele geçiriyordu. Grupla yapılan röportaj ve grubun gizemli Tokyo konser fotoğrafları sayesinde 15 gün içinde Pablo ile takas yaparak bu kasedi edininip dinlemiştim. Çiğ, gürültülü ve vahşi vokalleriyle grup çok hoşuma gitmişti. Kısa süre sonra grubun vokalisti Koichiro Matsubara ile iletişime geçtim ve yayınladıkları her şeyi zamanla oradan buradan toplar hale geldim. Koichiro'nun da kendine ait bir tape label'ı vardı F.F.T Records (Fuck Fashion Town Records) Onunla da uzun yıllar yazışarak

Yine o dönemde bir toplama albüm yayınlamak için Koichiro'dan iki yayınlanmamış şarkı istedim. O toplama çeşitli nedenlerden yayınlanmamıştı ama o grubun yayınlanmamış iki şarkısı hala kasette elimde duruyor. Bir gün Pablo ile politika ve punk üzerine uzun yazışmalarımızdan birindeyken "Argue Damnation"dan konu açıldı ve bana Kouichiro'nun yeni ulaşım adresini verdi. Japon grupları ve müzik türleri hakkında yazdığım yazıları derlerken ve sonrasında kitap düşüncesi ortaya çıkınca, Kouichiro ile 20-25 sene sonra bir röportaj yapmak istedim, Dönemin Yeraltı Japonya'sını ve yeraltı gençliğini anlamak adına bu röportajın önemli ve faydası olduğunu düşünüyorum.

-Selam Koichiro öncelikle röportaj teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Bize çocukluğundan bahseder misin? O dönemde Japonya'da çocuk olmak nasıl birşeydi, ilk satın aldığın albüm ve punk ile tanışman nasıl oldu?

Sanırım sıradan bir çocuk gibi çizgi film, animeler ve kahramanları ile ilgileniyordum. Müzikal olarak uğraştığım şey ilkel bir dürtü olarak kutulara vurmak ve çalan plaklara eşlik etmekte Hardcore punk'a beni iten dürtü de bu olabilir. Ama o zamanlar ne dinlediğime gelince animasyonların tema müzikleri elbette. 1970'lerde doğdum, Japonya'nın finansal olarak yükselme dönemi değildi. Bu yüzden toplumun gelecek için parlak bir beklentisi vardı. Diğer yandan, çocuk dergilerinde "Vaticinia Nostradami" yaygın bir yazıydı. Bu yüzden, dünyanın 1999'da biteceğine dair bir fikrim vardı. Ergenlikten sonra, bu beni en az da olsa yaşamsal duruşumu etkilemiştir. İlk albümüm anaokulunda aldığım içinde anime ve özel efektli tema müzikleri olan bir derleme albümdü. Ama punk albümü olarak Sex Pistols

"Nevermind the Bollocks" ve The Clash'in selftitled albümü oldukça standart değil mi? Ortaokuldayken yeterli bir harçlığım yoktu albümleri almak yerine kiralıyordum. Genellikle de punk albümleri Laughin' Nose, Star Club, The Damned, Iggy Pop vb

- Punk sahnesine dahil olman ne zaman nasıl oldu? İlk gittiğin konser hangisiydi? Gençliğinde hangi grupların konserlerine gitmeyi severdin?

Dürüst olmak gerekirse, o günleri çok fazla hatırlamıyorum. Çünkü hayat çok kaotik ve hızlıydı. Ve soru biraz fazla geniş. Sanırım ilk konser Willard'dı. Her konserde birkaç grup çaldığı için çeşitli gruplar gördüm. Örneğin, Japon hardcore punk grupları ve Deatside, Gauze, City Indian, Bastard, Piledriver vb. gibi punk grupları. Ayrıca Angie, The Bells, La-Ppisch, Newest Model, Mescaline Drive gibi Japonya'da beat punk olarak kategorize edilen eşsiz rock grupları vardı vb. Liste asla bitmez.

Kapak tasarımları Koichiro Matsubara'ya ait iki Argue Damantion demosu

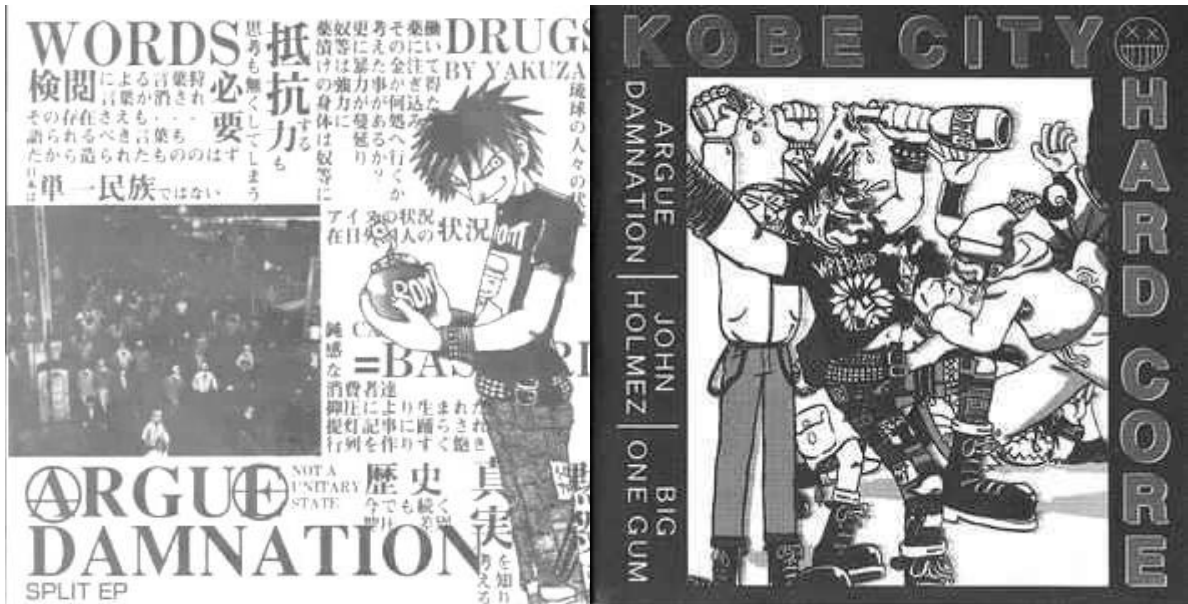
- 1980 ve 1990'larda Japonya punk sahnesi nasıldı? Sence şimdi nasıl? Farklılık ne?

1980'lerde sadece bir seyirciydim bu yüzden detayları anlatamadım çünkü olay ile doğrudan alakalı değildim. Ancak sahne neredeyse şiddetli bir ivme kazandı. Gençtim, sadece sarhoş ve delirmiştim... (haha). O zaman, sadece bir punk gibi giyinmek alay konusu olmak anlamına geliyordu ve insanlar bana dalaşıyor ve benimle kavga ediyorlardı. Bu da benim daha hevesli bir punk olmamı sağladı. Bunu düşündüğümde, beni dehşete düşüren birçok şey var. Medyanın etkisi altında, punk müzisyenlerin sayısı arttı ve "punk" birçok alt kategoriye ayrıldı. İlk dönem punk, hardcore, crust, anarcho punk, grind ve fast core gibi. Temel olarak bu tarzların o dönemki herhangi bir ülkede yeraltı müziğini

oluşturan ana öge olduklarını düşünüyorum. Fakat 1990'larda zengin çocukları da bir trend olarak "punk"ın peşine takıldılar. "Melodik punk" denen bok o zaman başladı. Sadece hızlı ama anlamsız bildiğin pop'tu bu punk ile alakası olmayan. Şimdi ise punk'ta bir standarta döndü ve beni öldürüyor. Her neyse, yeraltı punk sahnesi, daha fazla kişi katıldıkça daha aktif hale geldi. Gruplar ve bağımsız plak şirketi sayısı arttı. 90'ların ortasından itibaren felsefe olarak anarko punk gruplarından etkilendik: Çoğunlukla CRASS grubu bu etkinin kaynağıydı. Birçok bu dönem grupları politikalarını açıkladı ve bu politikalara uygun hareket etti. Birçok punk "savaş karşıtı", "şiddet karşıtı", "ayrıcılıkla mücadele" ve "hayvanlar üzerinde yapılan deneylere karşı" etkinliklerine katıldı. Bir çok punk, bu yaşananlara antipati hissettiyse de, aralarında büyük bir çatışma olmadı. Zaten punk hareketinin üyeleriydik. Şimdi punk sahnesinden biraz uzağım. Analiz etmek için jenerasyon değişimini de incelemiyorum. Punk popülasyonu hızla yaşlandı. Bugünlerde gençlerin müzikte daha fazla seçeneği var. Idol grubu olarak adlandırılan pop yıldızlarından bu yana, hip-hop müzisyenlerinin çok yaratıcı ve isyankar ruhları var ve punk onların son tercihi olabilir. Bu konuda üzülüyorum. Punk bir gün geleneksel bir sahne sanatı olacak! Daha önce de söylediğim gibi, punk sahnesinin onu sadece iş gibi görenler tarafından kirlendiğini hissettim: tıpkı "melodik punk"lar gibi. Onlar punk olarak kendilerini adlandırırken bir yandan da ödün ve otorite kelimelerini de kabul etmişlerdir. Punk'ın otoriteye karşı olan tavrını böylece yokettiler. Tabii ki hala bir umudum var çünkü bu ülkede her yerde gerçek punk grupları bulabiliyorum.

- Gençliğinde hangi Japon grupları ve plak şirketlerini takip ediyordun?

Saymakla bitmez ama bazıları Fuck Geez, Gauze, Anarchy, Laughin'Noise, Outo, Lip Cream, Nightmare Plak şirketi olarak da elbette hepsi değil ama Selfish, Kagaimousou Records, Mcr Company...

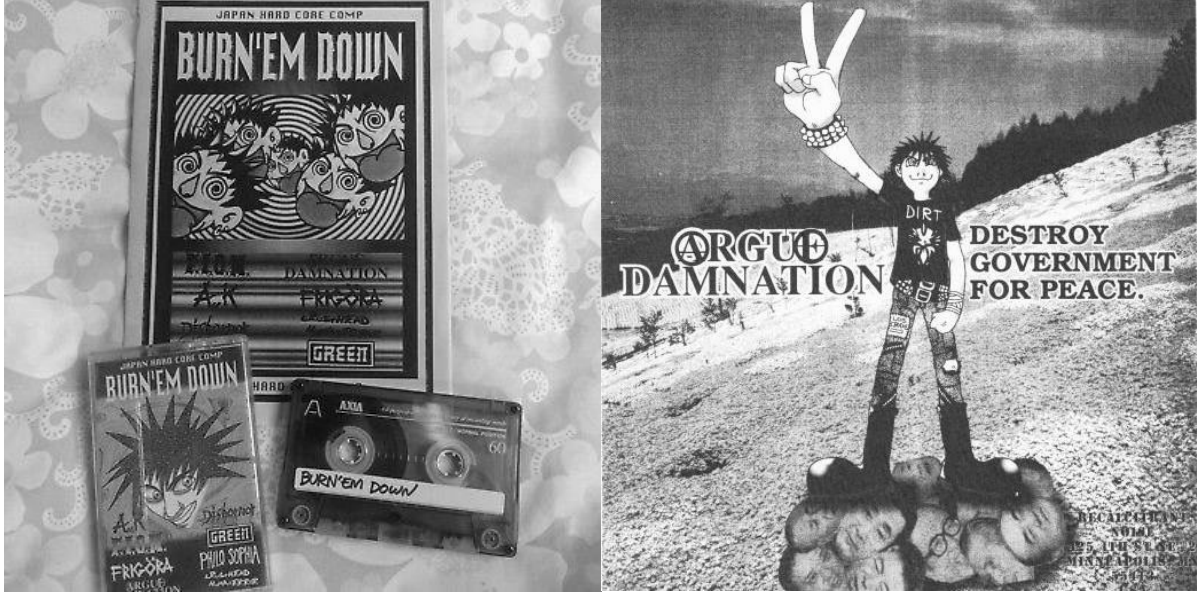
Argue Damnation'ın döneminde klasikleşen plak kapakları

- Argue Damnation'dan önce başka grubun oldu mu? Argue Damnation'ını? Tell us your Argue Damnation history?

Aslında sadece eğlence için müzik yapmaya başladım. 1989 Yılında arkadaşlarımla "Filaria" grubunu kurduk. Gruptakiler liseden arkadaşlarımdı. Özellikle Japon hardcore punk gruplarının etkisindeydik. Gerçek anlamda ilk grup üyeliği tecrübem olmuştu ve gitar çalmıştım. Oldukça aktif bir gruptuk, diy kaset albümler yayınladık. Kobe'de kendilerine ait üs diyebileceğimiz yeri olan tek grup bizdik. Vokalistimiz Tokyo'ya taşınınca grup da dağıldı. İşte "Argue Damnation"ı da o zaman kurdum, bass gitara Kaida'yı (grupta bilinen adıyla KAIDAAARRRGGGHHH) ve davula ortaokuldan beri arkadaşım olan Yamaguchi'yi davet ettim. Üç kişilik bir gruptuk. Ben vokal gitardaydım, Yamaguchi de vokal ve bass'daydı ama bir sene sonra o grubu terk etti. O sene Kobe'ye taşınan ICONOCLAST'ın vokalisti Aoishi gruba dahil oldu. Demo kasetlerimiz elden ele ülke dışında geziniyordu. Hollanda'lı plak şirketi Love & Hope Records'tan ilk single'ımızı yayınladık. Sonrasında Fransız grup Coche Bomba ve Polonya'lı grup Mrtva Budoucnost ile birer split 7" yayınladık. Birçok uluslararası toplama albümde şarkılarımız yayımlandı. Japonya'ya turneye gelen grupların bir yandan turne organizasyonlarını yapıyorduk. Aoishi gruptan ayrıldı ve yerine 17 yaşında en genç üyemiz Oshima gruba katıldı. Birlikte bir Avrupa turnesi yaptık 1997 yılında Fransa, Avusturya ve İsviçre'de çaldık. Ayrıca İngiltere'de Doom, Fransa'da Coche Bomba ve Avusturya'da Shock Troop gruplarıyla da konser verdim. Konserler diy felsefesine uygun olarak, işgal evlerinde oluyordu. Diy'dan çok şey öğrenmişimdir. Turne bize 3 kişilik bir grubun limitlerini öğretti Japonya'ya geri dönünce 4 kişilik bir kadro kurmaya karar verdik. Ben vokalist oldum ve Oshima gitar vokale geçti Hirata ise dördüncü grup üyesi olarak aramıza katıldı. 2000 Yılında ilk albümümüz "Direct Action Now"ı yayınladık. 9/11 Saldırısından sonra durumdan etkilendik ve "Nasty Nation Neglect Nature" albümümüzü yayınladık. Bu albüm daha kafiyeli ve öncekilere göre daha melodik bir albüm olmuştu. 2002 yılında çeşitli nedenlerden ötürü daha az aktif hale geldik ve 2003 yılında da grup dağıldı.

-Argue Damantion hakkında birşeyleri ilk duyduğum an Resistance Prods Fanzin'in bir sayısı idi. Pablo ile demo ile takas etmiştim? Export Edition diye iki demonuzdan oluşan bir kasetti kasedin hikayesi nedir, Pablo ile nasıl tanıştınız ve kasede nasıl karar verdiniz?

Japonya'da iki demo yayınlamıştık. Birçok insan bu demoları edinmeye çalışıyordu ve o zaman aklıma bu iki demoyu birleştirip bir Export Edition kasedi yapmak geldi. Yurtdışında birçok yere yollamıştım bu kasedi ama Pablo'dan cevap geldi kendisi o zamanlar senin de bildiğin gibi Resistance Productions'ı sürdürüyordu. Tamamen diy ve anarşist bir plak şirketi idi. Benim favori İngiliz grubum P.U.S.'in albümleri de onun plak şirketinden yayınlanmıştı. Kasedin üzerine iki plak şirketi adı koymayı uygun bulduk: Resistance Prods. ve FFT Label.

F.F.T Label'dan yayınlanan Burn'em Down toplama albümü ve Argue Damantion Destroy Government For Peace albüm kapağı

- Argue Damnation'ın müziğini oluştururken hangi gruplardan etiklenmişsiniz?

İşte asla sonu gelmeyecek bir soru daha ama basite indirgemek gerekirse Crass, Conflict, Dirt, Icons Of Filth vb. 1980'lerin anarchopunk grupları ve kendi dönemimizin Crust gruplarından etkilendik.

-Argue Damnation grubunun ardında yatan politik fikirler nelerdi?

Argue Damnation'ın politik savunuları "savaş karşıtlığı", "ayrımcılık karşıtlığı", "otorite karşıtlığı", "hayvanlar üzerinde yapılan deneylere karşıtlık" ve daha birçoğu. Politikamız yazdığımız sözlerin arkasında durmak ve onları savunmaktı. Oldukça politik bir grup olduğumuzu düşünüyorum.

- Do it yourself geçmişte senin için ne ifade ediyordu ve günümüzde ne ifade ediyor?

O zamanlar yaşamımı sürdürdüğüm felsefe diyebilirdim. Grup, plak şirketi, dağıtım, fanzin, direkt hareket hepsi bu felsefenin içindeydi. Beynimin içine kazınmış şeyler artık bunlar. Biz birbirimize yardım etmeyi güzel buluyorduk. Başkalarının albümlerin yayınlanmasına, onların gruplarına katılmaya ve onları turnelerde desteklemeye gönüllü oluyorduk. Şimdi bir ailem var, çevrem o zamandan beri değişti, fakat yaşamımı hala do it yourself etiğini temel alarak yaşıyorum.

- Şimdilerde nasıl yaşıyorsun ve 90'larda punk olduğun dönemden farkı ne?

Kitap editörlüğü yapıyorum ayrıca Diy felsefesine dayalı eğlence organizasyonları düzenliyorum. İnsanları eğlendirerek daha mutlu bir toplum yaratabiliriz, Argue Damnation'dan yola çıkarak söylüyorum. Ve bu punk ve DIY felsefesini yaymak için iyi bir yol.

- O dönemde Boycot ve Mrtva Budoucnost gibi uluslararası gruplarla harika split albümler yayınladınız. İnternet öncesi dönemdeki posta ve mektuplaşma kültürü üzerinden dönen punk haberleşmesi hakkında bize neler söylemek istersin?

O zamanlar posta beklemek acı verici birşey değildi, her zaman heyecanla beklerdim gelecek mektupları. Sana bu konuda çok şey anlatmama gerek yok ama bilmeyenler için mektupların üzerine "Pullarımı geri gönder" yazardık ve pritt'lenmiş pullar geri döndüğünde sıcak suya koyardık böylece damga Pritt ile akar giderdi ve aynı pulları birkaç kez kullanabilirdik. Ama internet punk'ı öldürdü diyenlerden de değilim aslında punk sahnesi çok kırılıyordu ve bu kaçınılmaz bir sondu. Punk'lar asla interneti nasıl kullanabiliriz diye çok da büyük bir yapılanmaya gitmediler haksız mıyım?

-Plak şirketin F.F.T (Fuck Fashion Town) hikayesi nedir? F.F.T'den yayınladığın albümler nelerdi?

Argue Damantion'ı kurduğum zaman FFT şirketini de oluşturmuş oldum. Benim memleketim Kobe, Japonya'da "Moda'nın başkenti" olarak bilinirdi. Hep şehrin çok snob olduğunu düşünürdüm ve bu durumdan hiç hoşlanmadığım için plak şirketinin adını "Fuck Fashion Town" koymuştum. Logosu basitçe bir fuck işareti ve yıkılmış Kobe silüeti idi Ama Kobe depreminden sonra bu logo bana daha fazla espirili gelmedi ve şirketin adını "Find Freedom Taste" olarak değiştirdim. Argue Damantion'ın ilk demosu, FFT toplama albümü (eski grubum Filaria'nın yayınlanmayan şarkısı da vardı içinde) daha sonra yine toplama bir albüm olan "BURN'EM DOWN"ı yayınladım. Frigora grubundan bir demo almıştım, o zamanlar adları Liberacao idi. Çok beğendiğim için single olarak yayınlamaya karar verdim. Onun yayınlanmasından sonra Hollanda'lı Boycot ve Argue Damnation'ın split 7"i Disclose "ASPECTS OF WAR" 10" albümü, and Benefitt compilation albümü yayınladım. "ANARCHOICON" adında bir fanzine ve "F.F.T. LABEL NEWS" adında da bir haber postası yayınladım. İngiliz grup ACTIVES'in 1980'lerdeki çalışmalarından derlediğim 2 Cd'lik toplaması yayınlandı son olarak.

- Kobe depremedeleri yararına F.F.T'dan yayınladığın yardım toplama albümünden (Benefit compilation tape) biraz bahseder misin? Başka yardım aktiviteleri de oldu mu? Konser ya da festival gibi?

Deprem çok büyük bir hasar ve can kaybına neden olmuştu. Hasarın olduğu yerer yaşadığım yere çok yakındı, insanlar çok ciddi bir durum içindeydiler. Yakınlarını kaybetmişlerdi. Anne ve babalarını kaybeden çocukları görmek çok üzücüydü. Bir yardım kaseti yayınlamaya karar verdim. Çok iyi hatırlıyorum dünyanın her yerinden gruplar katılmak istemişlerdi. Kaset maliyeti daha ucuz bir çözümdü ve hızlı bir yoldu. O dönemde dünyanın her yerinde bunun gibi bazı yardım albümleri yapılırdı. Kaset yeraltı punk kültürü için önemli bir medya görevi görmüştür ama asla yardım konseri ya da bir festival düzenlemedim.

-Argue Damnation harika albüm kapakları, sticker'lara sahipti. F.F.T label da aynı şekilde harika kapak tasarımlarına sahipti ve bu illüstrasyonları sen yapıyordun. Haydi, bize biraz da punk fanzin ve medya üzerine ürettiğin görsel sanatlardan bahset?

Teşekkürler. Çocukluğumdan beri manga ve illüstrasyon çiziyorum; Grubumun vermek istediği mesajları iletmek için illüstrasyon çok gerekiyordu. Bu yüzden deri mont albüm kapağı ya da sticker'ın kendim tarafından yapılması da çok normaldi. Başka grup, fanzine ve plak şirketleri de çizimlerimi beğenince benden onlar için de yapmamı istediler. Bu beni çok mutlu etmişti.

-Argue Damnation 2003 yılında dağıldı bunun nedeni neydi?

Grubun dağılmasının birçok nedeni var. Ruhem tükenmiştim grup üyelerinin değişimi, çevrenin de çok değişmesine neden olmuştu.

- Moobproof magazin'i çıkarttığını biliyorum? Belki de başka dergi ve yayınlar da var? Müzik dışında uğraşlarından bahseder misin?

Aslında kimseyle birlikte çalışmıyorum Moobproof magazini kendi başıma çıkartıyorum Bu diy temellere dayalı bir firma. Her şeyi kendi başıma yapıyorum hatta ISBN numarası almak ve böylece insanların kitap dükkanlarından magazin'i edinmelerini sağlamak da dahil. Çok büyük bir araştırma yaptım derginin insanlar tarafından çekici bulunması için. Laughin' Nose ve Willard gibi grupların yeraltı punk müziğini büyük plak şirketlerine taşımasından etkilendim. Ben de insanları yeraltı punk sahnesine taşımak istedim. Moobproof "Dünyayı punk'larla doldur" başlığı ile yayınlanıyordu, amacım halkın bu dergi amacıyla punk'ı öğrenmesini sağlamaktı. Bir süreliğine kitap editörlüğü yapıp kitaplar basmamdan dolayı Moobproof'u askıya aldım. Asıl işim kitap ve dergi baskısı ile ilgili her şey: editörlük, yazarlık ve grafik tasarım. 20 yıldır bu sayede yaşamımı kazanıyorum. Birçok kitap ve dergi için editörlük yaptım. Farklı basılı yayınlar için sayısız makaleler yazdım.

- Şimdilerde günlük yaşantın nasıl geçiyor?

Vaktimin çoğunluğu işte geçiyor. Sadece kitap editörlüğü yapmaya karar verdiğimden beri, yalnızca favori ilgi alanlarımla ilgili kitaplar editleyerek, hobilerimle çıkarlarımı birleştirdim diyebilirim. Punklar ilgilerini çekmeyen işlerle uğraşmak istemezler değil mi? Hahahaha! Konserlere gitmek, filmler seyretmek, kitaplar okumak işimin bir parçası. Bir başka önemli konu ise çocuklarımla vakit geçirip onlarla oynamak. Argue Damnation'da söylediğim "Children are future" şarkısında olduğu gibi onlar gelecek. Çocuklarım olunca bunu daha da iyi anladım.

- Argue Damnation için gelecekte bir reunion görünüyor mu?

Sanmıyorum. Aslında punk müziğin genç insanlar tarafından asi enerjileri varken çalınması gerektiğini düşünüyorum. Eğer şimdi birleşirsek sadece yaşlı adamlar olacağız.

- Röportaj için çok teşekkürler, eklemek istediğiniz herhangi bir şey var mı?

Bana röportaj şansı verdiğin için ben teşekkür ederim. Çok mutlu oldum çünkü kimse Argue Damnation ve F.F.T'yi hatırlamıyor. Twitter hesabımdan güncel olarak yaptığım her şeye ulaşabilirsiniz.

22 Disclose ve Kawakami'nin ölümü

Disclose, Japonya'nın ünlü İngiliz grup Discharge'a verdiği en güçlü cevaptı. Discharge'ın müziği punk hareketi içinde D-Beat diye bilinen bir altkültürün pimini çekmişti, bu akım Kuzey Avrupa ülkelerinde ve en çok da Japonya'da karşılığını buldu ve birçok adı Dis ile başlayan kısaca dis grupları diyebileceğimiz grubun da kurulmasına neden oldu. Disclose disgrupları içerisinde 1990'larda en popüler olanlardan biri olmuştur. Vokalist Kawakami'nin 5 Haziran 2007'de alkol ve sedatif overdose'undan ölümüyle grup da böylece dağılmış oldu. Benim için Japon punk'ında özel bir yeri olan Disclose ile ilgili olarak grubun davulcusu Hiro Takeuchi ile Disclose hakkında bir röportaj yapmaya karar verdim. Hiro'nun şimdilerde bass gitar çalıp vokal yaptığı Aggression adında Motorhead ve Discharge etkilenimli hatta tarzına "Motörcharge" dedikleri bir grup kurdu. Röportajın Disclose'a yakışır dağınıklıkta olması beni şaşırtmadı, Kawakami anısına bu röportajı yine de yayınlamak istedim.

- Selam Takeuchi, röportajı kabul ettiğin için çok teşekkürler, Bize biraz çocukluğundan ve büyüdüğün ortamdan bahseder misin?

12 Ocak 1971 yılında doğdum. Babamın kendinden iki yaş büyük ablası tarafından büyütüldüm, anne babamla gerçekte hiç birlikte yaşamadım. Yine de bunun genel bir aile durumu olduğunu düşünüyorum. Kochi'de doğdum Japonya'da shikoku adasında bir yerdir. Küçük bir sahil kasabası. Çocukluğumu anlamak için interneten Kochi'yi inceleyebilirsiniz. Çocukluğumda en sevdiğim şey anime televizyon dizileri ve bilimkurgu filmleriydi. Elbette 'Tom & Jerry' 'Nightrider' 'Battleship Galactica' 'Space: 1999" gibi yabancı dizileri de severdim ama Ultraman ve adını versemde sadece Japoncasına ulaşabileceğiniz birçok Japon bilimkurgu kahraman dizisi favorimdi. Şimdilerde hiç televizyon izlemiyorum.

- İlk satın aldığınız plak neydi? Punk sahnesine nasıl dahil oldunuz?

Çocukken çok param yoktu arkadaşımın verdiği Discharge'ın ilk albümü 'Hear Nothing, See Nothing, Sayei Nothing' aslında dinlediğim ilk punk albümü ama sonradan Discharge'ın 'Price of Silence' Lp'sini satın almıştım. Sanırım 1982 yılları diyebilirim. O noktadan sonra kendimi bir punk olarak tanımlamaya başladım. Sanırım punk sahnesine dahil oluşum da o zamana denk geliyor. Benim için punk pozitif bir düşünce sistemiydi sanırım punk'a aidiyet hissetmemin altında yatan neden de budur.

Disclose, harika monochrome albüm kapaklarıyla

- İlk gittiğiniz konser neydi?

15 yaşındayken yerel bir punk konserine gitmiştim ama grup isimlerini hatırlayamıyorum maalesef.

o günden sonra da punk arkadaşlarımla takılmaya başladım. Daha sonraki yıllarda birçok grubun turnelerinde roadie olarak yer aldım ve onlarla Japonya'yı turladım.

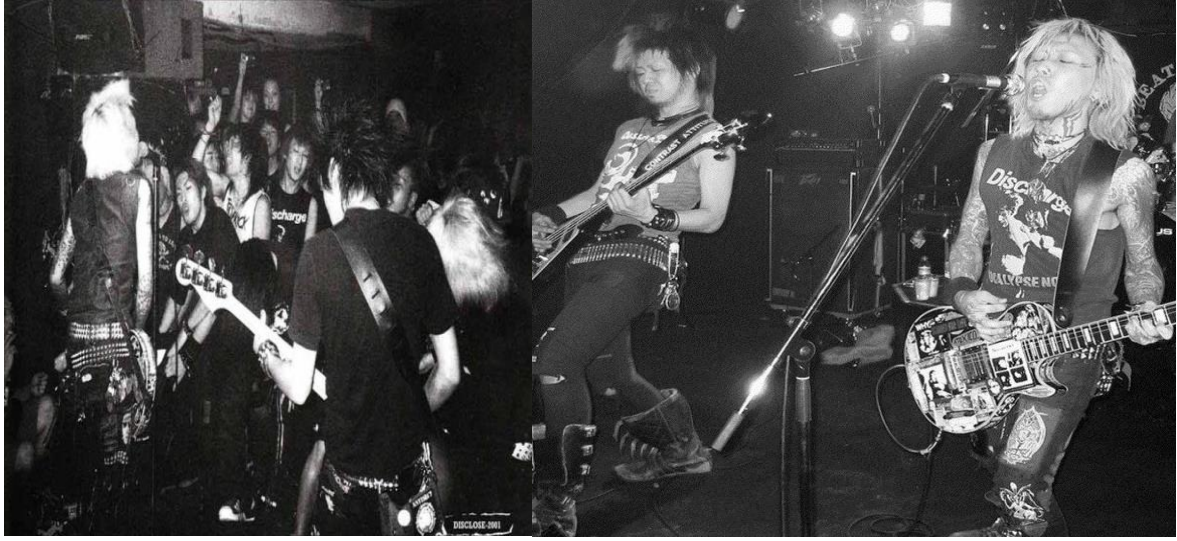
- 1980'lerden favori Japon gruplarınız neler?

Outo, S.O.B, Gudon, Bastrad, Warhead, Nightmare, Deathside, Tetsu Array, Bandit vb.

- Disclose'dan önce çaldığınız gruplar?

Her şey Insane Youth grubu ile başladı, 20 yaşındaydım. Kawakami ile yakın arkadaş olmuştuk o zamanlarda Kawakami henüz "Dehumanization" grubundaydı ve Disclose henüz başlamamıştı. Disclose ile ilgili erken dönem anılarım hep Insane Youth dönemindedir. Kawakami gitar and vokal, bass gitarda 'Fukugawa' vardı ve benim davulcu olarak katılımımla Insane Youth sonradan Disclose adını aldı. Disclose hiçbir zaman dağılmadı, Kawakami öldü ve Kawakami Disclose demektir. O benim için bir efsanedir ve değerli bir arkadaşır. Üzgünüm Kawakami'nin ölümü hakkında konuşamayacağım, Çok değerli bir arkadaşın ölümü hakkında konuşmak çok zor.

Hiro daha sonra bana röportaja devam edemeyeceğini anlata bir mesaj attı. Attığı mesajda yaşadığı felaketler yüzünden hayatının çok kötü durumda olduğunu ve sevgilisinin onu terkederek Amerika'ya gittiğinden bahsetti. Ondan bir daha haber alamadım.

Disclose, gürültünün müziğe dönüştüğü canlı performanslarından iki kare

Hideki Kawakami 1971 Shikoku'da doğmuştu. Disclose grubunun kurucusu ve vokalist/gitaristi uyku ilacı vealkol overdose'undan 2007 yılında öldüğünde 36 yaşındaydı. Discharge grubuna duyduğu saplantı boyutundaki sevgi onun Disclose'u kurmasına ve sayısız önemli albüm yayınlamış olmasına neden olmuştur. Kawakami, Discharge grubunu sadece sevmemiş onun Japonya'da bir replikasını baslına sadık bir kopyasını oluşturmuş fakat zaman içinde bu klon orijinalinden ayrı bağımsız ve kendine has bambaşka bir grup da olmayı başarabilmiştir. Totalitar, No Fucker, Homomilitia, Cluster, Bomb Unit, Scarred For Life, Selfish, Framtid, G.A.T.E.S, Besthöven gibi birçok grupla da split albüm ve Ep'leri vardır vardır.

Ayrıca Kawakami, Armed Revolution, Shadow of Fear, Apocalyptic Disfuckerz gibi birçok yan projede de yer almıştır. Dövme sanatçısıydı ve kendine ait Bones Tattoo adında bir dükkanı vardı.

1990'lardaki birçok punk Disclose grubunun bir şaka ya da çok iyi bir Discharge taklidi olduğunu düşündüler. Aslında Kawakami bunu başarabilmiştir. Disclose, bir Discharge taklidi midir? Yoksa Discharge'ın klonlanması ve bu klonun kendi kararlarını alarak bağımsız bir diskografi oluşturması mıdır? Günümüzde bunun kararı çoğunlukla verilmiş noktada. Hayranlık ve arzu sonunda kendinden birşeyler katmayla yepyeni bir başka olgunun ortaya çıkmasına neden olabiliyor. Boynuz kulağı geçiyor ve böylece Disclose, Discharge'ın sound ve politik tavrını bir yaşam biçimine dönüştüren Kawakami'nin eşsiz yorumu olarak tarihteki yerini almış oluyor.

23 TsuShiMaMiRe: Yemek, seks ve ölüm

Tsu Shi Ma Mi Re ya da kısaca TSMMR, Japonya'nın 2000 sonrası yeraltı punk grupları arasında en özgün all-girl band'lerden biri. Eklektik sound'ları punk rock, noise ve pop'u harmanlayıp eğlenceli ve rahatsız edici sözleriyle birleştirerek ortaya yep yeni bir müzik çıkartıyor.

Gitar ve vokallerde Mari Kono, bass gitarda Yayoi Tsushima ve davulda da Mizue Masuda'dan oluşan grup, Yayoi'nin güçlü bass yürüyüşleri, Mari'nin sert gitarı ve melodik pop vokalleri ve Mizue'nin sert davulları ile gerçekten coşkulu bir müzik icra ediyor.

Sözler seks, yiyecekler ve ölüm hakkında. Bazense üçü birarada olabiliyor. Tatlı vokal harmonileri, karanlık ve korkutucu müzik öğeleriyle birleşiyor. Chiba Üniversite'sinde arkadaş olan üçlü tarafından üniversite yıllarında kurulan grup, Ocak 2017'de davula Maiko Takagi geçişiyle bugünkü kadrosuna ulaşmış oldu.

TsuShiMaMiRe, farklı soundları ve duruşları ile yeni dönemde Japonya'da parlayan gruplardan

Tsushimamire gerçekte Japonca bir kelime değil aslında bir tür kelime oyunu, Yaoi'nin soyadı olan Tsushima vokalist Mari'Nin adının baş iki harfi olan MA ve davulcu Mizue'nin Mi'sinin birleşimi. Mamire, Japonca'da birleşim anlamına geliyor.

Yemek sözlerde geçen çok önemli bir öğe "no-miso shortcake (brain shortcake)" şarkısında vokalist Mari dinleyiciyi kendi beyinlerini yemeye davet ediyor. Genellikle tüm şarkılar ölüm teması etrafında şekilleniyor. Örneğin "Na-mellow (Nameru)" şarkısında Mari Kono, bir balığın kızı rolüne bürünüyor ve balığa çıkan babası asla geriye dönmüyor.

Şarkı sözlerindeki bir diğer önemli tema ise seks. "World Peace & BOU" şarkısında dünya barışını çizgi roman kahramanı bir penis tarafından sağlanıyor.

İlham kaynağı olarak grup ünlü Japon grubu Blankey Jet City'i gösterse de batılı müzik basını nları daha çok Rage Against the Machine'den etkilendiğini düşünüyor.

İlk demoları "Hamburger Set"i 1999 yılında ve ikinci demoları "Bloody Mohawk" 2001 yılında yayınlayan grup. 2004 yılında Petty Booka, Bleach, Noodles ve Kokeshi Doll gibi Japon gruplarla birlikte bir Amerika turnesi yaptı ve aynı yıl ilk uzunçalar albümleri "Pregnant Fantasy"i yayınladılar.

2005'de "Japan Girls Nite US Tour." adı altınd bir Amerika turnesi daha yaptılar ve ünlü rock grubu The Pillows ile birlikte çaldılar.

2007 Yılında ikinci uzunçalarını "Brain Shortcake" yayınladı ve Tokyo'da düzenlenen Firefox Rock Festival katıldılar.

2010 Yılında "Sex on the Beach and were featured on the compilation I Love J Rock on Good Charamel Records in North America. In November 2010 they toured the USA with Japanese punk band Peeland-Z.

2017 Yılında Shojo Beat magazin'in okuyucuları tarafından "En iyi all-girl band" seçildiler.

Gruptan bass gitarist Yayoi Tsushima ile bir röportaj gerçekleştirdim.

- Selam Yayoi, röportaj teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Öncelikle bize çocukluğundan ve müzik yaşantından bahsedebilir misin?

1980 Yılında Japonya'da bir sahil kasabasında doğdum. Ebeveynlerimin kendilerine ait bir mühendislik firması vardı. Bir erkek bir de kız kardeşim var. Macerayı severim ve ilk tek başıma yolculuğumu 2 yaşındayken yaptım. Babamın klasik gitarı vardı ve annem de flüt çalardı. Sanırım müziğe ilgim oradan geliyor. Müzik çok sevseler de çok iyi çalamıyorlardı. 5 yaşımdan 19 yaşıma kadar piyano dersi aldım. Ortaokulda ve lisede okulun müzik kulübünde Trombon çalıyordum. Üniversiteye 19 yaşımda girdim ve o sene bass gitar çalmaya başladım.

- İlk satın aldığın albüm neydi? İlk gittiğin konseri hatırlıyor musun?

İlk satın aldığım albüm Chopin'di. İlk gittiğim konser ise Japon punk rock grubu The Blue Hearts'ın konseriydi. İlkokuldaydım ve çok bildiğim bir grup değildi, babam götürmüştü beni o konsere.

- Punk rock dinlemeye nasıl başladınız?

İlk başta televizyonda duyduklarım vardı ama "punk rock" olduklarının farkında değildim. Hala pek müzik türlerini bildiğim söylenemez. Sanırım buna pek takılmıyorum. TsuShiMaMiRe'yi üniversitede kurduğumuz dönemde ünlü Japon grubu "Blankey Jet City"nin birkaç şarkısını yorumlamıştık. Aslında punk rock tutkum onlarla başladı ve onlardan çok etkilendim.

- TsuShiMaMiRe'yi nasıl kurdunuz?

SuShiMaMiRe başlangıçta ünlü Japon grubu Blankey Jet City'nin tribute grubuydu. Blankey Jet City cover'ları yapıyorduk. Aynı üniversiteye gidiyor ve müzik klübünde tanışmıştık. 1999 Yılında grubu bir barda kurmaya karar verdik. İlk başta, Mari (Gitar ve Vokal) bana ve Mizue(Davul) Blankey Jet City cover'ları yapmamızı önerdi hemen kabul ettim çünkü çok eğlenceli olacağını düşündüm. Bass gitar çalmaya Tsushimamire kurulunca başladım.

- Grup adını TsuShiMaMiRe koymaya nasıl karar verdiniz? iyi bir kelime kombinasyonu!

"TsuShiMaMiRe" adı grup üyelerinin adlarından türedi. Tsushima benim soyadım "TsuShi " Yayoi Tsushima"dan , "Ma" Mari'den Mi ise Mizue'den geliyor. Ayrıca "Mamire" Japonca'da karışım (mix) demek böylece Mari, Mizue ve Yayoi birbirine karışmış ve birlikte müzik yapıyor anlamına geliyor. İşte TsuShiMaMiRe bu!

TsuShiMaMiRe, all girl band tanımının bir janr olduğunu ve bu tanımın onları rahatsız etmediğini düşünen gruplardan

- Bazı kadın grupları günümüzde kendilerine "allgirl band" denmesine karşılar. Bu tanımla aranız nasıl? Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Neden karşı olayım ki? Benim için tamamdır. "allgirl band" sadece bir gerçeği gösteriyor. Hımm..."allgirl band" ile bir müzik janrını anlıyorum. Bazı insanlar bunu klişeleştiriyor. Allgirl band çok

rastlanan bir durum olmadığı zamanlarda bir kategoriydi, şimdilerde çok ama ben bundan rahatsızlık duymuyorum!

- Japonya'da punk sahnesinde all-girl band olmak zor mu? Japon sahnesinde cinsiyet politikaları nasıl işliyor?

Bazen zor olduğunu düşünüyorum. Erkeklerle çoğunlukla eşitiz ama bazen de onlardan şanslıyız. Punk sahnesinin cinsiyetsiz olduğunu ve bunun dışında olduğumuzu söyleyebilirim. Bir grup havalı ise havalıdır cinsiyetin bununla bir ilgisi yoktur.

- Kendinizi feminist olarak tanımlar mısınız? feminizm sizin için ne anlama gelir?

Hayır, pek de değilim ama feminizm Kadın haklarının adaletsizce ele alındığı ve geliştirilmesinin gerektiği düşüncesidir.

- Ebeveynleriniz müzik ile uğraşmanız konusunda ne düşündüler? Destek oldular mı?

Bundan hiç hoşlanmadılar, bizim için farklı idealleri vardı. Destek olurken eleştirdiler de.

TsuShiMaMiRe, konserlerinde inanılmaz sahne şovları ile de göz dolduruyor

- 1950'lerden itibaren Japon kadınının toplum içindeki rolü değişti, modernleşti ve geleneksel Japon yaşantısının gerekliliklerinden özgürleşti. Anneninin aile içindeki rolü nasıldı?

Ataerkil kurallar şehir dışında kırsal Japonya'da sizce hala sürüyor mu? Annem çok geleneksel bir insandı. Fakat 20 sene önce yaşantısını değiştirdi. Ataerkil düşünceinin günümüz Japonya'sında ne şehirde ne de kırsal da sürdürdüğünü söyleyemem.

- şarkı sözleriniz genellikle provokatif; yemek, seks ve ölüm hakkındalar?

Bunlar hayatın parçası olan olgular ve dolayısıyla sözlerimizde geçiyorlar.

- Seyircinin konserlerinizdeki reaksiyonu nasıl oluyor?

Dans ediyorlar, çığlık atıyorlar, gülümsüyorlar ve bazen ağlıyorlar. Heyecanlandıkları belli oluyor!

- Hayatınızı müzikten mi kazanıyorsunuz? Başka işleriniz var mı?

Evet, ama bazen başka işlerde çalıştığımız da oluyor. Ben bazen ofis işlerinde çalışıyorum, bazen çok eski kapkacak yıkama ve temizleme işi yapıyorum. Mari kıyafet dükkanında çalışıyor. Maiko hiç birşey yapmıyor.

- Japonya'da geçinmek çok zor, insanlar gerçekten zorlu çalışma saatleri ile çalışıyorlar ama yine de yerel müzik grupları motivasyonlarını sağlıyor?

Evet, Japon insanı çalıştığı kadar eğlenmeyi de seviyor ve bu müzik grupları motivasyonu sağlıyor. Böylece ertesi sabah işe mutlu gidiyorlar!

- Peki, insanların iki kimlikleri oldukları ve gündüz işlerinde çalışırken gece punk, garage rocker, rocknroller olarak ikinci kimlikleri ile ortaya çıktıklarını düşünüyor musunuz? Herkes iki karaktere sahip gibi?

Kesinlikle evet, seçtikleri müzik aslında yaşamak istedikleri hayatı gösteriyor.

- TsuShiMaMiRe'nin gelecek planları neler?

14ncü albümümüz "Night And Morning"i yayınlayacağız çok yakında. Amerika, Avustralya ve Güney Kore'den gelen 3 grupta birlikte Japonya turnemiz var. Eylül ayında da Amerika turnemiz olacak.

- Japonya'da bir şeyi değiştirmek isteseydiniz bu ne olurdu?

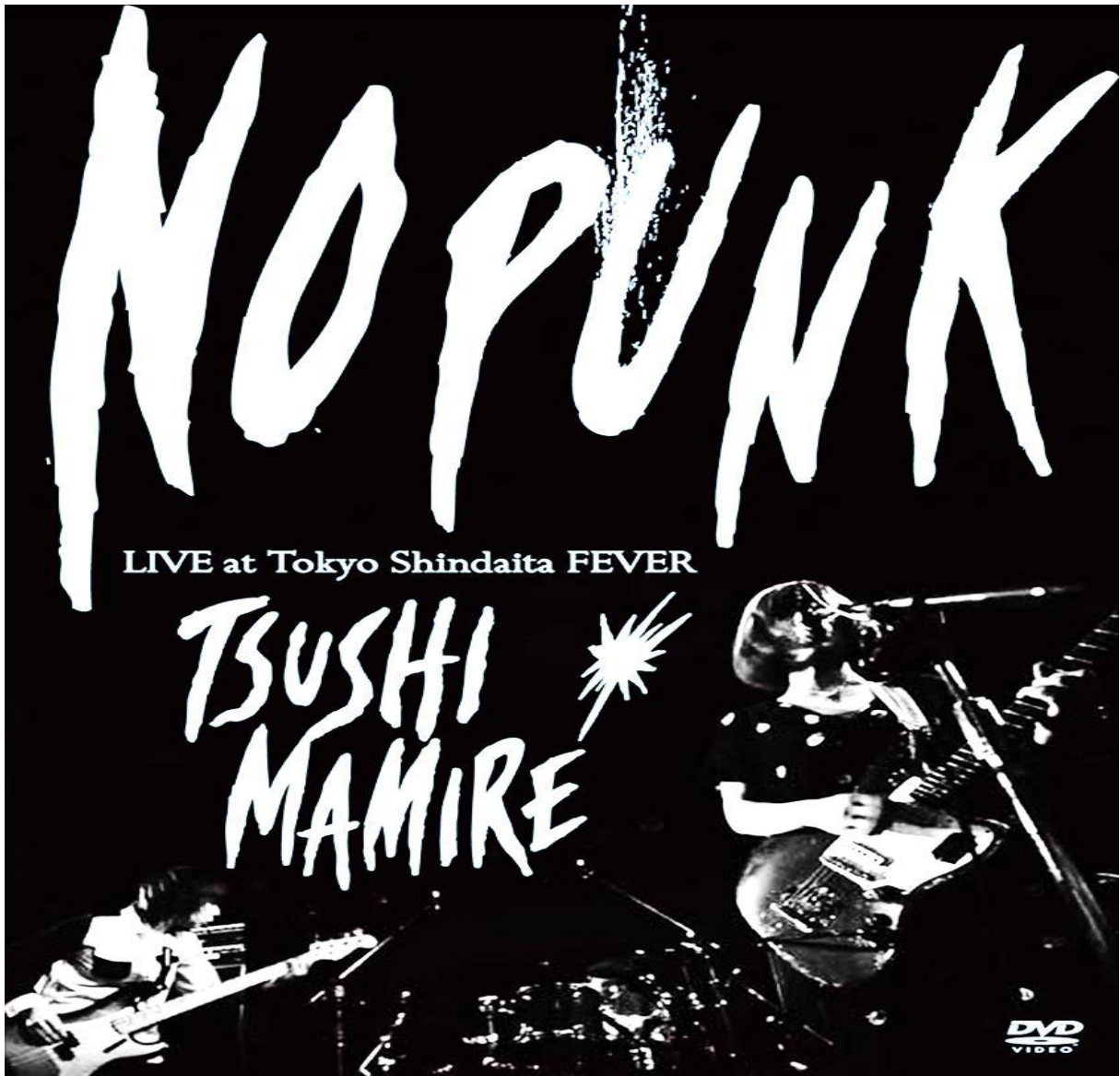
Saç rengim

- En sevdiğiniz yiyecek?

Elma

- Son söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Grubumu sevdiğiniz için teşekkür ederim!

TsuShiMaMiRe, konser dvd albüm kapağı

24 Akabane Sadaaki: Japonya'da bir Rock'rollzede!

Akabane Sadaaki, Japonya'da Rock'n'roll denildiğinde olup bitenin canlı tanıklarından biri olarak başvurulması gereken bir duayendir. Ama kendisi elbette sadece Japonya rock'nroll'u ile ilgili değildir. Onu ünlü rock fotoğrafçısı Bob Gruen ile 70'lerden beri süren arkadaşlığı, New York Dolls'a olan iflah olmaz hayranlığı ya da 1990'ların Japonya Garage revival'ının hala en efsanevi ismi olan Teengenerate grubu lideri Fifi ile olan yakın dostluğundan keşfetmiş olduğum hoş sohbet bir Rock'n'rolzede!!! Röportaj teklifimi kırmayarak kabul etti ve Eleki, Group Sounds, Garage ve Punk gibi Japon gitar müziğinde ilgi alanıma giren türler hakkında sorularımı gördüklerinden yaşadıklarından yola çıkarak cevapladı.

- Selam Akabane, öncelikle röportaj teklifimi kabul ettiğin için çok teşekkürler. Çocukluğundan başlayalım, nerede ve ne zaman doğdun? O dönemde Japonya'da yetişmek nasıl bir şeydi? Çocukken neler yapmaktan hoşlanırdın?

Yokohama şehrinde Honmoku'da dünyaya geldim ve orada büyüdüm. 1960'larda en Japonya'nın yeni müzikler dinleyebileceğiniz bir yerdi. Terauchi Takeshi & Bunnies, Jaguars and Golden Cups gibi G.S Group Sounds ve Eleki surf grupları çok aktiflerdi.

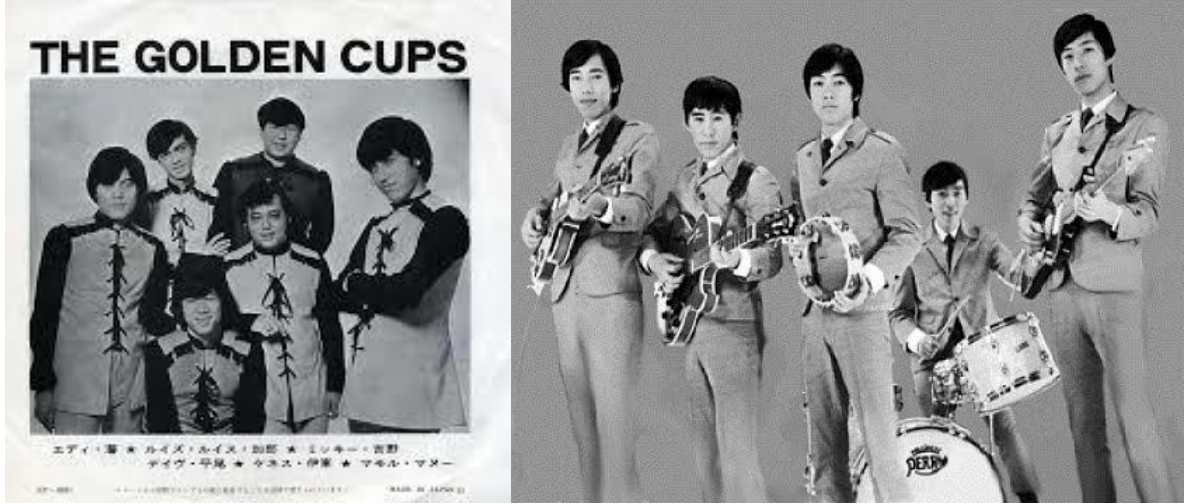
- İlk satın aldığın albüm neydi ve ilk gittiğin konser hangisiydi?

10 yaşındaydım Tigers ve Golden Cups gruplarını seviyordum elbette o yaşlarda konserlere gidemezdim. İlk satın aldığım albüm The Who'nun "Summertime Blues" 7"iydi. ilk gittiğim konser 1972 yılında Grand Funk Railroad'un Korakuen Stadyumundaki konseriydi.

- Sanıyorum Japonya'daki Rockabilly, Eleki ve Group Sounds patlamalarını yaşadın? Kitapların aktardığı kadarıyla o dönemde çok fazla insan Japonya'da elektrik gitar çalmaya başlamış, Japon Rockabilly, Eleki ya da Group Sounds akımlarından etkilenip birini takip ettin mi? Bize bu akımlarhakkında neler söyleyebilirsin?

Rockabilly patlaması başladığında ben daha henüz emekleyen bir çocuktum. o zamanlar The Western Carnival, düzenli olarak yapılan çok ünlü bir festivaldi. G.S patlaması yaşandığında Tigers, Spiders, Tempters, Blue Commets, Carnabeats, ve Ox çok ünlüydüler. Golden Cups grubu hala aktif. Çok uzun bir kariyer elbette sound zaman içinde biraz değişiyor ama Youtube'a bakarsanız ""This bad Girl" şarkısını tavsiye edebilirim.

- The Ventures'un 1962'de gerçekleştirdiği Japonya konserinden sonra Japonya genelinde 750.000 gitarın satıldığı, Eleki gruplarının kurulduğu, televizyon ve radyo kanallarının Eleki yarışmaları düzenlediği söyleniyor, bazı gazetelerin Eleki'ye karşı savaş açtığı ve yasaklanmasını istediğinden bahsediliyor. Bunlar doğru mu? Çok fazla kaynağa ulaşmak zor? Bu konularla ilgili anılarınız var mı? O dönemin Japon gitar sahnesini aklımızda biraz olsun canlandırabilir misin?

Dönemin önemli Group Sounds gruplarından The Golden Cups ve The Tigers

Elbette The Ventures 1962 yılında konser için Japonya'ya geldiğinde ben daha 6 yaşındaydım fakat doğrudur bu konserin etkileri yıllarca sürdü hatta The Ventures hala Japonya'ya turneye gelebiliyorsa işte bu yüzdendir. Japon gitar sahnesinde gerçekten de çok büyük bir etki bıraktılar. Anlatılanlar doğru. Televizyon ve radyo programları ve yarışmalar oldukça fazla yapıldı bunları da hatırlıyorum. Gazeteler haricinde bazı okullar bile konserleri ve gruplara üye olmayı yasaklamışlardı. Fakat patlamaya engel olamadılar.

- Peki, hangi Eleki artistleri sizin için havalıydı? Eleki nasıl popüleritesini yitirdi?

Değişmez iki isim vardır Takeshi Terauchi ve Yuzo Kayama. Takeshi Terauchi hala Blue Jeans grubuyla çalışıyor. Yuzo Kayama, bu yıl 81 yaşında olacak ve o da hala arada konser veriyor. Hatta geçen sene Fuji Rock Festival'inde sahne aldı. Ama 1966 yılındaki The Beatles konserinden hemen sonra yavaş yavaş yeni nesil Eleki yerine Group Sounds'u desteklemeye başladı. Böylece Garage müziğinin de temelleri aılmış oldu.

- Favori Group Sounds grubunuz hangisidir o dönemden?

Golden Cups'ın belli bir dönemi benim için çok özel.

- Peki, Eleki müziğinin popüleritesi hakkında Japon halkının İngilizce'ye hakim olmaması ve bu sound'un enstrümental olmasının neden olduğu söylenir siz buna katılıyor musunuz?

Bu oldukça doğru ama o dönemde sadece Eleki değil Country & Western, Hawaiian and jazz gibi birçok başka enstrümental müzikler de popülerdi.

- Group Sounds sadece The Beatles etkisiyle mi başladı peki?

The Beatles haricinde The Monkeys ve elbette sonrasın da en çok da Zombies popüler olmuştur vokalli gitar müziğinin Japonya'da yayılmasında. Group sounds patlaması çok büyük olsa da çok da uzun sürmemiştir. Group Sounds'u bitiren de Woodstock'ın etkisi olmuştur. Janis Joplin ve Jimi Hendrix, Japonya'da bu yüzden hala popülerdir.

Dönemin bir diğer önemli Group Sounds grubu The Spiders

- Hiç gitarınız oldu mu? Graplarda çaldınız mı?

Birçok gitarım var aslında oğlum bir gitar yapım ustasıdır. Evimin bodrumunda çok fazla gitara sahibim. Evet bazı grup aktivitelerinde de bulundum.

- 1970'lerin sonunda Japonya'da yaşanan punk patlaması sizin için ne ifade etmişti? Friction, Mirrors, Lizard, Star Club, S-Ken, SS, Stalin... gibi harika gruplar var o dönemden!

Punk'a reaksiyon Japonya'da pek de geç kalmadı. Bahsettiğin gruplara aslında "Tokyo Rockers" derdik o dönemde. Bu grupların çoğunu ve benzerlerini canlı olarak izledim. Benim en çok sevdiğim The Plastics olmuştur.

Akabane Sadaaki, New York Dolls vokalisti David Johansen ile birlikte

- Günümüz Japonya Punk/Garage'ının en önemli temsilcileri sizce hangileri?

90'ların en popüler garage punk grubu Teengenerate'in lideri Fifi benim yakın bir dostum ve kendisinin şimdi Firestarter diye bir grubu var. Yakında Amerika'da Burgerboogaloo festivalinde The Damned ile birlikte sahne alacaklar. Ayrıca Tsusimamire gerçekten iyi bir grup. High life, Rangsteen, Dark The Giant gruplarını da tavsiye edebilirim. Ama benim en favori grubum Titty Twister, Tokyo ve Yokohama'da bütün konser salonlarında onları seyredebilirsiniz. Tokyo'da Heavy Sick, Statto ve UFOs da çalışıyorlar.

- Japonya'da punk başlamadan protopunk sayabileceğimiz gruplar var mıydı?

Kikyo ve Rouge çok iyidiler. David Bowie, NY Dolls, Television gibi soundları severdim. Bob Gruen'un Rock+ Roll Forever'ı!

- Hepsi bu kadar umarım sorularımı sevmişsinizdir son sözleriniz?

Çok teşekkürler, Rock'n Roll!!

25 El Zine: Japonya'da bir Punk Fanzini

Japonya punk sahnesini yakından tanımak isteyen herkes için en önemli kaynaklardan biri günümüzde Kenji tarafından tek başına hazırlanan El Zine'dir. El Zine, fanzin mantığında hazırlanmış olup aslında çok yoğun bir içeriğe sahip bir punk müzik magazindir. Punk sahnesi demişken, sadece punk ya da punk rock değil Hardcore, Ska, Surf, Garage, D-Beat, Grindcore... Aklınıza gelebilecek her türlü Punk ve politik Metal'in alt branşlarıyla ilgili her türde grup ve sanatçı El Zine'in içeriğini oluşturmaktadır. Bu yüzden de dergi Japonya'nın Maximum Rock'n Roll'u konumundadır. Kenji ile hem El Zine hem de günümüz ve geçmiş punk sahnesi hakkında kısa bir söyleşi yaptım:

- Selam Kenji, röportaj teklifimi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Öncelikle çocukluğundan ve çocukken yapmaktan hoşlandığın şeylerden bahsetmeni isteyeceğim?

Yokohama'da 1980 yılında doğdum. Roman okumayı çok severdim özellikle favori yazarım Osamu Souda'dır. Onun kitapları çocuklar ile ilgilidir ama çoğunlukla yetişkinlere olan isyanı konu alır. Daha ilkokuldayken onun kitaplarından otorite karşıtlığını öğrenmiştim hahaha! Ortaokul yıllarında ise Juuza Unno, Rampo Edogawa, Qyusaku Yumeno ve Souji Shimada'nın dedektiflik kitaplarına merak saldım ki hala okumayı çok severim.

- İlk satın aldığın plak neydi? İlk gittiğin konseri hatırlıyor musun?

The Clash'in discografy albümü olmalı, ağabeyim benim harçlığımla zorla almıştı sanırım. İlk konser No Fun At All, Millencolin ya da Chaos UK olmalı hangisi tam emin değilim. Gariptir ki seneler sonra El Zine'in 2017'de yayınladığım 27 numaralı sayısında Millencolin ile, 2018'de yayınladığım sayı 31'de ise No Fun At All ile röportaj yapmışım. Kemiğinde ne varsa etin de ona dönüşüyor.

El Zine'in her sayısı dünyanın her yerinden punk ve hardcore müziği ile dopdolu

- Punk'ı nasıl keşfettin ve nasıl punk olmaya karar verdin?

Bahsettiğim gibi ağabeyim 16 yaşındayken Sham 69 gibi gruplar dinlerdi ve punk ile ilgiliydi. Sham69, Clash, Chaos UK, Ramones, Damned ve Stalin gibi grupları da o bana öğretmiştir. Elbette henüz 10 yaşındaydım ve o zaman için daha çok sınıftaki arkadaşlarımın anlamadığı özel bir şeyler öğreniyor gibiydim.

- O zamanlar sevdiğin Japon grupları hangileriydi?

Klasik punk grupları Stalin ve Laughin Nose. Pogo grupları Discocks, Tom And Boot Boys. Melodic punk grupları Hi-Standard, Sherbet, Green Giant ve Jelly Belly

- O dönemin Japon punk sahnesi hakkında neler anlatabilirsin?

O dönemlerde punk sahnesinden hiç arkadaşım olmadı, konserlere gittiysem de sadece seyirci olarak yer aldım ama günümüzdeki konserlerden daha kalabalık olurdu konserler o dönemde ve aslında herkes de çok gençti.

- Peki punk ve hardcore seyircisinin takılmayı sevdiği yerler nereleriydi?

Konserler haricinde plak dükkanları hmmm başlıcaları Disk Union, Mickey Room, Boy, Base, Allman, Nat ve Tiger Hole. En popüler konser mekanı Gigantic gerçi şimdi birçoğu kapandı.

- Hiç bir grupta enstrüman çaldın mı ya da vokal yaptın mı?

Lise yıllarında Insulted Bums adında bir grupta çalışıyordum. Sadece okulda çalışıyorduk ve ben bass/vokaldim. Diğer grup üyeleri punk ile çok alakalı değillerdi. Discocks ve Aus-Rotten yorumladığımızı hatırlıyorum. Elbette bok gibi çalışıyorduk. O dönemde demo kaset yapmıştık 30 adet çoğaltmıştım. Geçen yıllarda ebeveynlerimin evinde bu kasetlerden buldum ara sıra dinliyorum. Oldukça nostaljik ama bok gibi kayıtlar hahaha!

- El zine'i yayınlamadan önce başka fanzinler yapmış mıydın?

El Zine'den önce Doll magazine için çalışıyordum. 1980 yılında Doll company tarafından yayınlanmaya başlamıştı ve ben derginin editörlerinden biriydim, fakat şirket 2009 yılında iflas etti. Doll, ticari bir müzik dergisiydi. Fakat Japon punk'ı için uzun yıllar çok önemli rol oynamıştır. Discharge, Mob 47, Lebenden Toten, Nofx, Bad Religion, Rancid aklınıza gelebilecek her punk grubu hakkında yazdık dergide punk, hardcore, Oi!, ska, rocabilly,

psycobilly, post punk, indie rock gibi tüm altkültürlere yer vardı. Aslında punk sahnesine The Doll magazinde çalışmaya başlayınca dahil oldum diyebilirim.

- El Zine'i yayınlamaya nasıl karar verdin?

The Doll dergisinin çalışanı olduğum için tüm makaleleri özgürce yazamıyordum. Bir çalışma şeklimiz vardı. Bu yüzden kendi başıma özgürce bir fanzin yapmak istiyordum. The Doll iflas etmeden önceki dönemde Pisschrist grubuyla röportaj yapmıştım. Aslında fanzin fikri de o zaman doğdu. El Zine'in sıfır numaralı sayısı 2009 yazında hazırды.

Basılı yayınların gerekliliğinin sorgulandığı günümüzde El Zine Japon punk'ı için de harika bir kaynaçça

- Bize tavsiye edebileceğin başka japon punk hardcore fanzin'leri var mı?

Gençken Crust War zine, Dystopia zine ve Doll magazin takip ederdim. Günümüzde maalesef tavsiye edebileceğim bir fanzine yok.

- Günümüz Japon punk'ından bize tavsiye edebileceğin gruplar hangileri?

Tom And Boot Boys! yeni bir 7" yayınladılar. Aslında çocukluğumdan beri takip ettiğim bir grup tarzlarını asla değiştirmediler!

- Sence Japon punk sahnesinin dünyanın diğer yerlerindeki sahnelerden özel kılan birşey var mı?

Bence Japon punk sahnesi çok özel değil. Çünkü her ülkenin punk sahnesi oldukça özeldir. İngiltere, Amerika, İsveç, Polonya, Almanya, Çekya, İtalya, İspanya, Rusya, Litvanya, Türkiye, Romanya, Kore, Brezilya, Kolombiya, Şile, Avustralya... Eğer bir yerde punk sahnesi varsa hepsi benim için çok özeldir. Biliyorsun benim fanzinim aslında sadece Japon punk'ı ile ilgili değil. Dünyanın her yerinden gruplar hakkında yazıyorum. Miliyet ve ırk gibi kavramlar beni ilgilendirmiyor.

- Son dönemde izlediğin en iyi konserler hangileriydi?

En son Tokyo Eartdom barda gerçekleşen Sex Dwarf (İsveç), Unarm, C, Misiliski ve Kaltbruching Acideath konserine gittim. Unarm inanılmazdı, Sex Dwarf ultra hızlı ve gürültülüydü. Onlara Japon Sake'si ismarladım hahahah!

- El zine'i düşünecek olursak D.I.Y senin için ne anlam ifade ediyor?

Ben El Zine'i kendi başıma yayınlıyorum. O yüzden DIY'im. El Zine ticari bir magazin değil. DIY de benim için normal bir şey, çok özel bir durum değil.

Kenji'nin uzun yıllar editörlük yaptığı The Doll magazin

- Kendini politik bir insan olarak tanımlıyor musun?

Hayır, politikadan hoşlanmam ve hiç bir politik teoriye de inanmam ama yine de idam kaldırılmalı!

- Eğer Japonya'da herhangi bir şeyi değiştirme şansın olsaydı bu ne olurdu?

Alkol ürünlerine olan vergiyi daha düşük hala getirirdim. Almanya'ya gittiğimde bira çok ucuzdu ve bu harikaydı! Alman punklar "Almanya'da alkol vergileri yükselse burada isyan çıkardı" dediler. Japonya'da böyle olmuyor, sanırım milli karakter bu hahaha!

- Punk sahnesi sence kolektif mi yoksa bireysel mi olmalı?

Bilemiyorum, sonuçta herhangi bir kolektifin içsel olarak kendilerini koruma içgüdüsüne sahip olacağını düşünüyorum bu yüzden insanlar bireysel ve özgür olmalı!

- Hayatını nasıl kazanıyorsun?

DTP designer'im elbette bu punk bir iş değil hahaha!

- Hepsi bu kadar son sözlerin?

Kafanızı kullanın, biz punk'ız ama punk kurallarına ihtiyacımız yok!!!

26 VAMP! Magazin: Japonya'da feminizm

Ayumi Tsubouchi'nin hazırladığı internet blog'u VAMP! Magazin, dünyanın her yerinden kadın önderli ya da tamamı kadınlardan oluşan garage punk gruplarına yer veriyor. Ayumi ile Japon Kadınının toplumdaki ve Garage punk sahnesindeki yeri üzerine mini bir söyleşi yaptım. Böylece yazılı kaynaklarda pek de üzerinde durulmayan ama Japonya'da özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası toplumsal yapıdaki köklü değişikliklerle yaşanan kadın özgürlük hareketi hakkında biraz olsun fikir sahibi olmaya çalıştım.

- Ebeveynlerin müzikle ilgili insanlar mıydı?

Hayır, sadece dinleyiciydiler. Babam Japon Enka müziğinin severdi ve Karaoke ya da Izakaya (Japonya'da iş çıkışında gidilen bir tür pub) partilerinde şarkı söylerdi. Ichiro Toba severdi mesela. Annem ise Hibari Misora ve Japon "Showa-kayo" (Japon Oldies Gecelerine verilen ad) pop tarzının hayranıydı.

- İlk satın aldığın plak ve ilk gittiğin konseri hatırlıyor musun?

Dört yaşındayken Go Nagai'nin Japon animesi "Cutie Honey"nin soundtrack'ini annemlerden bana almalarını istediğimi hatırlıyorum, bu aldığım ilk plaktı. İlk kez yaşadığımız küçük kasaba olan Yamaguchi'de Ayumi Nakamura'nın konserine gittiğimi hatırlıyorum. 1980'lerin ünlü bir Japon pop sanatçısıydı. Kasabamda Punk rock ve Rock'N'Roll sahnesi yoktu hala da yoktur.

- Hiç bir enstrüman çaldın mı? Bir grupta vokal ya da enstrüman çaldın mı?

Üç yaşımdan beri org çalıyorum. Altı yaşımdan 14 yaşıma kadar da piyano çaldım. Onlu yaşlarımda bazı basit şarkılar yapıyordum. Kompozisyon yarışmasına da katılmışım o yaşlarda ama kazanamadım. Gitar çalmayı da denedim 13 yaşımıydım o zaman fakat başarılı olamadım. Benim için çok zordu... Bir arkadaşım The Mods'un bazı şarkılarını çalmayı öğretmişti. Sonra bir cover grubumuz oldu adı 'The 45's'di uzun zaman önce. Lemonheads'ten "Into Your Arms" falan yorumluyorduk iki erkek arkadaşım. Gitar çalıyor ve vokal yapıyordum. Daha sonra düğünümde Vaseline şarkıları yorumladık ve kocam da davul çaldı.

- Harika bir müzik blogu olan "VAMP!"ı hazırlıyorsun, bize nasıl başladığını ve "VAMP!"ın hikayesini anlatır mısın?

Teşekkürler! "VAMP!" adını bir müzik magazininde Le Tigre ile yapılmış bir röportajdan buldum. O zaman kulağıma bu isim hoş gelmişti, sevdiğim plak şirketlerinden "Bomp!" gibiydi. "Make up" ya da

"Girls Adventure" da diğer seçeneklerdi ama "Vamp!" tercih ettim. Grrrl Rock ve sanata odaklanan bir web fanzini olsun istemiştim, çünkü 90'lardan beri Riot Grrrl ile ilgiliydim. 2000 Yılında Amerika'da "Lady Fest'e gittiğimde dergiyi oluşturmaya karar verdim. Japonya'daki kadın grupları ve kültürüne bağlı sanırım başka bir magazin de yok. Ayrıca Music Publish Company'nin bir müzik dergisinde de editörlük yapıyorum.

VAMP! Magazin'in 2 sayısının kapağı Ayumi'nin Nikki Corvette tutkusunun en iyi örnekleri

- İkinci Dünya Savaşından sonra Japonya çok büyük bir sosyal dönüşüm yaşadı, böylece Japon kadınının toplumsal yapıdaki rolü de değişti bu değişim hakkında bize neler anlatabilirsin?

Kadının Japonya'da geleneksel rolü ev işleri ile ilgilenmek, çocuk bakmak ve erkeğe yani kocasına destek olmaktı. Fakat sonradan hayat şartları oldukça zorlu hala geldi, hala bazı insanların kadının eski konumuna geri dönmesi gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Fakat kadınlar her şeyi yapabilirler.

- Geleneksel bir aileden mi geliyorsun? Anne babanızın bu konumdaki yerleri nasıldı?

Evet geleneksel bir aileden geliyorum ve ailemdeki ilişki şeklinden de hiç hoşlanmıyorum. Babam erkek kardeşime "akıllı olması" konusunda tavsiyeler verirdi ve bana "gülümsememi" "ev işleri" yapmamı söylerdi. Benim için onun "kadının eğitilmiş olması şart değildir." demesi büyük hayal kırıklığıdır. Bunun kadın için en iyisi olduğunu düşünürdü. Gerçi şimdi farklı düşünüyor ve bana hak veriyor ama o zamanlar öyleydi.

- İkinci Dünya Savaşı sonrası sinema ve müzik endüstrisinin Kadın özgürlüğü üzerinde etkisi olduğunu düşünüyor musun? Sence bu faydalı bir değişim mi oldu yoksa batılı anlamda kadının da bir tüketiciye dönüştürülmesine mi yaradı?

Evet sinema ve müziğin bu konuda büyük etkisi oldu. Bu modernizm etkisi hem iyi hem kötü anlamda var. Özellikle Japon endüstrisi ve üretime katılmaları savaş sonrası dönemde Japonya'nın ekonomisinin düzelmesine neden oldu. Fakat neredeyse hiç evlenmemeye ve çocuk da yapmamaya başladılar ki bence bu kötü bir durum.

- Dönemin önemli Japon kadın şarkıcılarından Chiemi Eri'nin 1955 tarihli "Rock Around the Clock" yorumu ve Michiko Hamamura'nın 1958 tarihli "Jailhouse Rock" yorumunun Japonya'daki Rockabilly patlamasını tetiklediğini biliyoruz sence 1950'lerin diğer önemli kadın şarkıcıları/sanatçıları kimlerdi?

Evet! Eri Chiemi ve Michiko Hamamura çok severim! Diğer önemli sanatçılar "Cha Cha Wa Subarashii" ve "Ko Ko Mo" şarkıları ile Izumi Yukimura ki kendisi en iyisidir! "Tokyo Boogie-Woogie" şarkısı ike Shizuko Kasagi, "Tokyo Kid" şarkısı ile Hibari Misora ve "Quesera Sera" ile Peggy Hayama... Hepsi de çok sevdiğim şarkıcılardır!!!

Ayumi Tsubouchi'nin tek kişilik çabası VAMP! Dergisinin var olmasını sağlıyor

- Elbette Japonya'ya kadın haklarının tepeden inme de gelmedi, bu mücadele hakkında bize neler anlatmak istersin?

Hayır Japon kadını gerçekten de hakları için savaştı. Modern Japon kadınının özgürlük hareketini, 1872 yılında imzalanan Tüm geyşa ve fahişeleri özgürleştiren yasanın çıkmasını sağlayan kadın hakları avukatı Yukichi Fukuzawa, 1880'lerde Eiko Kageyama ve Toshiko Kishida'nun başlattığı Kadın Özgürlük Hareketi. 1978 Yılında yapılan meclisi seçimlerinde Kita Kususe'nin yapmış olduğu Kochi eyaleti protestosu. Protesto'nun konusu kadın olarak vergi öderken oy kullanamaması üzerinedir. Böylece 1880 yılında bir evde tek başına olan kadının oy kullanması hakkı kabul edilmiş olur. 1911 yılında Raicho Hiratsuka "Seitou" adındaki ilk kadın magazinini yayınlar. 1919 yılında Yeni kadın derneği'nin kuran da kendisidir. Daha sonra 1921 yılında Japonya kadınlar oy birliği derneğini de Tsuneko Gauntlett ve Oshimi Kubushiro'yla birlikte kurarlar. Japonya'da kadınların oy kullanabilmesi için yaptıkları kampanya inanılmazdır. Japonya'da feminizmin önemli karakterlerini merak edenler için araştırılması gereken üç de isim vereyim Eiko Fukuda, Akiko Yosano ve Umeko Tsuda.

- Japon Kadınının modern hayat içindeki rolünden bahseder misin? Geleneksel kodlar hala onları şekillendiriyor mu? Yoksa modern yaşamın zorlukları tamamen bu durumu ortadan kaldırdı mı?

Evet, geleneksel kodların farkındayım. Özellikle cinsiyetçi ayırım işçi olma konusunda baskın durumda. Bu arada ağır iş koşulları da kadının tamamen değiştirmesine neden olmaktadır. Her geçen gün daha da çok kadın çalışmaya başlıyor ve elbette öncesi ve sonrası adına büyük bir değişim yaşıyorlar. Elbette hala kadının yerinin ev olması gerektiğini düşünen erkekler de yok değil. Ev işleri ve çocuk bakımı onlara göre kadının uğraşması gereken tek şey. Ama kadınlar hem çalışıyor, hem ev işlerini yapıyor hem de çocuk bakıyorlar, vergi veriyorlar. Süperwoman gibi bir durumdalar. Elbette bunu her erkek böyle düşünüyor diyemem, bu konunun farkında olan erkekler de var. Bu eğilimler belki kırsal da daha güçlü olabilir ama şehirlerde de bu düşüncelere sahip insanlar var. Aileden gelen edinilmiş düşünceler bunlar.

- Punk hareketi ilk çıktığı andan itibaren kadın özgürlük hareketine çok önemli bir ifade alanı olmuştur.

Japonya'da da Punk batı ile eşzamanlı ilerledi ve kadın liderli ya da tamamı kadınlardan oluşan çok grup vardı hala da var. Sheena & The Rokkets, The Plastics, G-Schmitt, Papaya Paranoia, Bárbara gibi inanılmaz gruplardan bahsediyorum! Bu konuda neler söylemek istersin?

Hepsini gerçekten çok seviyorum ayrıca müzik gruplarının Japonya'da kadın özgürlük hareketi için önemli görev aldığına da inanıyorum. Ayrıca Sheena ve Makoto Ayukawa gerçekten de mükemmel bir çiftler. Yıllarca birbirlerini inanılmaz severek birlikte yaptılar müziklerini. Onlara bayılırım ayrıca Sheena'nın evlendikten sonra grupta vokal yapmaya başlamış olması da çok havalı. Rocker anneler "Rock on Baby" şarkısına bayılırlar.

Japon garage müziğinin en eski ve en önemli isimlerinden Sheena And The Rokkets grubu

- "All-girl band" ve "female fronted" gibi müzikal tanımlamalar hakkında ne düşünüyorsunuz? Bun gibi tanımlamalar sizi rahatsız ediyorlar mı?

Hayır, etmiyor geçmişte bu konu ile ilgili düşündüğüm olmuştu ama bunlar sadece müzikal tanımlar ve aslında gurur duyulacak tarafları da var. Bu tanımlarla dünyanın her yerinden gruba ulaşmak internet aracılığı ile daha da kolaylaşıyor. Birçok grup VAMP! ile bu tanımlar sayesinde iletişim kuruyor.

- Elbette sen sadece Japon garage müziği ile ilgili değilsin Riot Girl gibi diğer türler de ilgi alanına giriyor, 90'lı yıllarda Riot Girl Japonya'da nasıl bir karşılık buldu ve bize tavsiye edebileceğin gruplar var mı?

Evet! Bazı kzzz grupları (grrrrl bands) Riot Grrrl akımından etkilenen ve bazı sanatçılar 90'larda Japonya'da da oldu örneğin o dönemde Belters grubu Bikini Kill/Le Tigre gibi Olympia ABD akımından direkt etkilendiler. VAMP! Magazin için onlarla röportaj yaptım. Merak ederseniz ona bakabilirsiniz. Chihiro Isadora da (BOYS ORDER ve Prambath gruplarından) bir Riot Grrrl'dür. 1990'larda tanıştığımızdan beri hala görüşürüz. Onunla da röportaj yaptım elbette ve o Riot Grrrl hareketi ve Mambo Taxi hakkında makaleler yazdı VAMP! Magazin'in ilk sayısı için Bu arada Seagull Screaming Kiss Her Kiss Her, Buffalo Daughter, Cibo Matto gibi gruplarda o dönemden Riot Grrrl sayılabilecek gruplardır. Elbette Shonen Knife! The Pats Pats, Riot Grrrl'ün gelecek neslidir. Peach Kelli Pop ile bağlantılılar ve Japonya'da beraber çaldılar. Ahh! ne harika bir kombinasyon.

- Şu an VAMP! Magazin garage rock ile oldukça ilgili görünüyor?

Elbette Garage rock çok sevdiğim bir tür. Fakat Rock'n' Roll, Punk Rock, Popwer Pop, Alternative Rock vb. birçok tür de alanıma giriyor. Le Tigre, Bobby Teens, Nikki Corvette, Chicks On Speed... hepsi

VAMP! Magazine kapak oldular. Bilmiyorum... Galiba The Beatles hala seviyorum çocukken 1970'lerin çizgi filmlerini seyredirdim ve hep onların şarkılarını duyardım belki de ondandır!

90'larda Japon Garage Revival akımının en önemli All girl band'leri 5.6.7.8's ve Shonen Knife

- Japonya kadın garage punk'ının en önemli temsilcileri sizce kimler?

Elbette The 5,6,7,8's!

- Peki şu aralar en çok dinlediğiniz all girl band hangisi??

The 'B' Girls, 1977'de Toronto'da kurulmuş bir grup ve Eylül'de Japonya'ya turneye geliyorlar, The Pats Pats daha yeni 10" Ep yayınladılar. Chai sanırım dünya çapında ünlü oldular.

- Japonya'da garage müzik hareketinin Japon kadınının kendini ifade etme alanlarından biri olduğunu düşünüyor musunuz?

Evet! Japonya'da her zaman çok sayıda kadın garage grubu vardır. Çok çeşitli müzik yaparlar ve Garage Rock tutkunları tarafından çok saygı görürler.

- Peki, günümüzde bile Garage punk sahnesinde hala ataerkil bazı durumlar var mı?

Evet! Yine de tüm shne adına konuşabilecek bilgiye sahip değilim ama bu durum tüm sahneyi değil bireysel bazı durumları kapsıyor.

- Kendinizi feminist olarak tanımlar mısınız?

Elbette, yaratıcı bir şekilde kendi tarzımla ve her zaman ne istiyorsam onu yaparım. Chicks On speed grubu Berlin'de yaptığım röportajımda VAMP! Magazin için bana bu oldukça yaratıcı demişlerdi. Japonya'da feminizm için "cinsiyetsizlik" diyebilirim. Misuzu Kaneko bu konuda "Hepimiz farklıyız ve bu çok iyi" der.

- Tüm sorularım bunlar, eklemek istediğin herhangi birşey var mı?

Evet, söylediklerimin bir anlamı olacak mı merak ediyorum?! Eğer İngilizcem ile ilgili bir gariplik varsa lütfen bana tekrar yaz...

27 Shodo ve Punk: Akane Kanamori

- Selam Akane, röportaj teklifimi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Biraz çocukluğundan bahseder misin? Ailenden ve doğup büyüdüğün yerden?

1991 yılında Gifu'da doğdum. Bir kız kardeşim var. Babam motosiklet teknisyeni annem ise hemşireydi. Çok sevgi dolu bir ailede büyüdüm. Annem sürekli sarılan, abartılı davranışları olan bir insandır. Çocukluğum sevgi dolu geçti.

- Çocukluğunda neler yapmaktan zevk alırdın?

Resim çizmeyi gerçekten çok severdim. Televizyon seyretmeyi özellikle de çizgi film izlemeyi severdim. Studio Ghibli, Disney ve Sailor Moon favorilerimdi. Babam her hafta beni tiyatroya götürürdü.

Akane Kanamori, punk ve geleneksel shodo sanatını birleştiriyor.

- Neler hakkında çizmeyi severdin peki?

Evler, hayvanlar... Ailemin evinden hala çok sayıda resim var. Sanatı çocukluğumda da çok seviyordum. Resimli çocuk kitaplarındaki yazılarla ilgilenmez sadece illüstrasyonlara bakardım.

- O dönemde ne tarz müzikler dinlemek hoşuna giderdi?

Genelde çigi film soundtrack'leri. Özellikle Studio Ghibli'ninkiler! Ayrıca Joe Hisaishi'ye bayılırdım. Pişano'da saatlerce pratik yapardım.

- İlk satın aldığın albüm ve ilk gittiğin konseri hatırlıyor musun?

Sanırım ilkokuldayken Ayumi Hamasaki'nin albümünü almıştım. İlk konser ise Kumi Kohda'dır. Gifu küçük bir kasabaydı ve ünlü sanatçıları seyretmeye bayılırdım.

- Punk olman nasıl oldu?

Halam batı müziği dinlerdi. Ben de ondan etkilendim. İlk dinlediğim gruplar Bon Jovi , Queen'dir. Sonra da punk ile tanıştım. Sex Pistols, The Ramones aklımı başımdan almıştı! Tarzı çok sevmişim. Ayrıca gün ve gün punk oldum yavaş yavaş aslında punk da benim kimliğimi oluşturdu böylece.

- Aslında modern bir Shodo sanatçısısın, Shodo yazmaya ne zaman başladın ve nedeni neydi Shodo'yu seçmenin?

Shodo yazmaya 8 yaşında başladım. Her şeyi sadece siyah mürekkep ile ifade etmeye çalışmaya bağımlı oldum. 16 yaşında Yeni Zelanda'da otururken eve gelen arkadaşlarım yazılarımı görüp çok beğendiler. Shodo aslında Japonya'da bile az bilinirken dünyanın her yerinde insanların onun farkında olduklarını anladım. Böylece Shodo'nun cazibesini yaymaya karar verdim.

- Shodo senin için ne anlam ifade ediyor? Japonya'da Shodo'nun insan ruhunu özgür kılmanın bir yolu olduğuna inanıldığını okumuştum. Shodo yazarken ne hissediyorsun?

Shodo yaşamımın bir parçası. Yemek yemem, içki içmem ya da nefes alıp vermem gibi. Keder ve zorluklardan da beni özgür kılıyor. Ne zaman kendimi mutlu, üzgün, dilekte bulunan ya da dua eden bir ruh halinde bulsam o zaman çiziyorum. Bu yüzden bazen ağlayarak çizdiğim de oluyor. Çizimlerim aslında beni yansıtan bir ayna.

- Fakat Shodo'ya modern bir dokunuş getirdiniz, aslında shodo beyaz özel bir kağıda siyah mrekkep ve özel bir fırça ile yazılan geleneksel bir Japon yazım tarzı fakat siz renkler hatta canvas da kullanıyorsunuz. Shodo'yu bir sanat olarak icra etmeye nasıl karar verdiniz?

Sadece ifade etmek istediklerimi çiziyorum. Bazen siyah mürekkep ve kağıt, bazense boya ve tuval ile yapıyorum bunu. Atölyemde olan malzemeler ve elime ne gelirse o an için öyle yapıyorum. Sanırım sanatı böyle görüyorum, çünkü üzerimde büyük etkisi var. Geleneksel Shodo'yu anladıktan sonra kendimi daha da özgür ifade etmek adına bu yolu benimsedim.

Akane Kanamori'nin Shodo tuvalerinden biri ve sergi afişi.

- Sanat üzerine bir eğitim aldın mı?

Üniversite'de Japon kaligrafi eğitimi aldım. Ama bir sanat eğitimi almadım. Müze ve galerilerdeki resimlere bakmak ve kütüphanelerde klasik sanatçıları incelemekle ilgilendim.

- Peki insanların tepkisi ne oluyor? Genelde geleneksele gelen yeni yorumlar sanatta da tepki alırlar?

Bir adam, Shodo'nun düşündüğümde çok daha tanıdık geldiğini ve de çok eğlenceli olduğunu söyledi! İlk sergilerimden biriydi. Aslında sergilere gelenlerin çoğu Shodo ile çok da alakalı olmuyorlar. Bazen evinizin salonuna asmak istemeyeceğiniz bir kelimeyi Shodo olarak boya ile tuvale yazıyorum. Bazı insanlar sanatımı seviyorlar bazıları ise sevmiyorlar. Shodo'ya yeni bir yaklaşım getirmek istiyorum. Gelenekseli günümüze taşımak gibi.

- Sergilerinden bahsedebilir misin?

22 yaşımıdayken ilk sergim Galeride Shibuya'da oldu. Sonra birçok grup sergisine de katıldım. Yeni sergim ise yakın gelecekte gerçekleşecek.

- Punk Shodo sanatçısı olduğun söyleniyor, sen bu konuda ne düşünüyorsun?

Dışarıdan nasıl görünüyorum bilmiyorum ama istediğim her ne ise onu yapıyorum. Böylece eğleniyor ve üzüntümü de atıyorum.

- Japonya kadınının toplum içindeki konumu hakkında neler düşünüyorsun?

Üzülerek söylemeliyim ki Japon kadını bu konuda hala düşük bir seviyede. Japon kadını hala ayrımcılığa maruz kalıyor. Evlilik ve çocuk yetiştirmek için hayallerinden vazgeçiyorlar. Kadının daha aktif olduğu bir toplum hayal ediyorum.

Akane Kanamori'nin body painting ve shodo birleşimi.

- Bir kız çocuğun var ve annesin, anne olmak hayatında neleri değiştirdi?

Sıradan bir "Anne" değilim. Hayallerim ve yapmak istediklerim var. Kızıma bir rüyanın gerçeğe nasıl döndüğünü göstermek istiyorum. Sıradan bir anne olmak istemiyorum, kızım için en iyi anne olmaya çalışıyorum. Sanatımın teması sanırım çocuğum dünyaya geldikten sonra yavaş yavaş değişti. Geçmişte ürettiğim sanatın kaynağı negatif enerjeydi. Fakat şimdi yavaş yavaş daha naif işler yapmaya başladım. Sanırım en büyük değişim bu oldu.

- Japonya'da herhangi bir şeyi değiştirebilme şansın olsaydı bu ne olurdu?

Sanatçıların özgürce ve doğal olarak kendilerini ifade edebileceği bir toplum olsun isterdim. Japonya çok küçük bir sanat piyasasına sahip ve sanatçılar ürettikleri eserleri düşük fiyatlardan satmak zorunda kalıyorlar. Umarım geleceğin toplumu kızımın "ben sanatçı olmak istiyorum" dediği bir yer olur.

- Hangi Japon punk grupları favorilerin?

Hat trickers, Skizophrenia, Reality Crisis, Foward, ve Thinkagain! Bu gruplar çok havalı ve sağlam mesajları var!

- Japonya'da bir punk olarak takılmayı sevdiğiniz yerler nereleri?

Tokyo'da çok sayıda konser mekanı var. Antiknock, Earthdom, Niman-Denatsu vb. Çoğunlukla punk dükkanlarından "Killers" ve "CYbER dYNE" a giderim çocukluğumdan beri.

- Tüm sorularım bu kadar, eklemek istediğin bir şey var mı?

İşlerim ve sanatıma ilgi göstermen beni çok mutlu etti. Umarım daha çok insan Japon kaligrafi sanatına ilgi duyar. Harika bir röportajdı, çok teşekkürler.

Akane Kanamori'nin sevilen eserlerinden biri.

28 P-Model

Japon New Wave'inin ve dahası "teknopop"un belirleyici gruplarından biri olan P-Model pop bir çıkışın ardından hızlı bir şekilde daha deneysel bir yöne çekilir. 1979 Yılında tek ve daimi üyesi Susumu Hirasawa önderliğinde kurulan P-Model, çok kısa sürede Japon yeraltı müziğinin öncü isimlerinden biri haline gelir. Japon New Wave müziğinin kendileri gibi önde gelen bir diğer temsilcisi Plastics ile her zaman birlikte anılmışlardır. İki grup da ilerideki sound değişimleri göz önünde bulundurulursa Japon elektronik müziğinin özellikle de Techno tarzının esin kaynakları sayılırlar.

P-Model grubu bir ilham kaynağı olarak jenerasyonlar sonra bile Japonya'da etkisini sürdürmektedir. P-Model'in 1979 yılı albümü "In a Model Room" prodüktörlüğünü Plastics grubundan Sakuma Masahide yapmıştır. Albüm neşeli ve enerjik sounduyla pop ve new wave arasında bir noktada yer alır. Pop müzik ile minimal şarkı sözlerini birleştirip iyi bir modern yaşam eleştirisi sunan albüm ve beklenenin üzerinde bir başarıya sahip olmuştur. Albümden Krafwerk, Devo ve XTC'den hatta Talking Heads, B52's ya da X-Ray Spex'ten etkiler görmek mümkündür. Zaten P-Model'un "Techno Pop" tarzında anılsa da aslında grup en büyük esin kaynaklarını ünlü İngiliz Postpunk grubu XTC olarak göstermiştir. Garip gitar riff'leri ile bezeli bir "Techno-punk" yaptıklarını söylemek daha yerinde olacaktır.

"In a Model Room" albümünde P-Model, kentsel sorunları ve medyanın rolü gibi modern meseleleri dile getiren bir "İletişim Kuramı"nın duruşuna sahiptir.

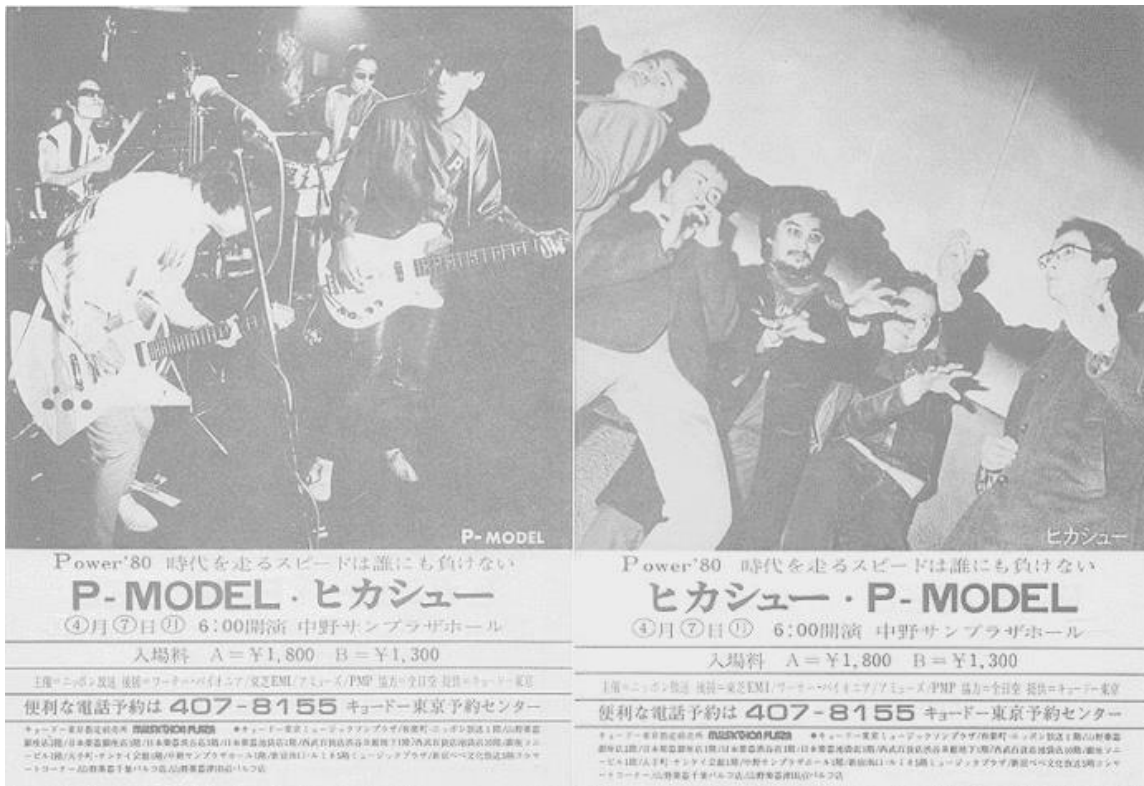
P-Model grubunun "In a Model Room" albüm tanıtımı için gerçekleştirdikleri fotoğraf çekiminden bir kare

2000'ler Japon New Wave Synthpunk grubu Polysics'in sound'unun ardında yatan ilham perisini P-Model'in özellikle "In a Model Room" albümünde aramak yerinde olacaktır. "In a Model Room" bir albüm olarak döneminin çok ilerisindedir, özellikle XTC'nin "White Music" albümünü

animsatmaktadır. New Wave'e göre daha karmaşık bass gitar yürüyüşleri, rhythm box ve davulun üstüste kullanıldığı şarkılar grubun öncü tavrının delilleridir.

Sözlerin büyük altından eleştirel bir biçimde modern yaşamı tiye alması ve kirli gitarları albümün punk sound'unda yer almasını sağlamaktadır. Albüm manik, rahatsız edici ve aynı zamanda eğlenceli olmayı bilmektedir. The Wire'in "Pink Flag" ya da Pere Ubu'nun "Modern Dance" albümlerinde söz ve müziğin bir amaç dahilinde bu denli bütünleştiği görülür. Müzik vadettiği fikir içinde topyekün eylemleşmiştir.

Susumu Hirasawa'nın 1972 yılında progressive rock grubu Mandrake'nin lideri olarak başladığı müzik yolculuğu 1970'lerin sonunda popüler müzik piyasasındaki değişikliklerinden hareketle New Wave/Art Rock projesi olan P-Model'e yönelmiştir. Mandrake grubunda tuşlu çalgıları çalan Yasumi Tanaka, new wave/punk şarkıları hazırlamaya başlamış ve gruptakilerin uzun hippie saçlarını kesmiştir.

P-Model, 1980'lerden konser afişleri

Susumu Hirasawa röportajlarda ilk dönem etkilenim kaynakları arasında dönemin önemli İngiliz punk grupları Sex Pistols ve 999'nın yanısıra, drum machine kullanımıyla yine ilklerden olan Fransız Punk grubu Métal Urbain'i de göstermiştir.

Mandrake grubu bass gitaristi Tohru Akutu, progressive rock'ta kalmaya karar verir ve gruptan ayrılır. Diğer üyeler "Gösterişli bir ihtişam yayan" fosforlu renklerin hakim olduğu kıyafet ve müzik aletleri ile kendilerine modern bir tarz yakalarlar. Gruba yeni bir ad düşünürken, isimlerinin kitlesel üretilmiş bir sanayi malının yeni gelişimini çağrıştıran bir şeye dönüşmesi gerektiğine karar verirler. P-Model adı da böylece ortaya çıkar. P-Model'in ilk kadrosu böylece Susumu Hirasawa (Vokal, Gitar, Synthesizer, Ceket Tasarımları), Yasumi Tanaka (Combo organ, Synthesizer, Sequencer, Geri Vokaller), Sadatoshi

Tainaka (Davul, Drum machine) ve Katsuhiko Akiyama (Bass, Synth bass ve Geri vokaller) olarak "In a Model Room" albümünü kaydedecektir.

Susumu Hirasawa grubun kuruluşu ile ilgili soruya RocketBaby'de yayınlanan röportajında; "Progresif rock tarzının, neslimiz ve toplumumuzla olan bağlantısını kaybeden bir eğlence müziğine dönüştüğünü farketdiğim zaman, punk rock'ı keşfettim. Punk Rock'ın modern yaşamı ifade etmek için en kullanışlı müzik stili olduğunu hissettim, bu yüzden Mandrake'yi sonlandırıp, punk stilinden ipuçları alan ama çoğunlukla synthesizer kullanan yeni bir grup olan P-Model'i kurdum." der ve ekler "1979'da P-Model faaliyete geçtiğinde, tarzımız 'Techno Pop' olarak adlandırıldı. O günlerin yeni başlayan P-Model'i için bence agresif, 'Elektronik Punk' demek uygun olur."

Albüm New Wave kapsamında ele alınsa da anlık ve garip ton değişimleri ile Nowave'e de göz kırpmaktadır. Art of Noise'a benzer sanatsal bir tutumu pop ile kaynaştırmıştır. Bu kendine has albümde sequencer olarak da AMIGA 500 bilgisayar kullanılmıştır. Albümün prodüktörlüğünü ünlü Japon grup Plastics'in klavyecisi Masahide Sakuma üstlenir, bu da albüm Plastics'in ilk albümüne birçok açıdan benzerlikler göstermektedir.

P-Model, döneminde yeraltı olmasına rağmen Japonya'da ülke çapında popülerleşmişti

Aslında "In a Model Room" albümündeki bazı şarkılar Mandrake'nin son döneminde hazırlanmıştır. O yüzden albüm çok kısa zamanda kaydedilir. Albüm akustik ve dönemi elektronik sound'ların bir birleşimidir. Punk ve elektronik albümde bir arada kullanılmıştır. Roland CR-68 drum machine, akustik davulun üzerine programlanmış, Maxi-Korg 800DV synthesizer ise modern hayatın bip'leyen seslerini vermek için daha çok bir efekt makinesi olarak kullanılmıştır. Ayrıca kayıttan Yamaha YC-10 org sadece gürültü detayları vermek için kullanılmıştır. Albümün açılış şarkısı "Art-Mania" oldukça vurucu bir

hittir albümde ayrıca "Sophisticated", "Kameari Pop", "White Cigarettes", "Kodomotachi Dōmo" ve "Art Blind" diğer çarpıcı şarkılar olarak göze çarpar.

"White Cigarettes" şarkısının sözlerinde Susumu Hirasawa: "Saf beyaz bir sigarayla, gerçek bir kültür adamı gibi hissediyorum. Vücutuma alışınca o saf beyaz dumana, saf bir beyaz surat, bu benim iddia ettiğim hakların başlangıcıdır. Ciga-ciga-ciga-ciga-Ciga beyaz Sigaralar, hem erkekler hem de kadınlar için, Ciga-ciga-ciga-ciga-Ciga beyaz Sigaralar, komünist için de, Ciga beyaz Sigaralar. Saf beyaz bir sigarayla, gerçek bir Columbus gibi hissediyorum. O saf beyaz duman, seni yanımda oturmaya davet ediyor. Saf beyaz bir yüz oluşturuyorsanız, haklarım beni haklı çıkarır, tamam!" demektedir.

"Sophisticated" şarkısının sözleri ise; "Sofistike süpermarkette, sofistike apartmanda, sofistike kızarmış tavuk, sofistike makyaj asılı, sofistike konuşma düşünme, sofistike masturbasyon, sofistike Japon kızlar, sofistike Japon çocukları, sofistike televizyon görüntüsü, sofistike okul çocuklarının ölümleri, sofistike müzik çalmak, sofistike yabancı dilde şarkı...."

Susumu Hirasawa söz yazarken ki ilham kaynakları sorulduğunda " Japon şair Kenji Miyazawa, Nikola Tesla, Kuantum teorisi üzerine çalışan birçok bilim adamı, Carl Gustav Jung, ve Tayland'daki transeksüeller" diye cevap verir.

P-Model grubunun "In a Model Room" albüm tanıtımı için gerçekleştirdikleri fotoğraf çekiminden bir başka kare

Susumu Hirasawa aynı röportajda felsefesinin ne olduğu sorusuna da "İlk olarak, teknolojiden arkaik bir dünya görüşü öğrendim, ama sonra ruhani alan hakkında bilgi edinerek şimdiki zamanı doldurmaya çalışıyorum. İlginç olan şu ki, bazen bir bilgisayar bize bir mitolojik projeksiyonun yanı

sıra bilimsel bir bilgi vermektedir. Maddenin bilinmeyen bir şekilde küçük bir kutu ve verilen sonuç ile bertaraf edildiği süreç, bunun, metamorfozun gizli bir ritüelini gerçekleştiren gizemli bir kutu gibi olduğu izlenimini yaratabilir. Ayrıca "Siber Uzay", Sci-fi gibi film sahnelerinde görselleştirildiğinde, psychedelic görseller veya kullanılan benzetimler "supra-existence" (ön-varlık) önermektedir. Bilinçaltımız, atalarımızın anlayabileceği ilkel bir figürü, fiziksel bir yapıya sahip olmayan, zaman ve mekânın kısıtlanmasının üzerinde yer alan, Siber Uzay olarak adlandırılan bölgeye dini bir deneyim olarak anlıyor olabilir. Şimdi, ekoloji hareketi ve Yeni Çağ hareketi gibi isimler altında kayıp dünya görüşümüzü ve ruhsal faaliyetimizi yeniden canlandırmaya çalıştığımız bu zamanda, bence bilgisayar aynı zamanda eski ruhsal faaliyetlerin önemli geri bildirimlerini veren bir araçtır. Bilinçaltımızda." diye cevap verir.

Fütürizm ve P-Model, sağdaki karede Susumu Hirasawa sahnede bir balık aracılığı ile telefon görüşmesi yapıyor.

1981 yılında yayınladıkları "Potpourri" adlı ikinci albümleri kadro değişiklikleri ile daha karanlık ve bu sefer iki synthesizer ve distortion'lı sound'uyla daha sert bir albümdür. Dub ve endüstriyel müziğin iyi bir örneğidir.

1986 Yılında yayınladıkları "One Pattern" albümünde Susumu Hirasawa artık kadrodaki yegane orijinal üyedir.

1988 Yılına kadar aktif olarak 8 stüdyo albümü yayınlayan grup 6 sene müziğe ara vermiştir. 1994-1999 Yılları arası bir reunion yaparak resmen dağılmıştır. 2004 Yılında Susumu Hirasawa müzik kariyerine "Kaku P-Model" adıyla devam etmeye başlamıştır. Susumu Hirasawa, kendisine yöneltilen "P-Model ve solo kariyeri arasındaki sound farkı" hakkındaki soruya şöyle cevap verir: "P-Model, elektronik müzik kullanmanın bir noktasını oluşturur ve tercih için Techno-pop alanında kalmaya devam eder. Benim solo çalışmalarım, sesim ve sözlerim bilincimde daha sınırsız bir tarza sahip."

Döneminde albüm yayınlamayan Mandrake grubunun kayıtları 1997 yılında Belle Antique "Unreleased Materials Vol. 1" ve "Unreleased Materials Vol. 2" adı altında yayınlanmıştır.

"In a Model Room" albümünün açılış şarkısı olan "Art-Mania" (Sanat Manyaklığı)'nın sözleri şu şekildedir; "Elbette seninle sanat müzesinde tanıştım. Evet, onun olmalıydım. Elbette seninle sanat müzesinde tanıştım. Evet, onun olmalıydım. Güzel bir resme işaret ettin ve çocuğun ağladığını söyledin. Elbette seninle sanat müzesinde tanıştım. Evet, onun olmalıydım. Ve yine de, neden sokaklarda bulduğumuzda beni her zaman tanımıyor gibi davranıyorsun? Seni daha iyi tanımak

istiyorum. Sanat Müzesinde, Sanat Müzesinde, Sanat Müzesini ateşe vereceğim! Elbette hayal dünyasında tanıştım. Evet, onun olmalıyım. Elbette hayal dünyasında tanıştım. Evet, onun olmalıyım Kan lekeli ellerime baktın. ve “Seni Seviyorum” dedin. Elbette hayal dünyasında tanıştım. Evet, onun olmalıyım. Bilmeden önce kendimi tümüyle yalnız başıma kendimle oynarken buldum, kapı kilitli sımsıkı. Senin için güzel bir şey yapmak istiyorum. Pencere camı Pencere camı Pencere camı Onu parçalayacağım!”

Susumu Hirasawa, elektrik gitar sound'unu elektronik müzikte kullanan öncülerden.

29 TEENGENERATE

Öyle bir grup düşünün ki sadece 1993 ve 1996 tarihleri arasında müzik yapmış olsun fakat günümüz Japonya garage müziğini kökten değiştirdi. Teengenerate, aslında 1960'lar G.S grupları ile günümüz garage/punk grupları arasındaki kayıp bir bağlantıdır. 1990'larda genç olan ve günümüzde Japonya'da garage müziği yapan hemen hemen herkes Teengenerate'den etkilenmiştir. 5.6.7.8's ya da Guitar Wolf gibi Japonya garage müziğinin Japonya dışında batı dünyasında da ses getiren ve tanınmış isimlerinden Teengenerate grubunun gitar ve vokalini üstlenmiş, grup dağıldıktan sonra da Firestarter grubuyla müzik yaşamına devam eden ve günümüz Tokyo'sunun en işlek garage punk barlarından biri olan Poor Cow'ı da işleten Fifi ile küçük bir söyleşi yaptım.

- Çocukluğun nasıl geçti?

1970'lerde Japonya'da çocuk olan herkes gibi, ben ve kardeşim Fink çizgi romanlarla ilgiliydik. Televizyon, Animeler, Godzilla, Bruce Lee ile vakit geçirirdik. Ebeveynlerimizin harika bir stereo'su vardı, onunla Elvis ve The Ventures dinlerdik. The Ventures 1960'larda Japonya'da çok çok ünlüydü!

- İlk aldığın plak ve ilk gittiğin konseri hatırlıyor musun?

İlk plak sanırım Suzi Quatro'nun "Roxy Roller" 7"iydi. O sıralar Suzi Quatro Japonya'da inanılmaz popülerdi. İlk gittiğim konser ise RC Succession grubuydu. Japonya'nın Rolling Stones'u gibiydiler.

Teengenerate 1990'ların Japonya Garage Punk efsanesi

- Gitar çalmaya ne zaman başladın?

21 yaşındaydım

- Gençliğinde en sevdiğin Japon grupları hangileriydi?

RC Succession, The Mods, Staline ve The Roosters

- 1960'ların Group Sounds akımını sever miydin? Favori grupların hangileriydi?

Group Sounds'un çok büyük bir fanıydım. The Carnabeats, The Spiders, The Youngers ve The Beavers en çok sevdiğilerimdir.

Teengenerate, 1990'ların Japon sahnesinde en hareketli isimlerindendi

- American Soul Spiders grubundan önce sen ve kardeşin Fink'in başka grupları da oldu mu?

1985-1986 yılları arasında "West Side Jet Boys" adında bir grup kurmuştuk. New York Dolls, Hollywood Brats ve London Cowboys gibi grupları taklit etmeye çalışıyorduk. Fink ayrıca lisede kendi grubunu da kurmuştu. "Little Jimmy and the Groovies" adında bir Mod revival grubuydu.

- 1980'lerde Japonya Garage sahnesi ne durumdaydı?

Oldukça karışık bir sahne vardı o dönemde. Oldukça az grup "Garage punk" hissiyatında çalışıyordu. Boys Boys grubunda Kumi'nin kurmuş olduğu "Mutant Monster Beach Party" benim favorimdi. 1970'lerin sonunda başlayan all girl band Tokyo Rockers ise gerçek bir efsaneydi.

- American Soul Spiders grubunu nasıl kurdunuz? Amerika'ya turne yapmaya gidişinizi de anlatır mısın?

1980'lerin sonunda ben ve kardeşim Fink oldukça Radio Birdman içindeydik elbette onların köklerinin geldiği ilham perileri sayabileceğimiz MC5, Sonic's Rendezvous Band ve Blue Oyster Cult. Elbette Flamin' Groovies grubun da çok büyük hayranıydık. Sevdiğimiz herşeyi birleştirmeye karar verdik. Amerika turnesini yakın arkadaşımız olan Devil Dogs grubu organize etmişti. Herşeyi aslında Devil Dogs'a borçluyuz.

- Peki ilk albüm olan "Audio Recording"i nasıl kaydettiğinizden bahsedebilir misin?

1960'larda The Sonics'ı kaydeden efsanevi Kearny Barton tarafından, onun Seattle'daki stüdyosunda Mono ve canlı hücum kayıt olarak kaydedildi. Ses mühendisliğini o ve Young Fresh Fellows grubundan Scott McCauhey yapmıştı. Herşey 1960'lardan kalmaydı, mikrofonlar vs.

Teengenerate, punk ve garage'ı karıştırarak kendi soundlarını yaratmışlardı

- Peki Teengenerate nasıl kuruldu yani American Soul Spiders'ı bu denli iyi giderken neden bıraktınız?

Çok karmaşık şarkılar yapmaktan sıkılmış ve yorulmuştuk. Basit 3 akorluk hayran olduğumuz düz şarkılar yapmak istiyorduk. O yüzden grubun adını The Dictators'ın şarkısından aldık.

- Teengenerate 1990'larda yaşanan garage revival akımının en güçlü üyelerinden ve çok da etkilenen bir grup özellikle sonraki yıllarda kurulan grupların ilham kaynaklarından. Peki siz grubu kurarken nelerden etkilenmişsiniz?

The Devil Dogs, Lazy Cowgirls, The Rip Offs, New Bombs Turks, ve Cosmic Psychos grupları etkileyiciydi. Ayrıca İsveç'ten Nomads grubu elbette The Lyres.

- 1990'lar Japonya sahnesinin en çarpıcı isimleri hangileriydi?

Garage punk olarak Evil Hoodoo en iyisiydi. Ama benim favorim Tokyo'lu all girl band Supersnazz, Sup Pop'tan albüm yayınlamışlardı.

- Teengenerate zamanla bir efsaneye dönüştü ve garage punk sahnesinde büyümesine neden oldu. Çaldığınız dönemde neler olacağını hissedebiliyor muydunuz?

Biz sadece kötü gitar çalan ve eski stilde kirli rock'n'roll yapan bir avuç gençtik.

Fifi ve Fink rock'n'roll delisi iki kardeş Teengenerate'in ardındaki itici güçlerdi

- Teengenerate çok kısa bir dönem müzik yaptı ama dünya çapında bilinirliğe sahip oldu, özellikle batı dünyasında bu denli ünlenmenizi sizce nelere borçlusunuz?

2 ay süren Avrupa ve Amerika turnesi yapmıştık. Sanırım bu bir şeylerin oluşmasına neden oldu emin değilim. Crypt Records'dan Tim Warren turneyi organize etmişti sanırım her şeyi ona borçluyuz.

- Teengenerate neden dağıldı?

Basit şarkılar yapmaktan sıkılmıştık.

- Teengenerate punk sahnesini ikiye böldü, 90'ların sonunda New York'da Teengenerate ve Registrators'un albümlerini satın aldığım dönemde insanların "garage, punk değildir" ya da "garage punk çok iyidir." dediklerine tanıklık etmiştim. Siz bu ayrımı o dönemde çevrenizde hissetmiş miydiniz?

Biz başladığımız dönemde gerçek punk müziği yok gibiydi. Elbette punk grupları vardı ama onlarda 1980'lerdeki Discharge ve GBH gibi İngiliz Hardcore Punk gruplarının orijinal olmayan sıkıcı taklitlerini yapıyorlardı. Bu ayrım sanırım bu noktada çıktı. Registrators bana göre o dönemden çıkan ilk gerçek punk grubudur. Teengenerate gibi Registrators ve Supersnazz 90'lar garage punk sahnesini oluşturdular. KILLED BY DEATH #1 toplamasını bilirsin, seriyi hazırlayan kişi 1960'ların garage punk plak koleksiyoneridir. Biz hepimiz eski plak toplamayı ve ucuz rock'n'roll'u seviyorduk.

- Teengenerate sonrasında Firestarter grubunu kurdunuz? Bana grubun hikayesinden biraz bahsedebilir misin?

Aslında Tweezers adlı grubumla Powerpop yapıyorduk ama o grup dağılınca yeni bir grup kurmaya karar verdik. Ben, Fink, Sammy (Teengenerate) ve Jimbo (kendisi Titans adlı garage grubundandı) birlikte Firestarter'ı kurduk. Grubun adını Stephen King'in kitabından uyarlanan aptal bir filmden aldık. Aslında filmi seviyorum. Sevdiğim her şeyi karıştırmayı seviyorum sanırım. Firestarter o yüzden Nerves, Dictators, The Clash, Undertones, Teenage Head, Johnny Moped, Protex, Black Flag vb bir karışım gibi.

- Peki Poor Cow'ı nasıl açtınız? Gördüğüm kadarıyla harika bir yere benziyor, bugüne kadar hangi rock'n'roll ünlüleri barınıza gelip içtiler?

Poor Cow'ı 2008 yılında açtım, 10 sene geçmiş şimdiden! Çok fazla insan barımda çaldı; Don Mariani, Andy Shernoff, Dogs grubundan Loren Molinare, David Quinton ve The Stiffs grubundan Phil Hendriks... saymakla bitmez.

- The White Stripes grubu ile Tokyo'da 10 kişiye çaldığınız doğru mu?

Evet, aslında seyirci sadece diğer grup üyeleriymiş sanırım 10 kişidir.

- Çok teşekkürler, sorularım bu kadar eklemek istediğin bir şey var mı?

Tokyo'ya geldiğinde barıma bekliyorum!!!

Japonya'da altkültürler asla ölmezler. Bu altkültürlerin varlıkları dünyanın geri kalanında yaşanan hızlı tüketimin tersine Japonya'da kısa sürede ortadan kalkmaz. Tam aksine uzun zamana yayılarak kalıcılaşırlar ve birçok Japon için tüm hayatı kapsayan bir sosyalleşme aracı olarak ömür boyu bir tutkuya dönüşürler. Konu Japonya ve gençlik altkültürleri olunca milyonlarca kitap yazılsa yine de az olur. Orada rocknroll altkültürleri 1950'lerden bu yana nerdeyse hala kesintisiz 7/24 yaşanmaktadır. William Gibson, Japonya'yı "küresel hayal gücünün geleceğe yönelik varsayılan uyarı" olarak nitelendirir...

Japonya'nın İkinci dünya savaşında maruz bırakıldığı kültürel değişimi ve batıya entegre oluşunu anlamak için Japon gençlerinin Amerikan ve İngiliz kaynaklı altkültürlerle bağlarını incelemek gereklidir...

Japonlar için yabancı bir etki her ne kadar baskın olursa olsun, kendilerini bilinçli "nihonjiron" ("Japan-izing" Japonsulaştırma ya da nipponise) sürecine tabi tutarak ya da kendilerinden bir şeyler katarak yaşantılarına uyarlarlar...

1965 yılında Japonya'da 760,000 gitar üretilmiştir ve bu bugüne kırılmamış bir dünya rekorudur.

Geleneksel kılıçların yerini gitarlar almıştır. Batılı anlamda müziğin temelleri çoğunlukla bu dönemde atılmıştır. Bu konu aslında İkinci dünya savaşı sonrası Japonya'sında sinemadan, sosyal hayata kadar her alanda yaşanan ve geleneksel Japon doğasını büyük oranda yıkan, Amerikan yaptırımları ve kültür emperyalizmi olarak da ele alınabilen bir alan oluşturmaktadır.